

Dạy Bạn Cách Theo Đuổi Nam Thần

Contents

Dạy Bạn Cách Theo Đuổi Nam Thần	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10: Chương 10	14
11. Chương 11: Chương 11	15
12. Chương 12: Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14: Chương 14	19
15. Chương 15: Chương 15	20
16. Chương 16: Chương 16	21
17. Chương 17: Chương 17	22
18. Chương 18: Chương 18	23
19. Chương 19: Chương 19	24
20. Chương 20: Chương 20	25
21. Chương 21: Chương 21	27
22. Chương 22: Chương 22	28
23. Chương 23: Chương 23	30
24. Chương 24: Chương 24	33
25. Chương 25: Chương 25	36
26. Chương 26: Chương 26	38
27. Chương 27: Chương 27	40
28. Chương 28: Chương 28	41
29. Chương 29: Chương 29	43
30. Chương 30: Chương 30	44
31. Chương 31: Chương 31	47
32. Chương 32: Chương 32	49
33. Chương 33: Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	55
36. Chương 36	56
37. Chương 37: Chương 37	57
38. Chương 38: Chương 38	59
39. Chương 39: Chương 39	61
40. Chương 40: Chương 40	62
41. Chương 41: Chương 41	64

42. Chương 42	66
43. Chương 43: Chương 43	67
44. Chương 44: Chương 44	68
45. Chương 45: Chương 45	68
46. Chương 46: Chương 46	69
47. Chương 47: Chương 47	71
48. Chương 48: Chương 48	71
49. Chương 49: Chương 49	72
50. Chương 50: Phiên Ngoại 1	74

Dạy Bạn Cách Theo Đuổi Nam Thần

Giới thiệu

Tôi nghĩ mình đang yêu một cậu trai, sau đó... tôi là đàn ông. Như tiêu đề, tôi đang yêu một cậu trai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-ban-cach-theo-duoi-nam-than>

1. Chương 1

Chủ đề: Tôi nghĩ mình đang yêu một cậu trai, sau đó... tôi là đàn ông.

Như tiêu đề, tôi đang yêu một cậu trai. Cậu ấy là nhân viên phục vụ của tiệm cafe mới mở dưới lầu công ty tôi, chỉ bằng một ánh mắt, tôi đã vừa vận bị cái mông và ngũ quan anh tuần của cậu ấy hấp dẫn, cậu ấy thực là xứng với cái tên tiểu Sweetheart. Cơ mà tôi không xác định được cậu ấy có phải cong hay không, bởi vì cậu ấy thực sự vô cùng thẳng, từ cái tên cho đến cách ăn mặc đều tản ra mùi vị đàn ông.

№0 Giây tóc mười cây số Đăng vào 2013-11-21 22:53:57

Lầu chủ có khí tức si hán* là ảo giác của tôi sao?

(*) Si hán: Kẻ lưu manh, háo sắc; hoặc đồ ngốc, đồ khốn.

№1 = — Đăng vào 2013-11-21 22:54:09

Lầu trên bạn không phải là người duy nhất.

№2 Ha ha ha ha Đăng vào 2013-11-21 22:55:23

Lầu chủ bạn chắc chắn là thụ.

№3 Cô em hẹn gì Đăng vào 2013-11-21 22:55:57

Lầu chủ phổ lợi tư cú ngang!*

(*) — Phiên âm: Pù lì sī gòu áng = please go on.

2. Chương 2

Nói tới chuyện gặp gỡ cậu ấy đã là ba tháng trước, tạm gọi cậu ấy là Lam Sơn đi, tôi khá thích uống Lam Sơn (1), lần đầu tiên cậu ấy mang tới cũng là một tách cafe Lam Sơn.

Lam Sơn rất cao, ngũ quan sắc nét, không thích mang đồ trang sức, những phần da lộ ra bên ngoài cũng không có hình xăm, khi cậu ấy khom người đưa cafe cho tôi, ngửi thấy mùi hương vô cùng sạch sẽ, là mùi xà phòng.

Mỗi lần cậu ấy mặc đồng phục của nhân viên phục vụ đi lại trước mặt, tôi đều ảo tưởng về dáng vẻ của cậu sau khi lột hết quần áo.

Chúa ơi, tôi thấy mình thật biến thái.

Nhưng cậu ấy quả thật rất rất đáng yêu, đáng yêu đến mức ánh mắt tôi không thể không xoay quanh cậu.

Tôi là gay, từ lúc mười tuổi đã bắt đầu hiểu rõ tính hướng của mình, vì sống ở nước ngoài từ nhỏ, cha mẹ cũng rất tiến bộ, điểm này tôi vẫn cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Bây giờ trưa nào tôi cũng xuống tiệm cafe dưới lầu gọi một tách cafe và một phần bánh mì kẹp, sau đó ngồi một chỗ nhìn Lam Sơn làm việc.

Hình như cậu còn là học sinh, vì nhiều lần tôi thấy cậu mang sách tới tiệm cafe. Nhưng có lẽ cậu ấy không phải một sách, có mấy lần trời mưa tôi thấy cậu dùng sách che trên đầu, chạy nhanh vào trong tiệm. Cậu ấy nếu như không học khoa tiếng Pháp thì cũng phải có liên quan đến tiếng Pháp, vì tôi thấy trong đồng sách của cậu có cả từ điển tiếng Pháp.

Hình như cậu ấy bị dị ứng với mèo, vì cậu đặt thức ăn trước cửa tiệm, để những con mèo hoang chung quanh tới ăn, nhưng vĩnh viễn không tới gần, cũng không vuốt ve, chỉ đứng từ xa nhìn chúng. Đáng vẽ đó của cậu thật sự quá ngọt, tôi vì cậu ấy mà say mê, hận không được ăn cậu ấy!

Tôi chú ý thấy cho dù cậu không phải cong, cũng chắc chắn không có bạn gái. Vì có mấy lần cuối tuần làm thêm giờ, tôi đều có thể thấy cậu làm việc trong tiệm cafe, ông chủ nói rằng cuối tuần nào cậu cũng tới.

№15 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-21 22:58:32

Tôi cảm thấy khí tức si hán của lầu chủ ngày càng nghiêm trọng, với cả lầu chủ bạn đã từng thử bắt chuyện chưa?

№16 = — Đăng vào 2013-11-21 23:00:09 ? ?

Lầu chủ bạn là 1 à, thông qua màn hình mờ ảo tôi cũng có thể cảm nhận được tình cảm nóng bỏng của bạn với Lam Sơn kia! Bạn có chắc là cậu ấy không biết bạn thăm men cậu ấy không? Tôi cảm thấy ánh mắt của bạn hẳn sẽ phơi bày rất nhiều nha!

№17 shanan Đăng vào 2013-11-21 23:00:16

LZ* bạn bao tuổi? Nếu như tuổi tác quá chênh lệch lại còn là đồng tính... Tôi chỉ có thể nói hay là thôi đi...

(*) LZ: Viết tắt phiên âm Lóuzhǔ của (Lầu chủ).

№18 2333333 Đăng vào 2013-11-21 23:01:04 ? ?

Theo lời lầu chủ, Lam Sơn là một siêu cấp đại soái ca có mị lực MAX! Trai như thế đều hết sức công lược(tấn công xâm lược) với các thiếu nữ cấp ba xinh đẹp, càng miễn bàn đến phái nam... Viễn cảnh cho đoạn tình cảm thăm men này không lạc quan nha!

№19 Quả to rất mệt mỏi Đăng vào 2013-11-21 23:04:39

Nhưng xem ý tứ trong lời của lầu chủ, hẳn cũng là một người rất có mị lực nha! Nào bỏ tinh anh đi làm tộc X sinh viên giàu lòng nhân ái.

№20 == Đăng vào 2013-11-21 23:04:57

A a a a a, nam nhân thích động vật nhỏ đẹp trai nhất!

3. Chương 3

Tôi đã trở lại!

Cậu ấy dù ít tuổi hơn tôi, nhưng cũng không quá mức chênh lệch :)

Nói đến trở ngại, có lẽ chính là trong cuộc sống hàng ngày thật ra tôi cũng không phải là một người giỏi nói chuyện, thậm chí một vài đồng nghiệp còn rất sợ tôi.

Bắt chuyện thì tôi chưa thử, vì không biết nên làm thế nào, có vẻ ngoài công việc tôi cũng không có sở thích gì khác.

Bữa trưa hôm nay vẫn là giải quyết ở tiệm cafe, nhưng hình như hôm nay Lam Sơn không đi làm, không thấy cậu ấy cả ngày tôi không yên tâm. Quản lý nói hai ngày này cậu ấy đều xin nghỉ, nói là thân thể khó chịu, trời ạ trái tim tôi vỡ tan rồi, thật hy vọng có thể chăm sóc cậu ấy. Tôi quyết định chờ cậu ấy đi làm sẽ hỏi số điện thoại của cậu, tôi không thể tiếp tục chờ chết như vậy, mọi người đồng viên tôi đi!

№56 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-22 18:34:39

Lầu chủ cố gắng lên!

№57 -- Đăng vào 2013-11-22 18:34:40 ?

Hồi hộp quá, nhất định phải thành công nha!

№58 Trái cây nhỏ Đăng vào 2013-11-22 18:35:09 ?

Ngồi chờ tin tức tốt của lầu chủ, đánh cược một trái mướp đắng Lam Sơn nhất định sẽ cho! Vì cảm thấy lầu chủ cũng là một soái bút (đẹp trai ngày người) nha!

№59 == -- Đăng vào 2013-11-22 18:35:19 nhấn lại ?

Lầu trên đánh cược mướp đắng với ai thế! Thích ăn mướp đắng đều là kẻ lập dị! Tà giáo!

№60 == -- Đăng vào 2013-11-22 18:36:02 nhấn lại ?

4. Chương 4

Bởi vì quá kích động, nên gần đây không kịp online chia sẻ với mọi người!

Cậu ấy cho tôi số điện thoại rồi trời ạ! Giấy phút đó tìm tôi như ngừng đập!

Chuyện thực ra là như vậy, hôm nay có một khách hàng tên B đến tìm tôi vào giờ ăn trưa, đương nhiên là phải mời cổ ăn cơm rồi, vì thế tôi với cổ cùng nhau xuống tiệm cafe dưới lầu.

Cổ là một khách hàng mới, hình như do ai đó giới thiệu, cụ thể thì tôi cũng không còn nhớ rõ, cơ mà cổ thật sự rất... kỳ quái. Vị nữ sĩ này thêm WeChat của tôi, sau đó thỉnh thoảng gửi một số tin nhắn không liên quan đến công việc cho tôi, các bạn hiểu mà, chính là loại tin nhắn tán tỉnh.

Sau đó tôi nói với cổ mình là GAY mới có thể yên tĩnh, nhưng lúc gặp mặt tôi vẫn cảm thấy hình như cổ đang dùng hết khí địa để trêu ghẹo tôi, tôi nghĩ cổ hẳn là rất không cam lòng thậm chí còn cảm thấy tôi đang lừa cổ.

Bữa cơm này ăn có bao nhiêu gian khổ hẳn tôi cũng không cần nói nhiều, các bạn có thể tự tưởng tượng. Tôi nhìn đồng hồ thấy đã đến lúc bèn đứng dậy cáo từ, làm vậy không được quý ông cho lắm, nhưng tôi đã không nhịn nổi nữa rồi.

Cổ quá cố chấp, còn muốn ngăn tôi lại đến gần thêm một bước để giao lưu, nhưng lúc đứng dậy lại đứng phải Lam Sơn đang đi dọn cốc, vì thế tôi thấy trên chiếc váy trắng của đối phương nở ra một đóa hoa màu cafe...

Đương nhiên B rất tức giận, có vẻ trước kia cổ từng du học tại Pháp, vì vậy không biết xuất phát từ tâm lý gì mà há miệng liền nói ra tiếng Pháp, còn chẳng phải ô ngôn uế ngữ gì êm tai.

Cổ vừa mở miệng chân mày tôi đã nhíu lại, trước tiên không nói đến đối tượng cổ đang quát mắng là người trong lòng tôi, chỉ là một nữ sĩ có giáo dưỡng cũng không nên nói lời như vậy.

Thế nhưng không chờ tôi mở miệng bênh vực, Lam Sơn đã lên tiếng.

Cậu, đáp, bằng, tiếng, Pháp!

Còn phát âm vô cùng tiêu chuẩn cao quý, ý tứ đại khái là cậu ấy rất xin lỗi vì làm dơ y phục của cổ, nhưng trách móc xin mời nói quốc ngữ!

Ha ha ha ha ha ha!

Lúc đó tôi cười như điên trong lòng, các bạn thật sự cần phải nhìn thấy sắc mặt của tiểu thư B.

Lúc ấy tôi liền ra sân, làm người hòa giải, nói với tiểu thư B người ta cũng không phải cố ý, bây giờ vẫn nên mau trở về thay y phục, còn lại để tôi xử lý, sau đó tôi đưa áo khoác cho cổ mượn.

Sắc mặt cổ tốt hơn chút, nói lần sau trả áo cho tôi, sau đó trừng mắt nhìn Lam Sơn một cái rồi vung chiếc túi xách Hermes của cổ rời đi.

Tôi cười áy náy với Lam Sơn, sau đó đưa danh thiếp của mình cho cậu ấy, nói cho cậu ấy biết tôi làm ở công ty XXXXX trên lầu, tiếng Pháp của cậu ấy rất tốt, nếu có hứng thú có thể tới công ty chúng tôi thực tập, đãi ngộ chắc chắn tốt hơn so với tiệm cafe.

Cậu có phần kinh ngạc nhận lấy danh thiếp của tôi, sau đó mang theo nghi hoặc mà nhìn tôi, nói cho tôi biết cậu ấy vốn tưởng tôi sẽ khiêu nại cậu.

Cậu ấy thật là... quá đáng yêu nha!!!?

Sau đó tôi mở mị lực đến mức lớn nhất, mỗi một nụ cười, mỗi một ánh mắt giao lưu cũng hao tổn tâm huyết, tự nhận vô cùng tự nhiên hỏi số điện thoại của cậu.

Chắc là tôi biểu hiện quá mức thành khẩn, không hề có chút dáng vẻ ý đồ gây rối nào, cậu ấy không mấy do dự đã cho.

Trong nháy mắt lấy được dãy số, trái tim tôi như ngừng đập các bạn biết không?

Trên đường trở về công ty tôi cảm thấy mình như đang bay! Chung quanh đều là những đóa hoa năm màu và bướm bướm nhẹ nhàng tung cánh! Tôi đang yêu! A! Cảm giác này quá tốt đẹp!

P.S Cả buổi chiều trong phòng làm việc trên mặt tôi đều treo nụ cười ngây ngô, điều này khiến lúc đồng nghiệp nhìn thấy tôi đều mặt lộ kinh hoàng, tôi nghĩ có lẽ mình nên xem lại lời nói lúc thường ngày.

P.P.S Thông qua số điện thoại di động, tôi thêm WeChat của Lam Sơn, ảnh đại diện của cậu ấy là một con mèo hoang thường xuyên xuất hiện dưới lầu công ty :), lông màu trắng, ria trên mặt như hai nhúm râu đen, có phần giống Adolf Hitler... Tôi đột nhiên có một chủ ý!

№109 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-23 16:39:35 ? ?

Chúc mừng LZ!

№110 Trong núi có cô cô Đăng vào 2013-11-23 16:40:05 ? ?

Giám định hoàn tất, Lỗ chữ* nhất định là một soái tử!

(*) Lỗ chữ (Lữ tử) đọc gần giống Lầu chủ (Lóuzhǔ). Soái tử: Đẹp trai ngây người.

№111 Đổ đổ vù vù Đăng vào 2013-11-23 16:40:25 ?

233333 (Icon cười như điên) Tôi lau sạch manh (đáng yêu)! Bước kế tiếp chính là chậm rãi bắt đầu làm bạn đi, ngoài ra chủ ý của lầu chủ là gì? Chẳng lẽ là nói với Lam Sơn nhà bạn có con mèo hử 23333

№112 233333 Đăng vào 2013-11-23 16:40:26

Pháo hôi nữ xuất hiện phối hợp! () giới tính bất đồng làm sao nói chuyện yêu đương làm sao cổ có thể hiểu đây!?

№113 = = Đăng vào 2013-11-23 16:40:45

Thiếp (Topic) này càng ngày càng nhiều người chú ý nha, cơ mà vẫn phải nhắc nhở lầu chủ, Lam Sơn có thể là thẳng nam... Mà thẳng nam dù bị bẻ cong, cũng có thể thẳng trở lại...

PS Đương nhiên hết thấy trên đây điều kiện tiên quyết lầu chủ phải là một soái bĩ hào không thành lập = = ?

№114 Hừm ha Đăng vào 2013-11-23 16:41:05 ?

LS*? Bạn!!! Nhìn thế giới này đầy tuyệt vọng!

(*) LS: Viết tắt phiên âm Lóu shàng của (Lầu trên).

№115 _(: ")_ Đăng vào 2013-11-23 16:41:57 ??

Tác giả: Quan tâm weibo của tôi hẳn là biết vì sao tôi viết văn này _(: ")_

Dự định là viết thích vận động soái bĩ công X tình anh lão bản thụ

Chắc chắn có chữ Lam!

5. Chương 5

Về nhà cẩn thận mở WeChat của Lam Sơn, cậu ấy không đăng gì nhiều, phần lớn là ảnh mèo, nằm, ngồi, phơi nắng, liếm móng, các giống mèo có đủ loại màu lông... Thoạt nhìn cậu ấy thật sự rất thích mèo, thật hâm mộ những tiểu gia hỏa đó có thể được cậu ấy chú ý.

Buổi chiều tôi nói tôi có chủ ý, không khác mọi người đoán là bao, tôi định nhận nuôi một con mèo nhỏ, không cần quá quý giá, tốt nhất là con mèo nhỏ màu đồi mồi dưới lầu, mềm mại lại rất dính người, Lam Sơn nhất định cũng rất thích.

Ngoại trừ xem WeChat của cậu ấy, tôi đương nhiên còn gửi tin nhắn cho cậu, nhưng để tránh cho cậu ấy có ấn tượng quá kỳ quái về mình, tôi chỉ hỏi thăm xem cậu cần nhắc thế nào về việc thực tập ở công ty tôi.

Dưới đây là nội dung đối thoại giữa tôi và cậu ấy:

Tôi: HI!

Lam Sơn: X tiên sinh?

Tôi: Là tôi. Có bận gì không?

Lam Sơn: Không bận.

Tôi: Thật ra tôi muốn hỏi xem cậu cần nhắc đến đâu rồi? Vì gần đây công ty vừa vận có một chỗ trống thực tập trợ lý, nếu cậu có hứng thú thì quá tốt rồi.

Lam Sơn: Em còn đang đi học, không thể làm đủ ca.

Tôi: Không sao, nội dung công việc rất đơn giản, không làm được cả ngày cũng có thể ứng phó.

Lam Sơn: Như vậy cũng phải cuối tháng em mới có thể nghỉ việc, tiệm cafe cần thời gian tìm người thay thế em.

Tôi: Không sao, tôi vô cùng mong đợi có thể làm việc chung với cậu.

Sau đó cậu ấy trả lời tôi bằng một icon mặt cười.

Dù rất muốn tiếp tục trò chuyện với cậu, nhưng như vậy thì quá khả nghi, nên tôi kìm nén bi thương thoát khỏi WeChat.

Tôi thật mong đợi có thể làm việc với cậu ấy nha!

Tôi phải sắp xếp cho cậu ấy trong phòng làm việc của mình, để cậu ngồi chéo phía trước, như vậy tôi chỉ cần ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy gò má cậu! Tôi đã nghĩ xong, tôi vốn có một thư ký, nhưng đối phương đang mang thai, hơn nữa đã sáu tháng, tôi định cho cô nghỉ sinh sớm, sau đó để Lam Sơn tiếp nhận công việc của cô. Tôi còn có thể dẫn cậu ấy đi công tác, như vậy chúng tôi có thể ngủ chung một phòng, trời ạ, như cùng người yêu đi du lịch!

Thật hy vọng tháng sau đến nhanh chút nha!

№174 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-23 21:49:25

Lầu chủ bạn lại có thư ký loại bố trí cao cấp này! Tiểu bạch lĩnh (1) thăm mền sinh viên soái bĩ niên hạ tiểu thanh tân (2) câu chuyện tình yêu lãng mạn?!

№175 Xin gọi ta sư thái Đăng vào 2013-11-23 21:49:45 ? ?

Gào khóc!! Lầu chủ bạn bại lộ rồi, bạn chính là một si hán soái bĩ hào! Cầu hào quang thổ hào chiếu sáng ta!?

№176 * * Đăng vào 2013-11-23 21:50:00

Quả nhiên người đẹp mắt sẽ gặp được cuộc sống đặc sắc... Trước đây tôi đều cảm thấy đời người thật nhàm chán, tốt đẹp bình thản, giờ mới biết là vì mình xấu xí... Đôi mắt hơi ướt rồi TAT

№177 Thất lừng da của thổ hào Đăng vào 2013-11-23 21:40:15 ?

Cuộc sống đã gian nan như vậy, lầu trên bạn không nói ra chân tướng sẽ SHI (3) nha!! Ngoài ra lầu chủ ngữ khí khi bạn gửi WeChat quá nghiêm chỉnh rồi đó!! Không hợp với khí tức si hán của bạn nha!

№178 Chiếc nhẫn của thổ hào Đăng vào 2013-11-23 21:40:35 ?

A! Lầu chủ toàn thân là ánh sáng thổ hào quá chói mắt, mắt chó titan của tôi cũng bị chói mù rồi!

№179 Quần lót của thổ hào Đăng vào 2013-11-23 21:41:02 ?

Để tôi tới tổng kết, lầu chủ hẳn là đáng dập không tề, sau đó có thể là giám đốc điều hành hoặc ông chủ, một ngày nọ đột nhiên coi trọng nhân viên phục vụ tiểu ca của tiệm cafe mới mở dưới lầu... Đáng ghét, soái bĩ đều làm gay rồi sao?!!

№180 =?= Đăng vào 2013-11-23 21:41:59 ?

6. Chương 6

Tôi đúng là kinh doanh một công ty nhỏ, nhưng quy mô cũng không quá lớn, nhà không có hai sân đá banh lớn như vậy, cũng không quen biết Vương Tư Thông, càng không sưu tập bảy loại màu sắc Lamborghini...

Cả ngày hôm nay đều hợp, không thấy được mặt Lam Sơn khiến tôi không có động lực nghe các đồng nghiệp báo cáo, cơ mà bản thân họ làm chưa ra gì.

Lúc nghỉ giải lao giữa hội nghị, tôi gửi tin WeChat cho Lam Sơn, nói với cậu rằng tôi cần phục vụ takeaway, cậu ngắn gọn đáp một câu OK. Tiếp đó tôi tuyên bố với đồng nghiệp rằng tôi muốn mời họ uống cafe, tôi thấy họ dù có chút nơm nớp lo sợ, nhưng vẫn là rất cảm ơn tôi đã không phê bình và khiển trách không nề mặt vì báo cáo tiến hành như chất cặn bã của họ, họ hẳn phải cảm ơn Lam Sơn.

Chẳng bao lâu sau cậu ấy tới, tâm tình của tôi cũng lập tức sáng khoái.

Cái loại cảm giác vừa nhìn thấy đối phương cho dù là ngày mưa dầm trong lòng cũng như mùa xuân tươi đẹp, ngọt lịm người, khiến người ta không tự chủ được chỉ muốn mỉm cười. :)

Tôi phát hiện cậu ấy đến khiến không ít phái nữ trong phòng họp không tự chủ được nhìn nhiều hơn hai lần, không thể không nói cậu ấy là một nam nhân rất tuấn tú, đôi chân dài cực kỳ thích hợp để người trên giường liếm từ ngón chân đến tận bắp đùi.

Có “Cafe tình yêu” của Lam Sơn, mệt nhọc cả buổi chiều của tôi được quét sạch, lại có thể thả nhiên đối mặt với đồng nghiệp như heo~!

№230 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-25 18:35:45 ?

Sofa!!!! Bắt ảnh chụp chung của lầu chủ!!!

№231 = = Đăng vào 2013-11-25 18:35:47

Đáng ghét không cướp được sofa! Lầu chủ bạn nhất định là một ông chủ đáng sợ!

№232 Ha ha ha ha Đăng vào 2013-11-25 18:36:38 ? ?

Lúu lo lúu lo, không biết tại sao thấy lầu chủ lại nghĩ đến ông chủ của chúng tôi, rùa biển (4) tinh anh, cao phú soái, không gần nữ sắc... Đáng tiếc là tên biến thái! QAQ

№233 Xin gọi ta là sư thái Đăng vào 2013-11-25 18:36:41 ? ?

Ha ha ha ha ha, lầu chủ bạn đủ rồi! Trong đầu bạn cả ngày lẫn đêm đều nghĩ cái gì vậy! Cảm giác nếu Lam Sơn trở thành đồng nghiệp bạn sẽ thừa dịp đi công tác chuốc say cậu ấy rồi ở trong khách sạn liếm cậu ấy từ đầu đến chân ha... Che mặt =///=

№234 Thủy thủ Mặt trăng Đăng vào 2013-11-25 18:36:45 ? ?

7. Chương 7

Tan ca, tôi nhìn thấy Lam Sơn đây đưa không rõ với hai cô bé ở ven đường.

Tôi lái xe đến gần họ, sau đó hạ kính xe xuống. Mơ hồ có thể nghe thấy các cô đang hỏi số điện thoại của Lam Sơn, nhưng Lam Sơn rất không kiên nhẫn, rõ ràng không muốn cho, cô gái còn nói là học chung trường với cậu... Con gái bây giờ thật chủ động ha.

Tôi nhấn còi xe, cô gái bị tôi dọa sợ hết hồn, ánh mắt họ lập tức quay lại, tôi nháy mắt với Lam Sơn, sau đó dùng ngữ khí như thể thân thuộc lắm nói với cậu: “Có thể đi được chưa?” Tạo thành một loại giả tưởng cậu ấy một mực chờ tôi ở ven đường.

Lam Sơn thông minh hiểu ý đồ của tôi, mở cửa lên xe. Đại khái cũng cảm thấy không ổn lắm, các cô gái không tạo ra hành động như chạy đuổi theo xe tôi, chỉ là có chút phiền muộn nhìn xe của tôi lao vút đi.

“Cậu thường gặp chuyện này à?” Tôi giống như bạn cũ trêu chọc cậu.

“Chẳng lẽ anh chưa từng gặp?” Cậu ấy trả lời tôi như vậy.

Tôi cảm thấy chắc chắn cậu đang giấu cột ngày đó tiểu thư B gây rối với tôi.

Nếu đã lên xe mình, tôi đương nhiên muốn đưa cậu ấy về nhà, sau khi tôi nói ra đề nghị đó, cậu ấy cũng không lập tức đồng ý, nhưng dưới sự kiên trì yêu cầu của tôi, cậu chỉ đành thỏa hiệp. Cậu ấy nói trước mặt cậu còn ở trong kí túc xá của trường, tôi đưa đến cổng trường đại học của cậu là được rồi.

“Cậu có vẻ rất thích mèo?”

“Con người đôi lúc rất kỳ quái, thứ không có được vĩnh viễn tốt nhất.” Giọng nói của cậu ấy cực kỳ trầm lắng.

“... Hử?” Khi đó tôi thật sự có chút sửng sốt.

Sau đó liền nghe thấy cậu nói tiếp: “Em bị dị ứng với lông mèo, tới gần chúng một chút, em sẽ bị mẩn đỏ cả người.”

A, tôi cũng thật thích đáng về nói đùa đầy đứng đắn của cậu nha! Cơ mà cậu ấy lại dị ứng với lông mèo... Tôi nghĩ kế hoạch nhận nuôi mèo nhỏ sợ rằng phải thay đổi một chút, nếu như trên người tôi dính phải lông mèo, có lẽ cậu ấy cũng sẽ không đến gần tôi, như vậy thì không được, dẫu sao, tôi một chút cũng không muốn plato (5) với cậu. :)

Sau khi chủ ý hồng bét kia bị tôi PASS, tôi bắt đầu vô tình hay cố ý hỏi sở thích khác của cậu, sau đó cậu ấy nói cậu thích chạy bộ.

Lúc đèn đỏ, tôi liếc mắt quét toàn thân cậu, cảm thán phát ra từ trong thâm tâm: “Thảo nào đáng người cậu ấy đẹp thế.”

Cậu hoàn toàn không phát hiện tôi thị gian (6) mình, nói cho tôi biết cậu cảm thấy chạy bộ rất tuyệt vời, là cách vận động đơn giản nhất, cậu còn thường xuyên tham gia các loại hoạt động chạy đường dài, thậm chí gia nhập câu lạc bộ chạy đường dài của trường.

Tôi nghĩ tôi vừa phát hiện một cơ hội khác để tiếp cận cậu! Tôi lập tức bày tỏ mình cũng rất thích vận động, bơi lội và chạy đường dài đều rất giỏi.

Thật ra thì sức chịu đựng đối với vận động của tôi vô cùng không thạo, lúc học đại học môn tự chọn của tôi là Pilates (7).

Cậu ấy dường như bị tôi gợi lên hứng thú: “Nói đến bơi lội thì em chỉ biết bơi bướm.”

“Bơi ngựa, bơi ếch, bơi tự do tôi đều biết, cuối tuần này cậu có rảnh không? Chúng ta có thể cùng đi bơi, tôi biết một bể bơi, nước rất sạch, cũng không đông người.”

Cậu ấy nhìn tôi một lúc, ngay tại lúc tôi cho rằng cậu muốn từ chối khiến cả người tôi cứng đờ, cậu ấy lại nhếch môi cười một chút, nói với tôi: “Được.”

Trời ạ cậu ấy cười lên thật là đẹp! Giây phút đó pháo hoa thấp sáng trước mắt tôi, giây phút đó vô số thiên sứ nhỏ bay lượn quanh tôi thổi vang kèn hiệu tình yêu!

Tôi thuận lợi hẹn được cậu ấy!

Cơ mà chờ tôi đưa cậu đến cổng trường, sau khi dõi theo cậu vào cổng trường, nhiệt huyết dần dần nguội lạnh, lý trí quay về, vấn đề cũng tới...

Mặc dù tôi biết các loại tư thế bơi lội, nhưng thực ra chỉ có thể bơi xa nhất 20 mét, đây là cực hạn của tôi!

Còn năm ngày nữa là đến cuối tuần, mọi người cảm thấy tôi đột kích còn kịp không?

Không còn kịp rồi ha. :)

№289 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-25 21:35:45 ? ?

Lầu chủ, NO ZUO NO DIE (8) tại sao bạn không hiểu :)

№289 Trách móc tôi đi Đăng vào 2013-11-25 21:36:28 ?

Má ơi, lầu chủ :) quá thần bí rồi 2333... Liên quan tới chủ ý nuôi mèo kia, lầu chủ bạn biết có giống mèo Sphinx (9) không?

№289 :) Đăng vào 2013-11-25 21:36:48 ?

LS bạn không phải đang nói đến mèo không lông đó chứ? Nuôi mèo không lông khẩu vị hơi nặng à nha! Lầu chủ châm cho bạn cây nến (10), cơ mà suy nghĩ một chút có thể thấy Lam Sơn lửa thể chắc sẽ rất vui về đi... :)

№289 Bơi lội đúng là một loại vận động tuyệt vời Đăng vào 2013-11-25 21:37:25 ? ? ?

Chú thích:

(1) Tiểu bạch linh: Nhân viên văn phòng (white-collar worker).

- (2) Tiểu thanh tân: Là hướng tới một loại trạng thái cuộc sống tương đối lý tưởng, cuộc sống tương đối mộc mạc, thanh nhã, tự nhiên.
- (3) SHI: Viết tắt của Severe Head Injury – Chấn thương đầu nghiêm trọng. Hoặc có nghĩa là Chết, bắt nguồn từ chữ Shine () trong tiếng Nhật.
- (4) Rùa biển: Nhân tài từ nước ngoài về nước.
- (5) Tình yêu plato là tình yêu không cần tình dục.
- (6) Thị gian: Chỉ ánh mắt tràn đầy lãng nhục dục vọng và khát vọng chiếm hữu, nhìn trộm chính là một loại thị gian.
- (7) Pilates: (Đọc là Pa-lah-teez) Là một phương pháp giảm cân bằng cách kết hợp 1 chuỗi các bài tập thể dục có kiểm soát để tăng sức mạnh cho cơ bắp và cải thiện sức khỏe. Tìm hiểu thêm tại đây.
- (8) Không tìm cái chết sẽ không chết.
- (9) Mèo Sphinx: Hay còn gọi là mèo không lông Sphinx hay còn được biết đến là mèo Canada, mèo Mexico không lông, tên chúng lấy theo tên theo hình ảnh nhân sư Ai Cập nên còn được gọi là mèo Ai Cập là một giống mèo được phát triển vào thập niên 1960 với đặc điểm là thân thể trần trụi, không có sợi lông nào.

8. Chương 8

Tôi đã tìm hiểu về giống mèo không có lông mà mọi người nói, đây có lẽ là một chủ ý không tồi.

Hôm nay năm giờ tôi đã dậy chạy bộ buổi sáng, vì Lam Sơn yêu cầu của tôi, tôi tin tưởng trong năm ngày tôi nhất định có thể luyện tăng được thể năng, tranh thủ bơi đến 30 mét mới nằm xuống.

Vì nghênh đón Lam Sơn, tôi nói với thư ký của mình rằng tuần tới có thể nghỉ sinh, hơn nữa tôi đã tìm được người thay thế cổ. Cổ suất thì cho rằng tôi muốn đuổi cổ, suất thì khóc, sau khi biết tôi nghiêm túc, cổ về mặt không biết làm sao, cơ mà không bao lâu sau cổ liền bắt đầu vì lấy được kì nghỉ sinh dài đến nửa năm mà hưng phấn không thôi.

Mà ngay vừa rồi, lúc đi ngang qua phòng trà tôi vô tình nghe thấy mọi người cũng tin tức vô cùng linh thông đang bàn luận chuyện cô thư ký nghỉ phép trước thời hạn, có người cho rằng người mới là thân thích của tôi, có người cho rằng là bạn tôi, còn có người cho rằng là bạn gái tôi, xem ra mọi người làm việc đều rất nhân rồi ha! :)

Tối hôm qua tôi mượn cơ giúp công việc sau này thuận lợi để hỏi thời khóa biểu của Lam Sơn, cho nên có thể nói bây giờ tôi đã nắm chắc toàn bộ xu hướng của cậu ấy. Tôi thật là một phao hán tử (1) thiên tài!

№332 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-26 10:34:12 ?

Lầu chủ cơ trí hơn người! Tiếp theo thuộc hạ giúp lầu chủ châm nến...

№333 =_= Đăng vào 2013-11-26 10:35:17 ?

Ha ha ha ha, lầu chủ bạn rõ ràng đã làm rất tốt nha, nơi nào lời nói bất thiện... Chờ chút! Cái này chẳng lẽ chính là kỹ năng thiên phú của soái tử trong truyền thuyết? (? ?)

№334 Điền thất (2) Đăng vào 2013-11-26 10:35:46 ?

Tôi hận ông trời gian xảo cho tôi đôi mắt thưởng thức cái đẹp lại cho tôi khuôn mặt xấu xí! Lớn lên đẹp mắt nhìn không nổi sao?!

№335 Không nổi Đăng vào 2013-11-26 10:36:09 ?

Tác giả: Cảm ơn mọi người ủng hộ ~ thân ái 33

Tên Weibo của tôi là Biên Tường, nguồn gốc của truyện này là vì một ngày nọ tôi đăng một bài trên Weibo: Ngày mai công ty tổ chức chạy 5000 mét, phải chạy xong trong 45 phút, tâm rất mệt... Chẳng lẽ ngày nghỉ

đầu tiên phải trải qua trên giường sao? Ông chủ thật là một tiểu yêu tinh lẳng nhăng, sau này viết một truyện ngắn về vận động kiện tướng công X tinh anh lão bản thụ đi...

Sau đó tôi nằm hết cả ngày mồng một tháng mười ở nhà, hoàn toàn không thể động :)

Làm thành viên diễn đàn viết xuống chữ Lam rất có cảm giác không ngờ được không ()

(1/10 là Quốc khánh Trung Quốc.)

9. Chương 9

Tôi nghĩ bơi lội là một chủ ý hồng, tôi đã rất lâu không mất mặt như vậy.

Vì hẹn Lam Sơn hôm nay đi bơi, hôm qua tôi cố ý gọi điện cho cậu lần nữa để xác nhận thời gian, hơn nữa còn nói cho cậu ấy biết tôi sẽ đến trường đón cậu.

“Em có thể tự đi.”

Cậu như thường lệ mang chút xa cách, tôi càng ngày càng không cách nào chịu được kiểu đối thoại khách sáo như vậy với cậu.

“Nơi đó rất xa, tôi sợ cậu không tìm được, hơn nữa rõ ràng là tôi hẹn cậu. Không sao đâu, dù sao trường cậu cũng không xa.”

Kết quả đương nhiên là cậu ấy lần nữa bị tôi thuyết phục.

Chúng tôi hẹn buổi chiều gặp mặt, dự tính đến bể bơi mất khoảng hai giờ.

Bể bơi đó theo chế độ hội viên, nhưng thật ra là nhà câu lạc bộ, ông chủ là BEN – bạn cũ của tôi, lúc hấn mở bể bơi vì thể hiện coi tôi là bạn thân mà cố ý đưa cho tôi một tấm thẻ tiền mặt, còn tôi vì đủ loại nguyên nhân mà một lần cũng chưa từng đến.

Lúc tôi dẫn Lam Sơn xuất hiện trước mặt vị bạn cũ này, hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng trong chốc lát liền lộ ra nụ cười mập mờ với tôi.

“Tình mới của mày?”

Không biết tại sao rất nhiều bạn bè đều cảm thấy tôi đổi bạn tình rất nhanh, chẳng lẽ họ cho rằng phái nam nào xuất hiện bên người tôi đều có phát sinh quan hệ với tôi sao?

Tôi trừng mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói với hấn: “Còn chưa phải.”

Tin tôi đi, giải thích cũng không có ích lợi gì, họ căn bản sẽ không quan tâm.

BEN trêu ghẹo tôi đôi câu, để tôi chơi được thoải mái, liền đi tìm việc bận của mình.

Sau đó tôi và Lam Sơn vào bể bơi, phòng thay đồ thiết kế thành từng buồng nhỏ, vì sự riêng tư của mỗi người có thể nói BEN đã tốn rất nhiều công sức.

Có thể nói tôi vô cùng có tự tin đối với dáng người của mình, nhiều năm như vậy tôi chưa từng từ bỏ Pilates, nhưng khi bước ra khỏi buồng thay đồ trong nháy mắt nhìn thấy cơ thể Lam Sơn kia, tôi chỉ có thể dùng từ là quá yếu ớt, tôi cảm thấy dường như mình đang nhìn thấy bức tượng nam giới hoàn mỹ nhất thời kỳ Văn nghệ phục hưng, loại cảm giác vui sướng tuyệt vời đó chỉ có ai từng thấy cậu mới có thể hiểu được.

Tôi ép mình rời đi tầm mắt dính chặt vào đũng quần cậu, bộ vị nhỏ bé kia làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn, sau đó tôi giả vờ hăm mộ vỗ cánh tay cậu một cái.

Tôi nói: “Quả nhiên như dự đoán nha!”

Cậu quét mắt qua chỗ bị tôi vỗ, theo cánh tay kia nhìn về phía cơ thể tôi, lồng ngực tôi lập tức giống như bị lưỡi mèo liếm qua nóng hừng hực, như bị cậu nhìn như vậy đã có thể sinh ra khoái cảm.

Cậu ấy rũ mắt: “Anh cũng không tệ.”

A... Lúc ấy tôi suýt thì không nhịn được nhào tới cưỡng hôn cậu!

Dọc đường đến hồ bơi tôi đều giữ trạng thái nhếch miệng lên, thật có thể dùng mở cờ trong bụng để hình dung.

Nhà câu lạc bộ này rất thiên vị, mãi mãi người trong bể cũng không quá nhiều, vì biểu hiện thực lực của mình, tôi bơi cùng Lam Sơn hai vòng, một vòng bơi bướm, một vòng bơi ếch, lúc bơi tự do ở vòng thứ ba thì thể lực rất cuộc cạn kiệt.

Tôi quá mệt, chỉ có thể dựa vào thành bể nghỉ ngơi, lúc quay đầu lại không thấy bóng dáng Lam Sơn.

Có câu nói rất hay: Biết bơi vẫn chết đuối. Không tìm thấy bóng dáng Lam Sơn khiến tôi có phần sốt ruột, ở bên hồ bơi trống không gọi tên cậu mấy tiếng cũng không được đáp lại.

Cảm giác không ổn ngày càng mãnh liệt, ngay tại lúc tôi phải cầu cứu nhân viên cứu hộ, mặt nước gần trong gang tấc đột nhiên nổi lên một vòng sóng gợn, tôi ngẩng người nhìn phía đó, tiếp theo... Lam Sơn lại từ dưới nước nổi lên!

Trời đất ơi! Không biết các bạn có thể hiểu ý tôi hay không, giống như loại cảnh tượng thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh, một giây trước mặt nước vẫn yên ả, nhưng một giây sau cậu ấy giống như hải yêu chậm rãi nổi lên từ dưới nước, cậu dùng đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn tôi chăm chú.

Quý mị lẫn kinh dị!

“Đây chính là cái anh gọi là rất ‘giỏi’?” Cậu nhếch môi, trong mắt lộ ra chút ý cười giễu cợt.

Tôi ngây ngẩn nhìn cậu, tất cả ưu tư hội tụ tại bụng dưới... Lập tức cứng rần.

Các bạn có thể tưởng tượng ở nơi này vào thời khắc không quản được tiểu lão đệ của mình là chuyện lúng túng đến nhường nào không hả?!

Quần bơi rất chặt, thật là cứng đến đau! Mà giờ phút nguy hiểm đó Lam Sơn cách tôi có một mét! Bây giờ nghỉ lại may mà là trong bể bơi, nếu là trên bờ... :)

Tôi nhớ mình đã nói quanh co giúp mình kiếm cớ, nói vì dạo này công việc bận rộn ít luyện tập nên mới thụt lùi, bảo cậu không cần bận tâm đến tôi cứ tự mình bơi đi.

“Được.”

Cậu chậm chậm, lại lặn xuống đẹp đẽ như người cá, mà tôi chỉ có thể mượn hơi lạnh của bể nước để bình ổn nhiệt độ hạ thân.

Các bạn cho rằng như thế là kết thúc ư?

Không có.

Chúng tôi bơi ba giờ, phần lớn thời gian tôi đều ở đó nhìn cậu ấy bơi hoặc nghỉ ngơi, cơ mà cũng may cậu không lại nói lời châm chọc, nếu không tôi thật muốn độn thổ cho xong.

Đại khái lúc năm giờ chúng tôi chuẩn bị kết thúc đi ăn cơm, nơi tắm rửa chính là phòng bên cạnh, cậu ấy tắm xong tôi nghe được âm thanh cậu ra ngoài trước, nhưng khi tôi tắm xong đi thay quần áo, lại thấy Lam Sơn bị người kéo trước cửa phòng thay đồ, mà một người trung niên 40, 50 tuổi đang ngã dưới đất.

Người trung niên kia che mũi rên rỉ dưới đất, còn ồn ào nói phải báo cảnh sát.

Tôi tin Lam Sơn sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, quả nhiên tôi chẳng qua là ném đến ánh mắt hỏi thăm, cậu đã nói ra nguyên nhân cho tôi.

“Gã bóp mông em.” Trong mắt cậu lóe lên ánh sáng hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi, tôi dám đánh cược cậu nhất định rất chán ghét.

Nghe vậy lửa giận của tôi lập tức bùng lên, có người dám dâm loạn Lam Sơn, cái mông kia tôi còn chưa từng bóp nhưng lại để người khác được lợi trước, lúc ấy tôi thật sự cảm hận bước thêm hai bước.

Tôi mỉm cười thân thiện với người trung niên dưới đất, nói cho gã có thể báo cảnh sát thậm chí truy tố chúng tôi, nhưng nếu như gã không muốn chuyện “Gã là một tên biến thái dâm loạn phái nam” ồn ào khiến

mọi người đều biết thì tốt nhất vẫn là đừng có làm như vậy, hơn nữa tôi vừa vặn còn rất có tiền, hoàn toàn không quan tâm liều chết với gã đến cùng.

Gã đương nhiên kinh hãi, giống như ngoại cường trung can (3), nhìn thấy chuyện phát triển vượt quá dự tính chỉ đành ảo não chạy trốn.

Lam Sơn dùng ánh mắt “Cũng biết là một kẻ túng đản (4)” nhìn gã rời đi, xong xuôi hừ lạnh một tiếng xoay người thay đồ.

Tôi cũng phải đi thay quần áo, nhưng bị BEN kéo lại, hấn gờ ngón tay cái với tôi, sau đó liền nói một câu. “Đủ cay.”

Tôi cũng cảm thấy Lam Sơn siêu cay nha, cơ mà... có vẻ hơi cay quá rồi. Tôi sao lại có ảo giác một ngày nào đó cũng sẽ nằm dưới đôi chân dài của cậu che mũi chảy máu vậy nhỉ? Mau nói rằng tôi đang nghĩ nhiều đi.

№398 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-11-30 23:31:43 ?

233333333 Lầu chủ hóa ra bạn là tổng tài bá đạo sao? Cơ mà... hơi bị lợi hại đó!

№399 Ngàn dặm chờ phương trượng Đăng vào 2013-11-30 23:32:13 ?

Lầu chủ bạn đừng nghĩ như vậy, tên háo sắc cho dù là cùng phái hay khác phái đều là người người phải giết, không có gì hay mà nói, cho nên Lam Sơn chưa chắc đã ghét đồng tính luyến nha, hướng chi... Bạn không phải là soái tử hào sao? :)

№400 = = Đăng vào 2013-11-30 23:32:59 ?

Lầu chủ kiểm soát khí tức được không?!!! Bạn càng ngày càng si hán rồi!

№401 Càng Phở hảo manh Đăng vào 2013-11-30 23:33:47 ?

Không ai thổ tào Lam Sơn cao lãnh sao? Luôn cảm thấy con đường phía trước của lầu chủ quá nhiều khó khăn a... = =

№402 Tổng tài bá đạo yêu tôi Đăng vào 2013-11-30 23:34:57 ?

Tác giả: Xin lỗi đăng muộn, hôm nay là ngày hội vận động :), sau lại đi uống rượu mừng, về nhà hơn chín giờ mới rảnh gõ chữ...

Mọi người mỗi điều nhắn lại tôi đều nghiêm túc đọc, cảm ơn các vị ủng hộ

~Thông qua truyện này, tôi muốn khiến càng nhiều người yêu vận động hơn (không hề!

Chú thích:

(1) Phao hán tử: Người đàn ông giỏi kéo dài thời gian, giết thời gian.

(2) Điền thất: Theo y học cổ truyền, củ điền thất có vị đắng, hơi the, tính bình; có tác dụng bổ huyết, làm tan máu ứ, thông kinh bế và tiêu sưng viêm; điều hòa kinh nguyệt, giúp tiêu hoá, nhuận tràng, lợi mật... Tìm hiểu thêm tại đây.

(3) Ngoại cường trung can: Nói về bên ngoài mạnh mẽ, bên trong thực ra rỗng tuếch.

(4) Túng đản: Là người khá ngu ngốc, làm việc không lanh lẹ. Trong đó “túng” có ý xúi giục người khác đi làm chuyện gì, giống như “túng dũng” (giật giây). “Đản” trong “bốn đản” (ngu ngốc).

10. Chương 10: Chương 10

Có người cảm thấy Lam Sơn là người quá lãnh đạm, ngược lại tôi cảm thấy điểm này cực kỳ hấp dẫn người khác, cảm giác da thịt của cậu ấy đều là lạnh giá như ngọc thạch, khiến người ta thật muốn chạm vào một cái.

Hơn nữa tôi với cậu cũng chỉ là mới quen biết, có phòng bị với tôi mới là phản ứng bình thường không phải sao? Dẫu sao thực tế cũng không phải tiểu thuyết, tôi bày tỏ hảo cảm cậu ấy liền thuận thế nằm ngang gì đó cũng quá lý tưởng hóa rồi.

Hôm qua vì xảy ra chút nhạc đệm, cuối cùng ăn qua loa bữa tối với Lam Sơn tại câu lạc bộ rồi về. Liên quan tới thái độ đối với đồng tính luyến, trên đường đưa cậu trở về tôi nói bóng nói gió hỏi cậu.

“Đàn ông chạm vào đàn ông, có phải khiến cậu phản cảm?”

Vừa hỏi xong tôi đã có phần hối hận, kỹ xảo đặt câu hỏi mấy năm qua tôi đã học được rất nhiều, mà tôi lại cố ý dùng loại bết bát nhất, này căn bản không có chút kỹ xảo nào!

Tôi muốn chuyên tâm lái xe, nên không có cách nào quan sát biểu cảm phản ứng của cậu, qua mấy giây cậu ấy mới trả lời tôi.

“Bất kỳ ai không được sự đồng ý đã chạm vào em, đều khiến em phản cảm, không chỉ đồng tính.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy hai chữ cuối cùng cậu nói có phần nhấn mạnh, điều này khiến tôi càng thêm bất an.

Sau khi đưa cậu tới trường, tôi nói tạm biệt với cậu, cũng vì bất ngờ hôm nay cảm thấy có lỗi.

“Tại sao phải nói xin lỗi? Em hẳn phải cảm ơn anh, bể bơi rất đẹp.” Cậu rõ ràng là một người không hay cười, khóe miệng trời sinh có độ cong nhếch lên, thật giống như lúc nào cũng đang phát ra lời mời khiến bạn hôn cậu ấy.

“Cám ơn.” Vừa nói cậu đã đẩy cửa xe bước xuống.

Tôi đặt tay lên ngực, cảm nhận thứ trong lồng ngực động viên khích lệ, kêu gào yêu thích với Lam Sơn.

Tiếng đóng cửa xe giúp tôi lấy lại tinh thần, tôi mau chóng hạ kính xe xuống hô một câu với cậu: “Vây ngày mai gặp!”

Cậu đưa lưng về phía tôi không quay đầu lại, vẫy vẫy tay coi như trả lời.

Sau khi về nhà rất khuya tôi cũng không ngủ được, trong đầu không ngừng xoay quanh hết thấy của Lam Sơn. Khuôn mặt của cậu, cơ thể của cậu, giọng nói của cậu, mỗi một dáng vẻ đều giống như ông trời vì tôi mà suy tính chế tạo, tôi yêu cậu ấy!

Sáng sớm hôm nay tôi vừa thức dậy đã đến công ty, tôi đã không kịp chờ đợi muốn cậu một ngày tám giờ thậm chí thời gian dài hơn ở bên tôi.

Chúng tôi chín giờ bắt đầu làm việc, đại khái trước thời hạn 15 phút cậu đến công ty, tôi nhiệt tình giúp cậu hiểu rõ hoàn cảnh làm việc, nói cho cậu biết chỗ ngồi của cậu ở trong phòng làm việc của tôi, sau này lấy tư cách là trợ lý đặc biệt của tôi mà tồn tại.

“Chỉ có hai người chúng ta?” Cậu nhìn phòng làm việc lớn như vậy hỏi tôi.

“Đúng vậy.”

Chắc chắn chỉ có hai người chúng ta. :)

Chờ khi mọi người đều vào làm việc, tôi lại dẫn cậu đi khắp nơi thăm một lần, giới thiệu thân phận của cậu cho mọi người.

Mặc dù họ che giấu rất tốt, nhưng khi nhìn thấy Lam Sơn, thấy cậu đều không xa lạ gì mọi người đều lộ vẻ có chút kinh ngạc. Họ làm sao cũng không nghĩ ra, soái ca là nhân viên phục vụ dưới lầu lại xoay một cái biến thành trợ lý đặc biệt của tôi.

Đến đây, tôi bắt đầu cuộc sống đồng nghiệp với Lam Sơn, mọi người chúc phúc tôi có thể nhanh một chút đánh hạ cậu ấy đi!

PS. Hôm nay toàn bộ cánh tay tôi đều rất đau, đau đến không giơ nổi, nhưng nghĩ rằng đây là vì Lam Sơn, lại cảm thấy hết sức hưởng thụ.

№432 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-1 13:15:24 ?

Đuổi theo thiệp (topic) này đến tận giờ, tôi dần nhận ra hai sự thật... Đây là một thế giới nhìn mặt / tiền, ngoài ra hầu như là một M!

№433 Ha ha ha ha ha ha Đăng vào 2013-12-1 13:16:02 ?

Luôn cảm thấy hầu như bạn ‘Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết’, Lam Sơn thật sự không nhìn ra ư? Không nhìn ra thì thật sự quá thẳng.

№434 = = Đăng vào 2013-12-1 13:16:28 ?

Tại sao đàn ông đẹp trai lại có tiền trên thế giới này đều đi làm gay hết vậy!? Hầu như bây giờ thật là tâm nguyện đạt được hơn nửa, hợp tịch song tu trong tầm tay! Thật là muốn thiêu thiêu thiêu!

№432 Trái tim đóng kín Đăng vào 2013-12-1 13:16:34 ?

Hầu như bạn chưa từng nghe qua câu này sao? Đẹp trai lại có tiền, không phải có chủ thì chính là GAY. :)

№435 Thủy thủ Mặt trăng Đăng vào 2013-12-1 13:16:56 ?

11. Chương 11: Chương 11

Rất nhiều người hỏi tôi nếu Lam Sơn là thẳng nam thì có thể kiên trì bề cong cậu ấy hay không, tôi chỉ muốn nói —— nếu có thể bị bề cong, thì cậu ấy không phải là thẳng nam.

Tất cả cong sau lại trở về thẳng, đều là hành động kiểm soát để không chịu trách nhiệm vì chính bản thân mình, họ căn bản không biết mình đang làm gì, mình muốn cái gì. Thế giới này có một số người trai gái đều yêu, họ không quan tâm giới tính, được gọi là song tính luyến. Nếu như chỉ thích phái nữ là dị tính luyến, ban đầu làm sao chấp nhận cùng đàn ông ở bên nhau? Cho nên căn bản là không tồn tại cách nói “Chẳng qua là một thời mê mang nhưng vẫn yêu con gái tôi không phải là đồng tính luyến” này, bởi vì ngay từ đầu cậu đã không phải là thẳng.

Ngay từ khi mười tuổi tôi đã phát hiện mình không giống người khác, tôi thích đuổi theo con trai, nhìn họ tức giận, khóc lóc là một chuyện rất thú vị, tôi không có chút hứng thú nào với con gái. Lúc ấy tôi rất mê mang, không biết hành động như vậy là không bình thường, vì vậy tôi nói nghi vấn của mình với mẹ.

Bà không hề coi lời tôi là trẻ con càn quấy, đến giờ tôi vẫn rất cảm ơn bà đã nghiêm túc lắng nghe những gì tôi nói.

“Nếu con thích làm như vậy, thì cứ làm đi, cuộc sống của con do con làm chủ, chúng ta 100% ủng hộ con trải qua cuộc sống con muốn.”

“Con đã là một nam tử hán, ta và cha con đều cho rằng con có năng lực tự quyết định, mà chúng ta sẽ không vì quyết định của con mà dao động chút nào, chúng ta vẫn sẽ yêu thương con như trước.”

Sau đó bà nói với tôi như vậy.

Tôi nói thế cũng không phải muốn chứng tỏ cuộc sống của tôi không bị thất bại ở phương diện này, không gặp phải ác ý nhạo báng hoặc làm nhục của người khác, nhưng hết thảy những thứ này cũng không đủ kích được tôi, vì tôi biết sau lưng tôi có người thân luôn ủng hộ, họ là trụ cột của tôi, cũng là sức mạnh của tôi.

Tôi cũng không chỉ muốn lừa gạt Lam Sơn lên giường thao cậu một lần là xong chuyện, tôi thích cậu ấy, muốn ở bên cậu ấy, muốn chăm sóc cậu ấy, muốn giới thiệu cậu ấy với người nhà của mình, đây chính là ý muốn của tôi.

Dĩ nhiên, muốn nhất chính là thao cậu ấy. :)

№486 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-1 20:12:14 ?

Vừa định nói lầu chủ thật đẹp trai, lật đổ nhận thức si hán trong quá khứ của tôi, nhưng câu nói sau cùng là chuyện gì xảy ra a!!!!

№487 = = Đăng vào 2013-12-1 20:13:01 ?

Đẹp trai không quá ba giây hệ liệt.

№488 233333 Đăng vào 2013-12-1 20:14:34 ?

Tất cả tình yêu không lấy kết hôn là tiền đề đều là đùa bỡn lưu manh! Lầu chủ thật là • đàn ông!

№489 Ngậm trầm Đăng vào 2013-12-1 20:14:56 ?

12. Chương 12: Chương 12

Bây giờ tôi đang ở bệnh viện, tâm trạng tôi thực sự không tốt rất không tốt, lòng dạ tôi đều bị nổi ưu tư tên là phiền muộn chiếm hết.

Chiều nay tôi ra ngoài có chút chuyện, buổi tối lái xe trở về tôi gửi WeChat hỏi Lam Sơn đã tan ca hay chưa, cậu nói rằng sắp tan ca, tôi bèn nói tôi có thể tiễn cậu.

“Anh quên đồ gì ở công ty à?”

Thật ra tôi không quên đồ gì, nhưng vì để Lam Sơn tin tưởng, tôi cố ý nói mình muốn cầm một phần văn kiện về nhà đọc, nhờ cậu mang xuống giúp tôi.

Không ngờ bị tắc đường, khi tôi đến dưới lầu công ty, đèn trong phòng làm việc trên lầu đã tắt, mà Lam Sơn lại không chờ ở nơi đã nói.

Tôi gọi điện cho cậu, nhưng điện thoại cũng không gọi được.

Lam Sơn sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, tôi lái xe quanh công viên thương mại tìm cậu, sau đó dứt khoát nhảy xuống xe vào công viên tìm.

Khoảng mười phút sau, tôi tìm thấy cậu.

Cậu ôm một con mèo hoang gầy gò trong ngực, ngồi trên băng ghế trong vành đai xanh, mà lúc tôi đến gần, cậu cũng đứng lúc giương mắt nhìn lên.

Nửa bên mặt cậu đều là máu, máu tươi chảy xuống, theo cằm cậu rơi trên cổ áo, nếu như không phải cậu quá anh tuấn, cảnh tượng kia nhìn thật giống như đang chụp hình quỷ.

Lúc đó đầu óc tôi gần như trống rỗng, trong lòng tràn đầy vô số ưu tư, nhưng một câu cũng không nói được.

“Đầu em hơi choáng.” Cậu vì khó chịu mà lau vết máu bên khóe mắt.

Chân tôi cũng mềm nhũn, cảm giác đó vô cùng tệ hại, hóa ra trái tim thật sự có thể đau đớn đến mức không sao thở được.

№523 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-2 21:34:23 ?

Tôi dột! Đừng có ngừng ở đây a!!! Lam Sơn sao rồi?!! Mặt không sao chứ!!!

№524 ! ! ! Đăng vào 2013-12-2 21:34:39 ?

Đi vào xem đủ kiểu si hán một trăm ngày của lầu chủ, nhưng cảnh của tranh này rõ ràng không đúng a!!!

Ai đánh Lam Sơn đứng ra!! Tôi đặc biệt phải phế hán!!

№525 = =c Đăng vào 2013-12-2 21:34:45 ?

Lầu chủ bạn đừng có ngừng ở đây a!!!! A a a, diên mắt!

№526 Che mặt Đăng vào 2013-12-2 21:35:27 ?

Lam Sơn không phải là dị ứng với mèo sao? Tại sao cậu ấy lại chảy máu đầu ôm mèo ngồi trên băng ghế giữa đêm khuya? Trời ạ cắt ở đây thật là sốt ruột a!!

№527 555555 (1) Đăng vào 2013-12-2 21:35:48 ?

13. Chương 13

Tôi cũng không muốn ác ý phỏng đoán người khác, xã hội này có tồn tại kẻ xấu, nhưng người tốt cũng không ít, tôi tin đại đa số là người thiện lương, cơ mà một số người vốn thiện lương lại trở thành tà ác, cũng quả thật hết sức đáng ghét.

Đêm qua tôi cơ bản trải qua trong hoảng hốt lo sợ, Lam Sơn mặt đầy máu, đó quả là hình ảnh quá mức đáng sợ.

Đời này tôi còn chưa từng chạy xe nhanh như vậy, may mà bên cạnh công ty có bệnh viện, tôi thậm chí không kịp hỏi Lam Sơn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đã đẩy cậu vào phòng khâu xử lý vết thương.

Trong bệnh viện không thể mang thú cưng vào, chúng tôi để con mèo nhỏ đã chịu đủ kinh sợ trong xe, mở chút khe hở cho thoáng khí.

Một mình tôi lo lắng chờ đợi trước cửa, thỉnh thoảng đi tới đi lui, mấy phút ngắn ngủi nhưng tôi cảm thấy dài đằng đẳng như cả thế kỷ.

Lúc Lam Sơn đi ra tôi tiến lên đón thật nhanh, thấy vết thương bên trái trán cậu chừng 1 cm đã được xử lý ổn thỏa. Ban đầu tôi còn cho là xương sọ của cậu bị đập bể, cái loại cảm giác kinh hoàng đó cả đời cũng không muốn nhớ lại! May mà cuối cùng chẳng qua là nhìn dọa người, khâu hai mũi, chăm sóc tốt cũng không để lại quá rõ ràng.

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra được không?” Trở lên xe, tôi không vội cho xe chạy.

Trên mặt cậu còn có vết máu, biểu cảm lạnh giá lộ ra chút phiền muộn, giống như tướng quân chịu thiệt trên chiến trường, không kịp chờ đợi phải tìm ra người ám toán cậu đánh một trận tới bời.

“Em phát hiện có một người đàn ông, mỗi lần xe gã xuất hiện ở vùng lân cận, ngày hôm sau công viên sẽ xuất hiện thi thể mèo hoang.”

Cậu dừng một chút nhìn về phía tôi, tôi tỏ ý cậu cứ tiếp tục.

“Hôm nay em thấy người đàn ông kia lại tới, liền lén đi theo sau gã. Em thấy gã dùng thức ăn dụ dỗ mèo con, lúc nó đến gần, thì bắt nó. Em xông lên hỏi gã đang làm gì, gã bị em dọa sợ, tiếp đó lại bảo em đừng xen vào chuyện của người khác. Em và gã xảy ra chút xung đột tay chân, sau đó đoạt lấy mèo con trong tay gã, rồi sau nữa... Em liền bị tập kích.”

Tôi an tĩnh nghe cậu nói, chân mày nhíu chặt chưa từng giãn ra. Thi thể mèo hoang trong công viên thương mại bị hành hạ đến chết, tôi từng nghe nhân viên nữ trong công ty nhắc tới, bởi vì buổi tối công viên rất khuất, chung quanh lại không một bóng người, cho nên vẫn chưa bắt được hung thủ, mọi người đều cảm thấy kẻ đó quả thực quá biến thái.

“Gã dùng cái gì đánh cậu?”

Cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Hình như là cục gạch. Em chỉ bảo vệ mèo con, không để ý đến...”

Tôi phát hiện một bên cổ cậu hình như hơi đỏ, dùng tay vạch cổ áo cậu ra nhìn một cái, nơi đó nổi lên chút mẩn đỏ.

“Cậu bị dị ứng!” Tôi không biết phản ứng dị ứng của cậu như thế nào, nghe nói có một số người sẽ xuất hiện phản ứng ngạt thở nôn mửa, đang định dẫn cậu xuống gặp bác sĩ lần nữa, cậu bèn kéo tay tôi lại.

“Em không sao, đừng để ý đến nó, nó sẽ tự biến mất.”

Tôi trừng mắt nhìn cậu: “Chuyện này không thể được!”

Cuối cùng tôi lại kéo cậu vào bệnh viện, may mà bác sĩ nói vấn đề không lớn, cho hai loại thuốc mỡ rồi cho chúng tôi đi.

Tôi cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, trước tiên không nói đến người kia rốt cuộc có phải là tên biến thái hay không, nhưng gã làm người khác bị thương còn bỏ chạy, tôi hy vọng Lam Sơn có thể đến đồn cảnh sát báo nguy, người như vậy không nên nhỡ ngoài vòng pháp luật.

Sắc mặt cậu bởi vì trên cơ thể không thoải mái mà hơi tái nhợt, nhìn ra được cậu thật sự không ngờ tới phiền toái như vậy, nếu như không phải là tôi khẳng định, cậu thậm chí sẽ không tới bệnh viện xử lý vết thương.

“Được rồi em đi là được... Mặc dù em không cảm thấy có thể bắt được người.” Cậu nói.

Sau khi ghi chép xong lời khai ở đồn cảnh sát đã muộn lắm rồi, kí túc xá của Lam Sơn đã khóa cửa từ lâu, mà trên xe tôi còn có cục cứng nhỏ đang kêu meo meo.

Tôi biết nhà Lam Sơn không phải ở đây, nên đề nghị để tối nay cậu đến nhà tôi ở. Tôi thì tôi cũng không có ý niệm gì xấu xa, tôi thật sự muốn chăm sóc cậu mới nói như vậy!

? Cậu ấy có chút chần chừ, tựa hồ cảm thấy như vậy quá làm phiền tôi.

“Chúng ta là bạn, cậu lại là nhân viên của tôi, tôi không thể vứt bỏ người không nhà để về như cậu ở lại.” Tôi định thuyết phục cậu.

Cậu suy nghĩ một chút, có vẻ cũng không có chỗ nào tốt hơn để đi.

“Vậy đành quấy rầy.”

Sau đó tôi liền mang cậu và mèo nhỏ cùng về nhà.

Phòng dành cho khách của tôi vẫn luôn bỏ trống, cũng có người thỉnh thoảng tới quét dọn, cho nên coi như gọn gàng sạch sẽ. Tôi hỏi cậu tối nay đã ăn chưa, cậu nói chưa, tôi nấu cho cậu một tô mì, cậu ném thử một miếng về mặt có chút kinh ngạc, mùi vị cũng không tệ lắm.

Tôi dấu sao cũng là một người đàn ông độc thân sống trong nước một mình, biết nấu vài món đồ ăn thật sự kỳ lạ ư?

Sau khi cậu ăn xong, tôi lấy cho cậu một bộ đồ ngủ với quần lót tôi chưa mặc, để cậu tắm nhanh còn đi ngủ. Chuyện xảy ra hôm nay có chút vượt quá trách nhiệm, cậu vừa dị ứng vừa chảy máu, tôi lo lắng đến đêm cậu sẽ lên cơn sốt.

Sau khi hết bận, tôi ngồi xổm trong phòng khách dùng ánh mắt hồn nhiên ngây thơ đối mặt với mèo con trong chốc lát, tiếp theo nhắc nó lên mang vào phòng tắm, tắm sạch cho nó trong sự giãy giụa thê thảm, nó quá bẩn.

Tôi còn tìm cho nó một cái hộp giấy, lót một cái đệm thật dày, đặt trong phòng bếp. Trước cái hộp là một đĩa nước nhỏ với mấy miếng thịt bò hầm tôi ăn còn dư từ hôm qua, tôi định trước tiên ứng phó như vậy.

Vì sợ Lam Sơn bị sốt, cách một tiếng tôi lại vào phòng nhìn tình trạng của cậu một chút. Cậu bị ánh mắt buồn ngủ mông lung của tôi đánh thức nhiều lần, cuối cùng quả thực không chịu nổi ngồi dậy tức giận trừng mắt nhìn tôi.

“Ngủ chung hoặc là em khóa anh ở bên ngoài, chọn một.”

Tôi: “... Ngủ chung.”

Tôi thật sự không cố ý! Tôi cũng có thể tưởng tượng được các bạn đọc tới đây sẽ nói gì, tôi thật ra, chẳng qua là, muốn, chăm sóc cậu!!

Mặc dù ngủ chung đúng là rất tuyệt...

Hôm nay đến bảy giờ tôi liền tự tỉnh, sau đó gọi điện đến công ty xin nghỉ cho tôi và Lam Sơn, có thể đoán được tin đồn liên quan đến hai người chúng tôi trong công ty lại không biết sẽ nhiều thêm bao nhiêu phiên bản.

Đừng hỏi tôi và tiểu Sweetheart ngủ chung với nhau cảm giác thế nào hoặc là tôi có ra tay với cậu ấy hay không, tôi cũng không phải cảm thú, hơn nữa tôi đột nhiên ý thức được có thể sẽ không đánh lại cậu ấy... :)

Đến đây thôi, có tin tức mới tôi sẽ lên nói tiếp, tôi đi làm bữa sáng cho Lam Sơn đây

~№578 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-3 8:13:46

Yoooooooooooooooo

~ Chỉ cần mặt không sao, vậy là được rồi :) ??

№579 Tôi cũng không biết yooo cái gì Đăng vào 2013-12-3 8:14:16

Lầu chủ thiên phú dị bẩm, tiến độ của phao hán tử một đêm ngàn dặm!

№580 Sáng sớm bị ới tỉnh Đăng vào 2013-12-3 8:14:34

Hôm nay, không có thức dậy, ở trên giường, ăn bữa sáng.

Hani! (1)

Em muốn ăn bánh kẹp.

—— Tuyển tự Ngày bình thường của một con mèo và một đôi cẩu nam nam

№581 Thiêu thiêu thiêu Đăng vào 2013-12-3 8:14:54

23333333 Tôi đệt lầu trên cái quỹ gì đấy!

№582 -- Đăng vào 2013-12-3 8:15:16

14. Chương 14: Chương 14

SHIT! Vừa nãy tôi đi gọi cậu ấy dậy ăn sáng, các bạn biết tôi nhìn thấy gì không?

Không phải mỹ nam đang ngủ, cũng không phải mỹ nam lỏa thể, càng không phải là mỹ nam bị bệnh!

Lam Sơn cậu ấy đang làm Plank (2) trên giường, cậu ấy cho là ai ngày hôm qua mặt đầy máu a!

Tôi tình nguyện cậu ấy tự an ủi trên giường!

Cậu nhìn thấy tôi thì vô cùng hồ hững, đầu chuyển sang nhìn tôi một cái lại chuyển về, tôi không nhịn được nói cậu đôi câu, cậu ấy lại nói tôi giống như mẹ cậu!

Đáng ghét, một ngày nào đó phải cho cậu biết sự lợi hại của tôi!

№599 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-3 8:47:25

Lần đầu tiên thấy lầu chủ phát điên, tò mò tìm kiếm xem PLANK là cái gì, hóa ra cũng là một loại phương thức vận động, sau đó... 30 giây, a a.

№600 == Đăng vào 2013-12-3 8:47:56

1 phút 50 giây __(:3 ”)__ ?

№601 Trên đỉnh núi thật cao Đăng vào 2013-12-3 8:48:26

Ba phút... “ :)__ ?

№602 Lỗ mũi của Tống Tiểu Bảo (3) Đăng vào 2013-12-3 8:48:37

Lầu trên 30 giây chờ tôi chút!

№603 Lầu chủ trọng điểm của bạn sai rồi Đăng vào 2013-12-3 8:48:59

Mọi người có thể nói ra kỷ lục của mình, tôi là 40 giây :)

Chú thích:

- (1) (Hānǐ) là âm dịch tiếng Anh của Honey, ý là thân ái, Sweetheart các thứ.
- (2) Plank: Là một động tác giúp làm săn chắc cơ bụng, giúp cho cơ bụng bạn khỏe và săn chắc hơn, để bạn có thể tập các bài giảm mỡ bụng tốt hơn và lâu mệt hơn.
- (3) Tống Tiểu Bảo: Là một diễn viên hài của Trung Quốc.

15. Chương 15: Chương 15

Sau khi ăn sáng xong, tôi và Lam Sơn so xem ai làm Plank lâu hơn, tôi làm được 10 phút thì ngã xuống. Lúc tôi ngã xuống ngay cả chân cậu cũng chưa run, nhìn hết sức thành thạo, tôi ngày càng lo âu thể năng của tôi với cậu chênh lệch... Các bạn hiểu mà.

Vì Lam Sơn, tôi quyết định tăng cường rèn luyện.

Còn nữa, tôi luyện Pilates là bởi vì so với thư giãn mặc dù loại vận động này hiệu quả chậm nhưng làm lâu dài sẽ hữu ích thân tâm khỏe mạnh, các bạn đừng cười nhạo Pilates, Pilates cũng có tôn nghiêm!

Sau đó chúng tôi còn đặt tên cho mèo nhỏ, sau khi tắm rửa sạch sẽ cho nó tôi mới phát hiện nó chính là con mèo nhỏ trong ảnh đại diện WeChat của Lam Sơn, tôi cảm thấy nó trông giống Adolf Hitler, nhưng Lam Sơn lại gọi nó là “Charlie Chaplin”.

Ha ha ha ha ha ha, vốn là không có gì, nhưng một khi chấp nhận thiết lập này liền cảm thấy mèo con trông thật mắc cười ha ha ha ha ha!

Tôi nói với Lam Sơn rằng mình sẽ nhận nuôi Charlie Chaplin, để cậu không cần lo lắng, trong lòng lại nghĩ sau này đã có lý do để Lam Sơn lại tới nhà mình.

“Vẫn còn có mấy con, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại mình nó. Hy vọng nó thoát chết, sau này có thể khỏe mạnh lớn lên.”

Lúc ấy tôi còn đang trêu đùa Charlie Chaplin, nghe thấy lời cậu thì giật mình, lúc ngẩng đầu lên phát hiện ánh mắt cậu hết sức dịu dàng nhìn bên này, khoe miệng thậm chí còn xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Lam Sơn mặc dù nhìn qua vừa lãnh lại khốc, cũng không thấy cậu có nhiều thân thiện với người khác, nhưng đích xác là một Sweetheart rất đáng yêu a.

Trong nháy mắt đó tôi hy vọng chỉ có tôi phát hiện sự thiện lương của cậu, tôi hy vọng chỉ có tôi nhận ra được sự dịu dàng của cậu, tôi hy vọng chỉ có tôi yêu cậu. Như vậy, sẽ không có ai tranh với tôi, cướp với tôi, chia sẻ cậu với tôi.

Buổi chiều Lam Sơn có tiết học, tôi bảo cậu không nên đi, nhưng cậu nói là tiết học này rất quan trọng, giáo viên là một lão đầu tử rất nghiêm khắc, không đi không được, tôi không thể làm gì khác đành phải đưa cậu đến trường học.

Nếu Lam Sơn đã đi học, tôi một mình nghỉ cũng không có ý nghĩa gì, buổi chiều lại đến công ty.

Chẳng bao lâu sau Giám đốc marketing của tôi đã nghe tin mà tới, lúc trước hần nghỉ phép năm ngày, tôi quên mất hôm nay hần đã đi làm.

Hần vừa thấy tôi đã hỏi soái ca trợ lý mới tới của tôi là người thế nào.

“Người trong lòng.” Tôi thành thật trả lời.

Hần không ngờ tôi thẳng thắn như vậy, không phản ứng kịp nhìn tôi: “Tao đệt, tao phải đi tố giác với bác trai, bác gái!”

Giám đốc marketing của tôi họ Vệ, là phát tiểu (1) của tôi, cha mẹ hai bên cũng là bạn cũ, lúc đầu tôi thành lập công ty, hẳn chính là trợ thủ đắc lực của tôi, hiển nhiên tính hướng của tôi hẳn cũng biết.

Tôi nói tình cảm của mình đối với Lam Sơn cho hẳn, sau khi biết soái ca trợ lý chính là sinh viên của tiệm cafe dưới lầu, về mặt hẳn kỳ lạ nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hỏi hẳn làm sao, hẳn thở dài, cao thâm khó lường nói cho tôi biết từ lần đầu tiên nhìn thấy Lam Sơn hẳn đã biết đối phương đúng khẩu vị của tôi, không ngờ tôi nhanh như vậy đã ra độc thủ với cậu ấy, cảm thán cậu ấy tuổi còn trẻ đã gặp phải thứ người cặn bã như tôi.

Tôi đã trừ sạch tiền thưởng tháng này của hẳn. :)

№645 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-3 13:59:35 ?

Lam Sơn thật quá ngọt ngào bề ngoài cao lãnh khốc soái tiểu công thực ra là người thích động vật yêu vận động lại có cảm giác chính nghĩa thanh niên tốt có một ngày cậu gặp được bề ngoài tinh anh quý ông thực ra là si hẳn đậu bỉ (2) thân kiêu thể nhuyển lão bản thụ vậy nên họ bắt đầu điên cuồng ân ái má ơi tương phản mạnh (3)!

№646 ! „ ! ! Đăng vào 2013-12-3 14:00:39 ?

Lầu trên mau trả lại ký hiệu dấu chấm câu! Xử nữ ngồi thật là không thể nhẫn nhịn!!

№647 () Đăng vào 2013-12-3 14:01:18 ?

Lầu chủ và Lam Sơn thật là tuyệt phối a, đủ loại ý nghĩa nha.

Có cha mẹ (?) yêu thương, Charlie Chaplin nhất định có thể khỏe mạnh lớn lên. ~()/

~№648 Ba nhân viên tốt Đăng vào 2013-12-3 14:01:57 ?

Tò mò LZ trong mắt bạn bè rốt cuộc là như thế nào, tại sao họ đều cảm thấy bạn là tay già đời chơi đùa bụi hoa? LZ bạn rõ ràng là đậu bỉ thanh khiết, đến bây giờ vẫn chưa ăn đến miệng :)

№649 Ngàn dặm bên ngoài lấy được trình tiết của người Đăng vào 2013-12-3 14:02:18

16. Chương 16: Chương 16

Thực ra tôi rất nghiêm cẩn trong chuyện tình cảm, hoàn toàn không biết tại sao họ lại có loại hiểu lầm này. Chẳng lẽ vì liên quan đến chuyện người theo đuổi tôi tương đối nhiều sao?

Không thể chạm vào Charlie Chaplin, Lam Sơn quá đáng thương, tôi hy vọng cậu có thể vui vẻ, hy vọng có thể làm chút gì cho cậu.

Tôi có người bạn là bác sĩ thú y, tôi nhờ hẳn lưu ý giúp tôi một chút, hôm nay hẳn liền đưa tới cho tôi cái này, đáng yêu không? :)

Tôi quyết định gọi nó là “Pharaoh”.

Ảnh

№701 Giây tốc mười cây số? Đăng vào 2013-12-4 13:12:17

Cmn lầu chủ bạn thật sự mua một con mèo không có lông?!!! Được, được được... Haha! _(? “ ”)__

№702 Thật xin lỗi quả thực không cách nào trái lương tâm nói đáng yêu Đăng vào 2013-12-4 13:12:34 ? ?

Lầu trên bạn sao rồi lầu trên! Tĩnh lại đi a lầu trên! Haha!!

№703 Máu bắn màn hình Đăng vào 2013-12-4 13:12:55 ?

2333333 Không nhận ra nếp nhăn

~№704 __=? Đăng vào 2013-12-4 13:12:17 ?

Đời này cũng không biết người theo đuổi vì thứ gì trợn mắt nhìn bạn.

Trùng trùng nhĩ. (Trợn mắt nhìn bạn.)

Trứ nhĩ.

Nhĩ.

№705 (? __?) ? Đăng vào 2013-12-4 13:12:34 ?

17. Chương 17: Chương 17

Lam Sơn thấy Pharaoh biểu tình có chút vi diệu.

Tôi muốn cho cậu một kinh hỉ, vì vậy lúc buổi chiều cậu đến công ty đặc biệt chờ trước cửa phòng làm việc.

Cậu mở cửa thấy động tác của tôi thì dừng một chút, có phần kỳ lạ quan sát tôi.

“Có chuyện?”

“Ten ten ten tèn!” Tôi giơ Pharaoh đến trước mặt cậu.

Cậu nhìn Pharaoh chừng năm, sáu giây, khoảng thời gian chúng tôi ai cũng không động, tôi giơ mèo, cứ như vậy giống như bất động.

“... Đây là cái gì?”

“Mèo.”

“Đây cũng là mèo?”

“Cậu có thể chạm vào mèo này.”

“Để làm gì?”

“Ặc... Chơi cùng Charlie Chaplin?”

“Thật xấu.”

Chờ chút... Cái này nói xong không giống nhau a!

Tôi có phần nản lòng: “Thật sự xấu vậy à?”

“Ừ.” Cậu gật đầu một cái.

Đây thật sự là đả kích cực lớn a!

“Cơ mà...” Đột nhiên nhận lấy Pharaoh từ trong tay tôi: “Nhìn kỹ một chút chính là thật đáng yêu.”

Vì những lời này của cậu, tâm trạng tôi lập tức lần nữa vùng lên ánh nắng tươi sáng.

“Vô cùng đáng yêu.” Cậu liếc nhìn tôi, giơ Pharaoh đến giữa không trung, hôn tai nó một cái. ?

Pharaoh ngoan ngoãn kêu meo meo, thật giống như cũng rất thích cậu.

Tôi hoàn toàn bị nam nhân này mê hoặc đến xoay vòng vòng, mỗi câu của cậu đều có thể thao túng hỉ nộ của tôi, khiến trái tim tôi thường xuyên chua xót ngọt ngào. Cho tới bây giờ tôi chưa từng biết yêu một người là chuyện lo được lo mất, ưu tâm tiêu tụy như vậy, nếu như cậu cũng có thể yêu tôi, thật là tuyệt biết bao a.

№735 Giây tóc mười cây số Đăng vào 2013-12-4 17:01:34 ? ?

Không biết tại sao đột nhiên cảm thấy mèo không có lông cũng thật đáng yêu?

Lần chủ manh như vậy, tôi cũng không nhịn được muốn động tâm, hướng chi là Lam Sơn? =3=

№736 Một ngày đau thận Đăng vào 2013-12-4 17:02:01 ?

Không biết tại sao đột nhiên cảm thấy mèo không có lông cũng thật đáng yêu +1?

№737 Xấu manh xấu manh Đăng vào 2013-12-4 17:02:28 ?

Nhìn xem nhân phẩm một người như thế nào, chỉ cần nhìn thái độ của hắn đối với động vật là được.

Lam Sơn và lũu chủ cũng thật manh manh đất (4)! Cố gắng lên nha, nhất định có thể theo đuổi được nam thần

~№738 Nam thần gả cho tôi Đăng vào 2013-12-4 17:02:42 ?

18. Chương 18: Chương 18

Dạo này tôi luôn nhìn Lam Sơn đến ngẩn người.

Sau lưng tôi có một cửa sổ sát đất vô cùng lớn, buổi chiều có một hai thời điểm ánh nắng đẹp nhất, ánh sáng màu vàng hắt trên gò má cậu, đẹp đến mức giống như một bức tranh. Mỗi lần đến thời điểm này, tôi đều hận không thể lấy điện thoại ra chụp một bức, có thể tôi sợ cậu phát hiện ra tâm tư của mình, cho rằng tôi là biến thái.

Chúng tôi hai người đơn độc bên nhau, thường chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím trong trẻo, nếu cậu nói chuyện với tôi, vậy cũng chắc chắn có liên quan đến công việc.

Thành thật mà nói tôi không hài lòng lắm với tiến triển như vậy, các bạn luôn nói tôi có kỹ năng thiên phú, trời sinh biết cách theo đuổi đàn ông, có thể tôi luôn cảm thấy quá chậm quá chậm.

Lấy được càng nhiều, tham vọng càng nhiều. Tôi muốn có được cậu, mỗi giây mỗi phút đều muốn, mà trước khi thực hiện được mục tiêu này tất cả ngày đêm đều là đau khổ với tôi.

Tuần tới tôi và Lam Sơn phải đi công tác, nơi đến không phải quá xa, hai ngày là quay về, đáng tiếc còn có hai người nữa đồng hành.

Cơ mà tôi với cậu ấy chắc chắn không thể nghỉ ngơi là ở cùng một căn phòng, các bạn nói xem tôi nên làm gì đây?

№776 Giây tóc mười cây số Đăng vào 2013-12-6 10:31:45 ? ?

Lũu chủ đáp ứng tôi ngàn vạn lần chớ có phạm tội! Tay Nhĩ Khang

№777 = = Đăng vào 2013-12-6 10:32:14 ? ?

Bạn chỉ cần nằm xuống, kể tiếp hết thấy Lam Sơn đều biết làm :)

№778 Thủy thủ Mặt trăng Đăng vào 2013-12-6 10:33:12 ? ?

Thầm mèn đúng là buồn khổ, cầu mà không được càng khổ, tôi có thể hiểu tâm trạng của lũu chủ.

Tôi chỉ cầu mong câu chuyện này cuối cùng có một kết cục tốt, đừng ngược.

№779 23333 Đăng vào 2013-12-6 10:33:54 ? ?

Chú thích:

(1) Phát tiếu: Là tiếng địa phương của Bắc Kinh, chính là chỉ bạn lớn lên từ nhỏ với nhau, bạn đến lớn còn có thể chơi chung, không phân biệt trai gái.

(2) Đậu bỉ: Ngôn ngữ Internet. Nói đơn giản, chính là một người rất buồn cười, có chút ngốc nghếch, có chút đáng yêu.

(3) Tương phản manh: Chính là nói một người tăng thêm nguy trang để bạn không nhìn điểm manh, bỏ đi lớp nguy trang đó, đột nhiên khiến bạn cảm giác rất manh.

(4) Manh manh đất: Từ ngữ Internet, hàm ý thật là đáng yêu.

19. Chương 19: Chương 19

Tôi đi công tác đã quay về...

Thu hoạch lớn nhất của hành trình lần này, có lẽ chính là tôi giả vờ uống say ôm Lam Sơn đùa bỡn vô lại, kết quả vượt quá chút chuyện tôi dự liệu, có phần thoát khỏi những gì tôi nắm trong tay.

Đi công tác chung quy khó tránh khỏi xã giao, trước kia tôi uống đều sẽ có khống chế, hoặc là hợp thời từ chối một ít rượu mời. Cơ mà đại khái lần này liên quan đến việc Lam Sơn ở bên, tôi đặc biệt muốn thể hiện một phen, uống hơi nhiều. Đến cuối cùng mặc dù ý thức thanh tỉnh, nhưng đầu óc choáng váng, bước đi cũng có chút lảo đảo, tôi chính là ở trong trạng thái này được Lam Sơn đỡ về khách sạn.

Thật ra tôi căn bản không có say nghiêm trọng như vậy, phần lớn đều là tôi giả bộ. Tôi ôm cậu, nhân cơ hội sờ trộm mông với eo cậu, lại thích hợp nói mấy lời mê sảng, rất dễ dàng có thể lừa bịp được.

Chúng tôi trở về phòng, cậu ném tôi lên giường, cởi caravat của tôi, sau đó liền không có nhiều thêm động tác nào. Qua chốc lát tôi nghe được tiếng nước chảy truyền đến từ phòng tắm, tôi cho rằng cậu đang tắm, liền muốn đi... rình trộm. Tôi thừa nhận khi đó mình cũng không bình thường chút nào, rượu cồn sinh ra ảnh hưởng nhất định với tôi.

Tôi giả vờ làm người uống say mang dáng vẻ gấp gáp muốn đi tiểu, cửa cũng không gõ trực tiếp mở cửa bước vào, nhưng lại khiến tôi thất vọng chính là cậu lại không phải đang tắm, mà là đang vén tay áo xả nước trong bồn.

Cậu thấy tôi có chút kinh ngạc, động tác cũng ngừng. Tôi không nhìn cậu, biểu tình chết lặng chuyển tầm mắt qua chỗ bồn cầu, sau đó bắt đầu động tác chậm chạp cởi thắt lưng.

Đây thật sự không phải âm mưu của tôi! Tôi không phải cố ý muốn phơi bày hạ thể trước mặt cậu, tôi chẳng qua là... chỉ có thể thuận thế diễn như vậy thôi!

Cảm giác đó vô cùng lúng túng, may vì uống chút rượu mặt tôi vốn đã đỏ, cho nên che giấu được sự bối rối của mình, nếu không tôi chắc chắn sẽ càng tay chân luống cuống.

Tới đây thật ra cũng chẳng có gì, đàn ông trong WC gặp nhau đường hẹp là chuyện quá bình thường, tôi cũng chẳng phải là người chưa từng bị đám đông nhìn chằm chằm.

Nhưng là!! Vấn đề nằm ở chỗ cậu ấy nhìn động tác chậm chạp của tôi, cho rằng tôi say đến mức ngay cả quần cũng không cởi được, cậu liền, tới, giúp tôi, cởi quần!!!

Đây đúng là tai họa... :)

Cậu đứng sau lưng tôi, giúp tôi cởi quần, mông tôi thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng người nơi đũng quần của cậu. Sau đó cậu kéo tay phải tôi ra, thân thiết giúp tôi giữ quần.

“Không được tiểu ra ngoài.”

Giọng nói của cậu ngay bên tai tôi, tôi cũng hoài nghi mình không phải đang mơ một giấc mộng ly kỳ đó chứ!

Tôi chỉ đành dưới cái nhìn soi mói của cậu, đầu óc một mảnh hỗn loạn, dưới tình huống căn bản mình cũng không biết mình đang làm gì đứt quãng rơi ra chút nước tiểu.

Tôi thật sự thấy may mà cậu ở sau lưng tôi không cách nào thấy được biểu tình của mình, khi đó tôi đã hoàn toàn tỉnh rượu.

Ngay tại lúc tôi cho là giấc mộng hoang đường này sắp kết thúc, Lam Sơn đưa tay tới trước ngực tôi, bắt đầu giúp tôi cởi cúc áo sơ mi, một mực cởi đến cúc áo cuối cùng gần bụng dưới của tôi.

Tôi có thể cảm nhận được ngón tay lạnh lạnh của cậu lơ đãng lướt qua da thịt tôi lưu lại xúc cảm, thật sự rất đòi mạng.

Mà hạ thể của tôi đã sớm không thể khống chế cương lên, sau đó phồng lớn.

Tôi không biết nên làm gì, nếu như cậu muốn say rượu loạn tính với tôi cũng được, nhưng rõ ràng không phải!

Sau khi giúp tôi cởi xong quần áo, cậu đỡ vai giúp tôi xoay người, tiếp đó dừng lại... Giây phút đó tôi thật muốn tông cửa xông ra!

Cậu nhìn chăm chú hạ thể dữ tợn đứng thẳng của tôi như vậy một hồi, tôi cho rằng cậu nhìn thấy sẽ lộ ra chán ghét thậm chí chửi tôi biến thái, nhưng mà không có, cậu giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục động tác nhanh nhẹn đỡ tôi vào bồn tắm.

Sau đó toàn bộ quá trình tôi lại nhắm mắt giả vờ ngủ, sợ đối diện với ánh mắt của cậu, sợ hơn là bị cậu phát hiện thật ra tôi còn thanh tỉnh. Sau khi cơ thể tôi được Lam Sơn chạm vào hạ thể lại càng cứng rắn hơn, đau khổ khó chịu, sau đó, rốt cuộc trong một lần ngón tay cậu mơn trớn trước ngực thì bắn ra.

Tôi không dám mở mắt nhìn phản ứng của cậu, chỉ mong tôi không lộ ra sơ hở, cậu không hề chú ý đến hạ thể khác thường của tôi.

Cậu giúp tôi tắm, gội đầu, thậm chí còn giúp tôi sấy tóc, đến khi tôi thật sự ngủ mất.

Sáng hôm sau lúc rời giường, tôi cố gắng khiến mình tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra chào hỏi cậu, nhưng thật sự rất khó!

Tôi không nhận được hỏi cậu: “Tối qua tôi có làm gì thất lễ không?”

“Không có, anh rất an tĩnh.”

Nhìn qua, cậu hoàn toàn không bị hôm qua ảnh hưởng, tâm tình tôi có chút phức tạp, nếu như cậu biểu hiện dù là có một chút khác thường, tôi cũng có thể cho rằng cậu đối với tôi không phải là không có cảm giác. Cậu có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy, giống như tối qua chỉ là một cái nhấc tay đối với cấp trên, mà cậu đối với cơ thể tôi không có chút hứng thú nào. Đây thật là nhận thức khiến người ta ý chí sa sút.

№815 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-9 19:35:24 ? ?

Tôi dẹt đây chính là PLAY xấu hổ ổn thỏa a! Lầu chủ đã như vậy bạn liền to gan bày tỏ với Lam Sơn đi!

№816 23333 Đăng vào 2013-12-9 19:35:43 ? ?

Dùng bài học kinh nghiệm xương máu của mình nói cho lầu chủ biết —— Tổ tình phải thận trọng a!!!

№817 Che mặt Đăng vào 2013-12-9 19:36:16 ? ?

Manh đến lá gan run rẩy! (* / *) Lầu chủ bạn thật là đáng yêu 233333 đừng sốt ruột, nếu là bạn cuối cùng vẫn sẽ là bạn!

№818 18x Đăng vào 2013-12-9 19:36:45 ? ?

Lam Sơn không phải quá chính nhân quân tử thì chính là một siêu thẳng nam, thấy lầu chủ tiểu yêu tinh như vậy sẽ không ai cam lòng từ chối, cho nên Lam Sơn chắc chắn là cái trước! n(* *)n

№819 Đạn bắn đường xa Đăng vào 2013-12-9 19:37:06 ? ?

20. Chương 20: Chương 20

Cảm ơn mọi người đã an ủi, bây giờ tôi đã cảm thấy ổn hơn nhiều, liền coi như chuyện xấu hổ tôi làm sau khi say rượu mà quên đi. :)

Dẫu sao Lam Sơn không tỏ ra chán ghét tôi, tôi vẫn sẽ tiếp tục cố gắng.

Nói xem mọi người xử lý quan hệ với tình cũ như thế nào?

Tôi có một tình cũ, hẳn là học đệ của tôi thời đại học, vì lúc đó cảm thấy hắn rất đáng yêu, hơn nữa còn là hắn chủ động theo đuổi, chúng tôi liền qua lại một khoảng thời gian, nhưng trong khoảng thời gian đó tôi cũng không cảm thấy động tâm với hắn, nói thẳng thì... Tôi không muốn thao hắn.

Lâu ngày tôi nhận ra vấn đề giữa chúng tôi, tôi thẳng thắn thảo luận với hấn một chút, sau đó hai bên đều cảm thấy quay về quan hệ bạn bè là hay nhất, vì vậy chúng tôi liền lại thành học trưởng tốt, học đệ tốt.

Người yêu quay về quan hệ bạn bè, kiểu mẫu chung sống thông minh nhất chính là quân tử chi giao đàm nhược thủy (1), hấn không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ không làm phiền hấn, thời gian dài chúng ta liền không thân.

Đạo này đối phương lại bắt đầu liên lạc với tôi, hấn nói hấn muốn về nước, hơn nữa rất có thể phải tới thành phố nơi tôi ở. Mà sáng nay, tôi nhận được một bó hoa tươi do hấn ký tên, hoa hồng màu đỏ, đàn bà đến mức không thể hơn được nữa, có thể chắc chắn là bút tích của hấn.

Điểm chết người là hoa tươi do Lam Sơn đưa đến trước mặt tôi.

Lúc cậu đi qua quầy tiếp tân thì nghe thấy tôi nhận được hoa, vì vậy cậu liền thuận tay mang vào phòng làm việc. Khi tôi thấy cậu cầm một bó hoa hồng xuất hiện trước mặt thì sợ đến ngây người, nhưng rất nhanh lại phủ nhận khả năng cậu tặng hoa cho tôi, tiếp đó tôi bắt đầu lo âu là cậu muốn tặng hoa cho cô bé nào trong công ty.

“Hoa của ai thế?”

“Của anh.”

Cậu ấy đặt hoa trên bàn của tôi, sau đó xoay người đi về chỗ ngồi của mình.

Tôi tò mò mở tấm thiệp trong hoa hồng, lúc này mới biết là tình cũ lâu ngày không gặp đưa hoa tới.

Cho nên vấn đề xuất hiện... Tình cũ tại sao lại tặng hoa cho tôi?

Buồn bực tôi hỏi Lam Sơn đã từng tặng hoa cho tình cũ hay chưa, cậu cũng không ngần ngại nói với tôi rằng tặng hoa chính là ý muốn nối lại tiền duyên, nhưng nếu như là người cậu thích căn bản sẽ không khiến đối phương trở thành tình cũ.

“Nói lại tiền duyên? Nhưng quan hệ này đã kết thúc rất lâu rồi a.”

“Hiển nhiên anh cảm thấy kết thúc... ” Cậu ngừng đầu nhìn về phía tôi: “Đối phương lại không.”

Tôi thật sự có chút kinh hãi, tôi một chút cũng không muốn trở lại tươi đẹp với học đệ, hơn nữa quan trọng nhất chính là để Lam Sơn thấy hấn nhất định sẽ hiểu lầm!

Cùng tình cũ dây dưa không dứt cái gì, cho dù là đồng tính luyến hay là dị tính luyến cũng là đại kỵ a.

Bó hoa kia rất nhanh bị tôi ném vào thùng rác, Lam Sơn không hỏi tại sao tôi vứt hoa, cũng không hỏi là ai tặng tôi, nói tóm lại, chính là thờ phào nhẹ nhõm.

№865 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-10 11:23:12 ? ?

Lại một pháo hôi sắp đến gần... Tình cũ loại sinh vật này, tôi đều là chết già cũng không lui tới.

№866 =3= Đăng vào 2013-12-10 11:23:45 ? ?

Các bạn nói xem Lam Sơn có phải đã nhận ra gì không? Cảm giác cậu ấy thật ra rất để ý tới bó hoa kia 2333, cậu ấy có phải đã ném được vị nào đó không a!

№867 Mạnh lam lam Đăng vào 2013-12-10 11:23:56 ? ?

Học đệ đây là tiết tấu phác nhai (2) a, lặng lẽ giúp học đệ châm nển...

№868 Giỏ trái cây Đăng vào 2013-12-10 11:24:16 ? ?

Tác giả: 2333 cảm giác thiệp (topic) không chỉ là hội thảo luận nghiên cứu vận động, còn chính là hội thảo luận nghiên cứu thú cưng ~()/

~Mèo không có lông, tôi cảm thấy là một loại mèo trời sinh có khí chất thần bí, nhìn rất khốc, nhưng lại yếu ớt, ngoan ngoãn, tương phản mạnh như vậy!

Si hán thụ quả nhiên là loại thụ tôi muốn gì được nấy.

Cảm ơn bài đăng của mọi người, ngày mai gặp

~_____

Chú thích:

(1) Quân tử chi giao đàm nhược thủy: Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã.

(2) Phác nhai: Có hai nghĩa. Một là kẻ khốn kiếp, chuyên làm chuyện xấu. Hai là chỉ hành động vô cùng không tốt, khiến người ghét.

21. Chương 21: Chương 21

Sáng sớm hôm nay, em gái gọi điện cho tôi, điện thoại vừa kết nối đã đập thẳng vào mặt câu hỏi bao giờ tôi đưa Lam Sơn về nhà cho họ gặp, không cần nghĩ cũng biết là ai miệng rộng nói ra.

Em hy vọng lễ giáng sinh tôi có thể về nhà, hơn nữa dẫn theo Lam Sơn. Em hỏi tình trạng gần đây của tôi, biết tôi không quá tệ thì cảm thấy hài lòng giống như mẹ già.

Lúc học cấp ba, tôi còn vì em mà đánh bạn trai nhỏ phách thối (1) của em, có thể em không biết tại sao nhưng vẫn cảm thấy tôi là quần thể thể yếu, là một phe nên được bảo vệ, luôn quan tâm quá độ tới tình trạng yêu đương của tôi.

Nhưng tôi biết em yêu tôi, mà tôi cũng yêu em.

Lễ giáng sinh tôi vốn định về nhà, nhưng sẽ không dẫn theo Lam Sơn, quan hệ bây giờ của chúng tôi mà mời cậu ấy đến nhà qua lễ giáng sinh vẫn có phần quá đường đột, cơ mà, tôi định nhờ cậu ấy chăm sóc mèo của mình.

Tôi rất nhanh đưa ra ý kiến này với cậu, cậu ngoại trừ có chút kinh ngạc, cũng không từ chối.

“Anh muốn em ở lại nhà anh dịp giáng sinh để chăm sóc Charlie Chaplin và Pharaoh?”

Tôi mang vẻ căng thẳng hỏi cậu: “Cậu bận chuyện khác à?”

Cậu suy nghĩ một chút: “Không, không có.”

“Cậu không ra ngoài chơi?”

“Không có gì hay để chơi.” Cậu đưa một phần văn kiện cho tôi, để tôi ký tên.

Tôi tiếp tục hỏi: “Không đi cùng cô gái nào?”

Sau khi ký tên xong, tôi khó hiểu sao cậu ấy không trả lời tôi ngay, ngẩng đầu nhìn về phía cậu, sau đó liền thấy khóe miệng nhếch lên cười như không cười của cậu.

“Làm sao anh biết em nhất định thích con gái?” Nói xong cậu lấy đi văn kiện trên bàn tôi, xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Nếu như tôi đang ở trong phòng làm việc một mình, tôi sẽ cao hứng lăn lộn dưới đất.

Ý của cậu là giống như tôi nghĩ ư? Phải không?!

Tôi ôm tâm tình vô cùng thấp thỏm hỏi cậu: “Cho nên ý cậu là... Cậu thích con trai?”

Lam Sơn cúi đầu nghiêm túc sắp xếp văn kiện, vừa sắp xếp vừa thờ ơ trả lời tôi: “Anh đoán xem.”

“...”

Cậu đây là ý gì, đây chẳng lẽ là trò chơi mới nào đó sao? Đoán đúng có thưởng?

Lần đầu tiên tôi có ý nghĩ giống các bạn. Chắc chắn cậu ấy đã nhìn ra gì đó, nếu không loại cảm giác khiêu khích giống như trái tim bị lông chim quét qua như này là sao?

№934 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-11 11:32:43 ? ?

A a a a!!! Lam Sơn tiểu ca thật là quá bản lĩnh a! Cảm giác đứng ở cây còn cao hứng hơn cả lầu chủ nha!

№925 Nam thần gả cho tôi Đăng vào 2013-12-11 11:33:12 ? ?

Lam Sơn chắc chắn biết lầu chủ bạn thăm mền cậu ấy rồi! Lầu chủ bạn rõ ràng như vậy có thể lừa gạt được ai a, ngóáy mũi.

№926 Hồ quá sâu Đăng vào 2013-12-11 11:33:12 ? ?

Tôi chỉ quan tâm cuối cùng lầu chủ có ngoan ngoãn bị Lam Sơn thao hay không :)

№927 : 0 Đăng vào 2013-12-11 11:33:12 ? ?

Cầu truyền hình trực tiếp phim thật! Tôi rất quan tâm đời sống tình cảm của lầu chủ, mặt nghiêm túc, tin tưởng tôi!

№928 Quý liêm Đăng vào 2013-12-11 11:33:12 ? ?

22. Chương 22: Chương 22

Các bạn quan tâm, tôi cũng quan tâm.

Tôi vẫn muốn tìm thời điểm đẹp hỏi rõ tâm ý của Lam Sơn, nhưng công ty không phải nơi là hay ho để xử lý vấn đề tình cảm, tôi cũng không thể chặn cậu ở WC sau đó hỏi cậu có phải đã biết tôi thăm mền cậu hay không ha!

Mà khi tôi đang vạ phần khổ não tìm thời cơ thời điểm, tôi nhận được một cuộc điện thoại, là cuộc gọi của học đệ tình cũ của tôi. Ban đầu tôi không muốn nghe máy, nhưng ngay lúc tôi định nhấn phím kết thúc, tôi đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, vì vậy tôi nhận cuộc gọi. Đối phương bày tỏ hấn đã về nước, sau đó muốn tìm thời gian hẹn tôi ăn một bữa cơm.

Tôi một chút cũng không muốn ăn cơm với hấn, cũng không muốn nhai lại cỏ, nhưng tôi vẫn nhận lời mời của hấn.

Tôi nói với Lam Sơn buổi chiều có một cuộc hẹn cá nhân, bảo cậu hủy bỏ toàn bộ lịch trình vốn có.

Cậu nhíu mày một cái: “Buổi chiều có một hội nghị rất quan trọng.”

“Cũng hủy bỏ. Tôi phải đi gặp một người vô cùng quan trọng.”

Qua hai ba giây: “Được.”

Cậu nhìn thẳng tôi, đằng hoàng ngồi ở chỗ của cậu, giọng nói rõ ràng bình thản không có gì khác biệt, nhưng tôi vẫn cảm thấy chột dạ.

Từ sau khi cảm thấy cậu có thể đã biết tâm tư của mình, mỗi biểu cảm, mỗi động tác của cậu cũng dường như muốn nói “Em bắt được anh”, “Anh đúng là thăm mền em”, “Anh viết hết lên mặt”, tôi muốn dứt khoát trực tiếp hỏi cậu như vậy, lại sợ cậu thật ra không định chấp nhận tôi, nhất thời vạ phần xoắn xuýt.

Buổi tối tôi ăn tối với học đệ, hấn muốn tôi lưu ý giúp hấn một chút xem có khu nhà nào thích hợp cho thuê hay không, tôi nói tôi sẽ, sau đó hấn liền hỏi bây giờ tôi còn độc thân không. Tôi nói với hấn tôi đã có người để thích, hấn nhìn rất thất vọng, nhưng vẫn chúc phúc cho tôi.

Chúng tôi nói đến chuyện thời đại học, hấn không khỏi cảm khái.

“Có thể theo đuổi được anh là chuyện rất may mắn.”

Tôi cười khoát tay: “Phong thủy luân lưu chuyển (2), bây giờ đổi thành anh theo đuổi người khác.”

Học đệ giật mình hết sức, hấn vừa nói không thể nào, vừa kỳ quái la lên: “Không phải chứ? Thật ư? Trời ạ!”

Trời ạ cái gì? Những người này cũng quá kỳ lạ, tôi lại không thể có người để thích ư? Tôi lại không thể vất óc suy tính theo đuổi một người ư?

Khi tôi nói với hắn tôi thậm chí còn chưa theo đuổi được người, hắn dùng một loại ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn tôi, sau đó bảo tôi khi nào rảnh rồi nhất định phải giới thiệu Lam Sơn với hắn, tôi đầy miệng đồng ý, tiếp đó mỗi người một ngả.

Ngồi vào trong xe, tôi lấy điện thoại ra không kịp chờ đợi gửi WeChat cho Lam Sơn.

“Tình cũ nói muốn quay lại với tôi.”

Qua một lúc lâu, cậu trả lời tôi: “Sau đó?”

Lòng bàn tay tôi đổ đầy mồ hôi, đắn đo rất lâu mới gửi cho cậu: “Tôi có nên quay lại không?”

Lam Sơn: “Anh còn thích đối phương không?”

Tôi: “Không ghét, hơn nữa tôi còn độc thân.”

Lam Sơn: “Nếu anh định quay lại thì đã không ném hoa đi.”

Tôi: “Cậu biết chuyện bó hoa?”

Lam Sơn: “Em biết rất nhiều chuyện.”

Khi đó tôi đã không kiềm chế được mình thở gấp, tôi hạ kính xe xuống, để gió lạnh đêm đông rét buốt thổi vào trong buồng lái, định làm lạnh đi khô nóng trong người.

Cậu nói cậu biết rất nhiều chuyện, vậy cậu biết tôi yêu cậu không?

Tôi nhấn nhiều lần mới chuyển được WeChat thành chế độ voice.

“Cậu còn biết điều gì?” Tôi nghe thấy giọng mình hơi khàn, nhưng vẫn còn bình tĩnh.

Cậu vẫn lựa chọn dùng chữ trả lời tôi, có lẽ là ở kí túc xá không tiện nói chuyện.

“Em còn biết ngày đó anh căn bản không say.”

Tôi nhìn chăm chăm câu đó thật lâu, lâu đến mức căng thẳng đến mức lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Còn gì nữa không?”

Tôi duy trì tư thế nắm chặt điện thoại, chỉ sợ bỏ qua tin nhắn của cậu, nhưng tôi đợi rất lâu cũng không đợi được cậu trả lời.

Ngay tại lúc tôi thất vọng định lái xe về nhà, âm thanh và biểu tượng tin nhắn mới của WeChat đột nhiên vang lên.

Tôi đầy lòng kích động mở ra đọc, cậu lại nói...

“Thứ hai em muốn xin nghỉ.”

WTF?!!

Máu nóng vọt lên não, tôi không nhận được dùng giọng quát cậu: “Không đồng ý! Cậu trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã!”

“Thứ hai em muốn tham gia hoạt động do trường tổ chức, nếu anh cũng có thể chạy hết toàn bộ hành trình, em sẽ trả lời vấn đề của anh.”

Sau đó cậu gửi cho tôi một đường link, tôi nhấn vào đọc, là thi đấu chạy đường dài công ích mười cây số do trường cậu tổ chức, chủ đề là “Yêu mến động vật hoang dã mọi người có trách nhiệm”.

Lúc ấy tôi căn bản không suy nghĩ nhiều, đầu óc nóng lên liền theo quán tính nhấn “OK”, bây giờ nghĩ lại đúng là hoàn toàn bị cậu ấy dắt mũi!

Mười cây số... Trước đó tôi chưa từng hy vọng có thể chạy nhanh như ID của mình ha. ?

№978 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-13 23:12:03 ? ?

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha nhìn ID của lâu chủ cười CRY, đây thật là trong tầm tối có ý trời a!!!

№979 233333 Đăng vào 2013-12-13 23:12:23 ? ?

Đáng ghét không cướp được sofa!

Cảm giác Lam Sơn so với lâu chủ còn thiên phú dị bẩm hơn, am tường tinh hoa phao hán tử...

№980 Cướp sofa Đăng vào 2013-12-13 23:12:45 ? ?

Người khác hỏi tôi vì sao trong mắt tôi thường rưng rưng, tôi nói: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha bị lâu chủ xuân khôc!”

№981 = = Đăng vào 2013-12-13 23:13:14 ? ?

Tôi cảm thấy Lam Sơn nhất định là tức giận, cậu ấy đang trừng phạt lâu chủ bỏ rơi cậu ấy đi ăn cơm với học đệ!!? A, cậu ấy thích âm thầm như vậy!

№982 Nhiều kẻ thù Đăng vào 2013-12-13 23:13:43

Tác giả: Ha ha ha ha ha ha nửa góc :) nhìn không thấy mũi a!!!

Vừa đụng liền bắn gì đó, điểm mạnh nhất của si hán thụ không phải là hoàn toàn không chịu nổi công khiêu khích sao? Ha ha ha ha ha tác giả sẽ gắng sức thỏa mãn nhu cầu của mọi người!

Còn có a không phải tôi không muốn qua JJ (Tấn Giang) a, mà là bây giờ JJ thẩm tra quá nghiêm, lão thị bắt tôi sửa văn tôi cũng rất mệt mỏi a ()

Chú thích:

(1) Phách thói: Chỉ một người mê gái, không một lòng trong chuyện tình cảm, thành lập quan hệ người yêu với nhiều người.

(2) Phong thủy luân lưu chuyển: Là chỉ bạn cả đời không thể vĩnh viễn đều là thuận buồm xuôi gió, sẽ có lúc uống nước lạnh cũng mắc kẻ rằng.

23. Chương 23: Chương 23

Vô cùng nghiêm túc nói cho mọi người biết, nếu như không có kinh nghiệm liên quan đến chạy đường dài thì đừng có bắt đầu thử nghiệm mười cây số, tôi là dựa vào ý chí tuyệt đối mới chạy hết được toàn bộ hành trình.

Hôm nay rất đông người, lúc tôi đến đã có rất nhiều người đang làm vận động nóng người. Tôi ở giữa đám đông nhìn thấy Lam Sơn bị một đám con gái vây quanh, lúc đi tới bên cạnh đúng lúc cậu cũng nhìn thấy tôi.

Cậu thoát khỏi đám người đi về phía tôi, dùng đôi mắt đen láy nhìn tôi chăm chú, trong nháy mắt bốn phía tựa như chân không, âm thanh gì cũng mất hết, chỉ còn lại tôi và cậu. Cậu không nói lời thừa thãi, thậm chí không có bất kỳ hành động gì mập mờ, nhưng tôi vẫn cảm giác được cậu luôn luôn bất động thanh sắc mê hoặc tôi càng thêm sa vào phần tình cảm này.

“Thẻ số của anh.”

Cậu đưa cho tôi một tấm thẻ có dãy số đỏ tươi, tôi luống cuống tay chân nhận lấy cài trước ngực, nhưng vì không nhìn được chính diện, cài có chút xiêu vẹo.

“Để em.” Lam Sơn tựa hồ nhìn không nổi, nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, giúp tôi gỡ thẻ số xuống rồi cài lại.

Tôi nhìn thể số trên người cậu, là số liên tiếp với tôi, đột nhiên có loại cảm giác rất ngọt ngào, na ná như số liên tiếp tình nhân ha.

“Ép chân.”

Tôi ngẩn người, cậu thấy tôi không động, giải thích: “Anh không thường xuyên chạy sẽ dễ bị thương, lúc đầu phải làm nhiều vận động nóng người.”

Tôi “A” một tiếng, đặt chân trên hàng rào, sau đó không tốn chút sức nào ép xuống. Luyện Pilates nhiều năm như vậy không phải là luyện tập phí công, coi như tùy thời tôi tạo thành chữ mã () cũng không phải việc khó.

Nam sinh làm nóng người đứng bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn tôi, hoàn toàn sợ ngây người, còn giơ ngón tay cái với tôi: “Wow soái ca, anh thật lợi hại, dây chằng thật dẻo dai!”

Tôi cười với hắn, nói với hắn: “Cậu cũng có thể làm được, chỉ cần bắt đầu luyện Pilates từ bây giờ.”

Hắn ngơ ngác nhìn tôi, mặt đầy nghi ngờ, dường như không quá quen thuộc với Pilates, tôi đang định nói rõ ràng tỉ mỉ với hắn, Lam Sơn kéo tôi lại nói câu: “Đi thôi.” Liền kéo tôi rời khỏi nơi đó.

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, giải thích với cậu: “Pilates, tôi thật ra cũng chỉ thỉnh thoảng luyện một chút...”

Đều tại các bạn cười nhạo Pilates, khiến cho kẻ vốn yêu thích loại vận động này như tôi cũng không hiểu sao cảm thấy luyện nó có vẻ là lạ.

Tôi dường như nghe thấy cậu cười khế, nhưng khi tôi nhìn sang, khuôn mặt anh tuấn đó lại không có biểu cảm gì đặc biệt, tựa như hết thấy chẳng qua là ảo giác của tôi.

Lúc chờ chạy mọi người cũng đứng tập trung, sau khi tiếng súng phát lệnh vang lên tôi một mực chạy theo Lam Sơn, chạy không chậm cũng không nhanh, còn định nói chuyện với cậu.

“Thời tiết hôm nay thật tuyệt ha.”

“Buổi chiều đến nhà tôi nhìn Charlie Chaplin và Pharaoh không?”

“Trường các cậu phủ xanh thật giỏi!”

Nhưng năm phút sau, hơi thở của tôi bắt đầu rối loạn, tốc độ cũng chậm dần.

Tư thế chạy bộ của Lam Sơn đúng chuẩn mà đẹp, đôi chân dài một bước bằng hai bước của người khác, cậu nhìn tôi không theo kịp tốc độ, giảm tốc độ đến bên tôi, nói: “Anh từ từ chạy, em đợi anh ở điểm cuối.”

Sau đó tôi liền thấy cậu hoàn toàn tăng tốc vượt qua tôi chạy về phía trước.

Không có Lam Sơn đi cùng, mười cây số thật là dài không tưởng. Các bạn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được tôi làm sao chạy hết, đặc biệt là cách mỗi 500 mét sẽ có điểm cổ vũ, mỗi lần đi ngang qua những sinh viên nhiệt tình kia sẽ la lên “Soái ca cố lên! Soái ca anh có thể!”, khiến tôi cũng xấu hổ không dám lười biếng giảm tốc độ.

Khi vất vả chạy đến điểm cuối, tôi nhìn đồng hồ, 55 phút, khá tốt không phải cuối cùng.

Lam Sơn đã tới từ lâu, cậu thấy tôi, rất nhanh cầm một chai nước đi về phía tôi.

“Uống nước, ngậm đã, đừng nuốt xuống quá nhanh.”

“Cảm ơn.”

Tôi vừa mệt vừa khát thở mạnh như trâu, lúc đưa tay lại không cầm chai nước, mà là kéo cậu đến trước mặt tôi.

“Hô... Bây giờ có thể nói cho tôi... câu trả lời của cậu chưa!”

Chúng tôi dựa vào rất gần, hơi thở quẩn quýt lẫn nhau, trên mặt tôi đều là mồ hôi, siêu cấp nóng. Bây giờ tôi thật sự tin tưởng cậu là cao thủ vận động, cậu hoàn toàn không có cảm giác chạy xong mười cây số, mặt không đỏ thở không gấp, trên người thậm chí không có chút mồ hôi.

Cậu không giãy ra, nhìn trái phải một cái: “Anh chắc chắn phải thảo luận chuyện này ở đây?”

Bấy giờ tôi mới phát hiện đã có mấy người chú ý tới bên này, tư thế chúng tôi quá mập mờ.

Tôi không biết làm sao buông tay cậu ra: “Vậy cậu muốn đến đâu nói?”

Cậu suy nghĩ một chút: “Đến kí túc xá của em, lúc này hẳn không có ai.”

Nhưng chúng tôi cũng không lập tức rời đi, tôi nghe thấy có người dùng micro gọi tên Lam Sơn, nói cậu lên sân khấu lĩnh thưởng, lúc này tôi mới biết hóa ra cậu chạy về nhất, nhất thời có loại cảm giác bị cậu ném xuống một khoảng cách rất xa.

Tôi quyết định sau này sớm muộn gì cũng phải chạy năm cây số rèn luyện thể lực, tranh thủ sang năm có thể chạy mười cây số trong 40 phút.

Khi Lam Sơn cầm cúp thủy tinh từ sân khấu trao giải đi xuống, người ở hai bên đều vỗ tay nhiệt liệt, hơi biết cậu thì dứt khoát hô tên cậu, dáng vẻ thanh xuân dào dạt.

Lớn lên đẹp mắt, lại có té bào vận động, chắc chắn cậu rất được hoan nghênh. Tôi vốn cho là tôi và cậu không có chênh lệch, nhưng giờ tôi không dám khẳng định, cậu thật sự có thể yêu tôi sao?

Kí túc xá của Lam Sơn cách nơi tranh tài cũng không xa, vừa vặn trong cùng một khuôn viên, lúc mở cửa phòng, bạn cùng phòng của cậu quả nhiên đều không ở đây.

“Anh ngồi xuống đi, em đi tắm.” Vừa mới vào cửa, cậu đã đặt cúp xuống, vừa cởi quần áo vừa vào phòng tắm, thật giống như một giây cũng không thể chịu được mồ hôi trên người.

Đọc tới đây, các bạn chắc chắn sẽ nín thở “yooooo”, nhưng tôi có thể nói cho các bạn biết, không có gì xảy ra, bởi vì... Tôi ngủ mất. :)

Đến lúc tôi tỉnh lại mặt trời đã lặn, mơ mơ màng màng mở mắt ra, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường của Lam Sơn, mà cậu thì ngồi trước bàn học đọc sách, trên bàn mở một chiếc đèn bàn màu vàng.

Thấy tôi tỉnh lại, cậu hỏi tôi có đói không, tôi nói đói, sau đó chúng tôi đi ăn cơm.

Sau khi thức ăn được bê lên, không biết có phải do vận động tiêu hao thể lực hay không, tôi cảm thấy rất đói, ăn cũng nhiều hơn so với thường ngày.

“Em biết từ bao giờ?” Sau khi ăn no, tôi vờ như lơ đãng hỏi cậu.

Trong tiệm chúng tôi ăn có một con mèo đại hoàng vô cùng béo khỏe, nó hoàn toàn không sợ người, hơn nữa tựa như rất quen thuộc với Lam Sơn, một mực kêu meo meo ở bên cậu, nhưng lại hiểu chuyện biết không thể đến gần.

Lam Sơn dùng đũa gấp một miếng lê giơ cao trên nó: “Anh từng soi gương chưa? Ánh mắt anh mỗi lần nhìn em, giống như con sói đói khát nhiều ngày.”

Ví dụ của cậu khiến tôi có chút lúng túng, hóa ra rõ ràng như vậy a, tôi vẫn cho là mình đã giấu rất kỹ.

“Mỗi ngày anh đều tới tiệm cafe, mỗi lần đều ngồi cùng một vị trí gọi đồ giống nhau, em tới gần một chút anh liền nhìn em không chớp mắt. Rõ ràng em làm mất lòng khách của anh, anh lại chủ động hỏi số điện thoại của em, còn để em đến công ty anh thực tập. Ngoài cửa có một bàn làm việc nhưng lại kiên trì sắp xếp vị trí của em trong phòng làm việc của anh, hơn nữa cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghe thấy có ông chủ nào sẽ vì chăm sóc nhân viên bị thương mà cho đối phương ở lại nhà mình. Còn có rất nhiều rất nhiều, nhưng em cảm thấy những chuyện này là đủ rồi.”

Đúng vậy, những chuyện này là đủ rồi, rõ ràng biết bao a, tôi lại vẫn cố che giấu, rõ ràng ngay từ đầu tôi đã bại lộ.

“Vậy em...” Tôi vốn muốn hỏi cậu ấy có nguyện ý chấp nhận tôi hay không, nhưng không biết tại sao vừa mở miệng lại nói thành: “Có nguyện ý tới nay đến nhà anh hay không.”

Lỡ lời khiến người lúng túng như vậy rốt cuộc làm sao hình thành, tôi đến giờ vẫn không cách nào hiểu được đường về của não mình khi đó!

“Sáng sớm ngày mai em còn có tiết.” Lúc này cậu thật sự cười: “Lần sau đi.”

Lần sau... Nếu như không phải là đang trước mặt cậu, tôi thật muốn nhảy lên bàn nhảy Singin' in the Rain (1).

Chúng tôi đều không nói rõ điều gì, không truy tìm nguồn gốc, cũng không tỏ tình buồn nôn. Nhưng tôi biết, cậu ấy cũng biết, giây phút đó quan hệ của chúng tôi đã xảy ra biến hóa vi diệu nào đó.

Cho đến khi vẫy tay tạm biệt cậu, một mình trên đường đi lấy xe, tôi nhìn người đi lại trên đường mới có cảm giác chân thực.

Cảm giác trùng vé số mười triệu, có lẽ chính là như tôi bây giờ ha!

I' M IN LOVE! !

№1003 Giây tóc mười cây số Đăng vào 2013-12-16 20:32:12

Loại tâm tình gả nữ nhi này là sao?

№1004 QAQ Đăng vào 2013-12-16 20:32:32

23333333 Đã nói ánh mắt của lâu chủ bán đứng bạn từ lâu mà!

Còn nữa nói về an lợi của Pilates với người lạ làm chi, bạn đúng là quá yêu Pilates!

№1005 Ăn ta một cái an lợi Đăng vào 2013-12-16 20:32:54

Trời ạ! Tôi chẳng qua biến mất một cuối tuần lâu chủ đã tiến triển như thần tốc, quả nhiên là cao thủ! Cơ mà... Còn chưa ăn đến miệng còn chưa tính nha

~№1006 sasa Đăng vào 2013-12-16 20:33:23

Lâu trên bạn đừng đùa, lâu chủ cùng lắm là có thể ăn Bì —— (2) của Lam Sơn.

№1007 Áo gi-lê Đăng vào 2013-12-16 20:33:46

Tác giả: _(:3)_ Thật nhiều quan tâm và bình luận, cảm ơn mọi người, yêu các bạn

~Yên tâm, không thao được lão bản tiểu yêu tinh tôi sẽ không kết thúc...

Chú thích:

(1) Singin' in the Rain: Bài hát trong phim bộ phim nhạc kịch hài cùng tên.

(2) Bắt nguồn đầu tiên có thể ngược dòng về bộ phim hoạt hình Chuyện về thỏ Bugs Bunny những năm 60 của thế kỷ trước của công ty Warner Brothers, trong phim có một nhân vật là chim BB, được gọi là con chim bay nhanh nhất thế giới, tiếng kêu của nó chính là “Bì —— bì ——”, chó sói Coyote luôn muốn bắt nó nhưng đều thất bại.

24. Chương 24: Chương 24

Lần nữa cảnh cáo mọi người không nên tùy tiện thử nghiệm mười cây số! Bây giờ tôi chỉ còn cử động được hai tay, từ eo trở xuống như thể bị xe cán qua!

Hôm qua lúc mới chạy xong dù hơi mệt nhưng vẫn có thể chạy nhảy, tôi cho rằng vấn đề không lớn, nhưng hôm nay khi thức dậy tôi di chuyển cơ thể, phát hiện căn bản không nhắc nổi người...

Không chỉ eo đau, bắp đùi và bắp chân cũng rất đau, đừng nói di chuyển, ngay cả đứng cũng không được.

Tôi lập tức gửi một tin WeChat cho Lam Sơn, nói với cậu hôm nay tôi không đến công ty, không nói nguyên nhân, vì tôi cho rằng hơi mất mặt.

“Anh có thể tự nấu ăn không?”

“Cái gì?”

“Anh có thể đi từ phòng ngủ đến phòng bếp không?”

Tôi ý thức được căn bản không giấu nổi cậu, đành phải nói thật.

“Thực tế thì không thể, bây giờ anh hoàn toàn không thể nhúc nhích.” Sau đó tôi còn gửi một icon “khó chịu”.

Cậu trả lời rất nhanh: “Bây giờ em đang đi học, còn 30 phút nữa mới kết thúc, tan học em sẽ đến ngay chỗ anh.”

Một giây sau khi đọc xong WeChat của cậu, tôi lập tức ngồi dậy trên giường, đương nhiên đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Dù rất đau, nhưng tôi vẫn bất chấp cơ thể kêu gào cố gắng xuống giường, chậm chạp vào phòng tắm như mắc bệnh Parkinson (1) của người già.

Sau khi chắc chắn không có gì không ổn, cầm rất sạch sẽ, tóc rất gọn gàng, giọng cũng rất trong, tôi hài lòng lại khó khăn lê về giường, tiếp đó lại đột nhiên nghĩ khi Lam Sơn đến tôi còn phải đi mở cửa, dứt khoát một không làm hai không ngừng (2) di chuyển đến sofa trong phòng khách chờ đợi.

Phòng ngủ cách phòng khách không xa, thường ngày tôi chỉ cần mấy giây là có thể đi tới, nhưng hôm nay tôi đi mất mấy phút.

Mỗi một bước đều giống như đi trên mũi dao, tôi nhớ lại khi còn bé từng đọc Nàng tiên cá cho em gái, lúc ấy tôi không sao hiểu được cách làm của tiểu nhân ngư, nghĩ nàng thật là ngốc, vì thế còn đánh nhau với em gái một trận, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Vì người mình yêu đau cũng vui vẻ, là chuyện hạnh phúc. :)

May mà sofa của tôi đủ mềm, tôi ngồi phía trên cũng không có gì khó chịu. Pharaoh là chủ nhân của phòng khách, cũng không có việc gì vui mình trên sofa, giống như quốc vương trên ngai vàng thị sát lãnh thổ. Mà Charlie Chaplin có lẽ vì trải qua lang thang khi còn nhỏ, càng thích nơi bóng tối nhỏ hẹp, nếu như nó không muốn đi ra, không ai có thể tìm được.

Trong chớp mắt chuông cửa vang lên, Pharaoh đột nhiên nhảy xuống từ trên sofa, kêu meo meo quanh đệm mềm ở cửa, mà Charlie Chaplin cũng không biết đi từ đâu ra, nhìn chăm chú về phía cửa, dường như hết sức tò mò với người ngoài cửa.

“Được rồi được rồi, giờ tao cho cậu ấy vào.”

Tôi run rẩy đi mở cửa cho Lam Sơn, tràn vào cùng gió rét còn có mùi thịt.

Cậu ấy đứng ngoài cửa, khoe miệng hơi nhếch lên, nhắc cái túi trên tay: “Bữa sáng.”

Vốn không cảm thấy đói, nhưng vừa ngửi được mùi thức ăn thì hoàn toàn không được, bụng tự động kêu ùng ục.

“Cảm ơn, em mà không đến sợ rằng hôm nay anh phải chết đói.” Tôi khó khăn nghiêng người cho cậu đi vào, giống như người gỗ cứng ngắc, cậu nhìn không nổi, lúc đi qua tôi thì đỡ một cánh tay giúp tôi vào phòng.

Ăn xong cháo thịt nạc cậu mang tới, tôi thỏa mãn chưa từng có, cảm giác như mình sống lại.

Ngay từ lúc Lam Sơn vào nhà, Pharaoh đã bắt đầu tìm được cứ điểm thứ hai trên đầu gối cậu, trường kỳ chiếm đóng không chịu rời đi, khiến Charlie Chaplin ở bên cạnh vô cùng bất mãn.

“Charlie Chaplin đang ghen.” Tôi cảm thấy thật vui.

“Em không thể ôm nó.”

Tôi suy nghĩ một chút, vẫy tay với Charlie Chaplin: “Đứa trẻ ngoan, đến đây ~”

Charlie Chaplin nghiêng đầu, chần chờ một chút vẫn chậm chậm chạy tới, tôi đặt nó lên đùi mình, vuốt ve từ đầu đến đuôi, để cậu đến mức nó liên tiếp phát ra mấy tiếng rên.

Tôi như tranh công nhìn về phía Lam Sơn, phát hiện cậu cũng đang nhìn tôi, sau đó liền nghe thấy cậu nói: “Đợi lát nữa em mát xa cho anh, nhưng trước tiên anh phải cởi quần áo đã, vì trên người anh có thể dính lông mèo.”

Mát xa?!

Trong đầu tôi lập tức nảy ra rất nhiều phục vụ mát xa mập mờ, sắc tình, nhưng vừa nghĩ tới tình trạng cơ thể tôi bây giờ cũng không thể làm gì, lại có chút mất mát.

Lam Sơn bảo tôi cởi chỉ chừa lại quần lót nằm sấp trên giường, tiếp đó tôi nghe thấy cậu đi tới đi lui xung quanh tôi, đến khi cậu không đi nữa, bắp chân tôi đột nhiên nóng lên, khiến tôi giật cả mình.

“Thả lỏng, chỉ là khăn mặt nóng.”

Nghe thấy lời cậu, tôi lại thả lỏng. Cậu dùng khăn mặt giúp tôi chườm nóng, có lúc êm ái như miết nhẹ, đôi khi lại đau nhức, nhưng thời gian dài sẽ cảm thấy rất dễ chịu, dễ chịu đến mức khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Khi xoa bóp đến eo, tôi lập tức tỉnh lại, vì tôi cảm nhận được một cái chân khác của cậu gần bên người tôi, cả người giống như muốn đè lên từ phía sau.

Một giây đó hô hấp của tôi cũng chậm lại, tôi có thể cảm nhận được tay cậu chầm chậm ấn trên eo tôi, cách khăn mặt nóng. Cùng lúc đó tôi còn có thể cảm nhận được một thứ, không chỉ sượt qua bắp đùi tôi, mà còn cả mông tôi.

Chắc chắn cậu ấy đang quyến rũ tôi!

Ngay tại lúc trong đầu tôi trống rỗng, tôi cảm nhận được cơ thể cậu đè xuống, hoàn toàn kề sát sống lưng tôi, giọng nói trầm thấp hỏi tôi: “Dễ chịu không?”

Cổ họng tôi sít đến mức không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể ra sức gật đầu.

“Xoay người lại.”

Tôi nghe lời xoay người, liền thấy một chân cậu chống dưới đất, một chân chống trên giường, nửa cười trên người tôi.

Cậu dùng ngón tay chạm vào bụng tôi: “Nơi này đau không?”

Tôi bị cử động bất chợt của cậu khiến cho trở tay không kịp, lập tức kêu lên, âm thanh kia quá khiến người ta xấu hổ, tôi cũng không cách nào đối mặt với cậu.

“Có vẻ đau.”

Lại nói cậu cũng không thật sự chạm vào tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy cả người nóng lên, nơi cậu chạm vào đều run rẩy.

“Có thể còn hơi đau, nhịn một chút.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng cậu ấy đang nói gì, cậu liền dùng cái chân đang chống trên giường kia chen vào giữa hai chân tôi, sau đó bàn tay chen vào chỗ đầu gối cong lên của tôi, nâng bắp đùi của tôi ép đến bụng.

Trước kia động tác này với tôi cực kì đơn giản, nhưng giờ đây lại vô cùng đòi mạng, không kém bất kỳ một loại hình phạt tàn khốc nào.

Tôi kêu thảm thiết: “Quá, quá đau! Nhẹ chút!”

Lam Sơn không chỉ không dừng tay, còn muốn ép một chân khác của tôi lên. Tiếp theo cho dù tôi cầu xin đến mức nào, cậu cũng không bị thuyết phục, cho đến khi tôi ra cả người mồ hôi mới vừa lòng bỏ qua cho tôi. Sau khi giúp tôi lau người, cậu đắp kín chăn giúp tôi đang phơi thân trên giường, nói với tôi buổi chiều cậu phải đến công ty, buổi tối sẽ lại tới, bảo tôi nghỉ ngơi cho khỏe.

Tôi ủ rũ nói lời tạm biệt với cậu, kiểu diễn lúc đầu đã sớm biến mất gần như không còn trong quá trình mát xa như địa ngục.

“Em cầm chìa khóa đi nhé, bye bye.” Cậu đặt một cốc nước trên đầu giường tôi, sau đó vô cùng tự nhiên cúi người xuống, hôn trán tôi một cái.

Trong nháy mắt, tôi không dám tin đó là thật.

Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mới phát điên tìm điện thoại gửi một tin WeChat cho cậu.

“Tại sao là trán?!”

“Anh muốn nơi nào?”

Anh muốn đầu lưỡi của em và anh chơi với nhau.

Như vậy có chút quá sắc tình, tôi suy nghĩ một chút vẫn đành xóa đi, sau đó gửi một icon môi đỏ rực.

Qua lúc lâu mới có tin nhắn đến.

“Vậy anh chỉ có thể chờ buổi tối.”

Làm sao đây, thật mong đợi tối nay, nhưng giờ tôi hoàn toàn không thể làm chuyện gì khác...

Đáng ghét, tối nay rốt cuộc có nên bảo cậu ở lại hay không?

№1045 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-17 13:46:57

Người, tư thế, tiếng kêu đều đúng, nhưng tại sao lại là mát xa thuần khiết! ()

№1046 Tức chết tôi Đăng vào 2013-12-17 13:47:23

Ha ha ha ha ha cười chết tôi, lâu chủ bạn thật đúng là thảm! Cơ mà tôi cũng không thích mát xa, run rẩy.

№1047 = = Đăng vào 2013-12-17 13:48:43

Nói thừa! Đương nhiên phải mời cậu ấy ở lại! Nếu không tối nay bạn đi WC kiểu gì!

№1048 Thiêu thiêu thiêu Đăng vào 2013-12-17 13:48:56

Thật mong đợi tối nay! Lâu chủ bạn sẽ truyền hình trực tiếp đúng không!

№1049 Xin gọi ta sư thái Đăng vào 2013-12-17 13:49:24

25. Chương 25: Chương 25

Buổi tối sáu giờ hơn Lam Sơn tới đúng hẹn, trừ bữa tối đơn giản, còn mang tới rất nhiều văn kiện. Tôi cho rằng chúng tôi sẽ xem một số bộ phim cũ, sau đó chơi đùa với mèo một chút, ôm hôn gì đó trên sofa, nhưng thực tế tàn nhẫn như vậy, ngay cả cử động tôi cũng thấy khó khăn, đừng nói đến làm vận động gì đó trên giường.

“Tối nay em ở lại không?”

Lam Sơn nhướn mày, ánh mắt kỳ lạ nhìn tôi: “Anh đã như vậy, còn muốn làm gì?”

Cậu nói cứ như thể tôi rất cấp sắc (1) vậy...

“Anh cần người chăm sóc! Lúc em bị thương anh cũng chăm sóc em mà.” Tôi dùng một loại ánh mắt bị em gái tôi gọi là “buồn nôn” nhìn cậu, mỗi lần tôi chỉ cần dùng chiêu này, cho dù là em gái hay bất cứ ai cũng phải giơ tay đầu hàng.

Quả nhiên, cậu cũng lộ ra loại biểu cảm bó tay.

“Được rồi, em ở lại.”

Không đợi tôi vui vẻ bao lâu, cậu mở cửa đi ra ngoài.

“Nhưng em ngủ trong phòng dành cho khách, tối nay anh đọc hết đồng văn kiện kia đi, nếu cần thì gọi điện hoặc WeChat cho em.”

Đây quả thực là hành động vô cùng vô nhân đạo, làm sao cậu có thể đối xử như vậy với một kẻ bị tê liệt nửa người?!

“Chờ đã!” Tôi gọi cậu lại: “Chiều nay em đồng ý với anh chuyện gì?”

Tôi mong đợi cả buổi chiều, hưng phấn cả buổi chiều, không thể để cậu lừa gạt như vậy.

Dường như cậu mới nhớ ra, lại quay về: “Suýt thì em quên mất.”

Hôn lưỡi kiểu Pháp? Nụ hôn triền miên nóng bỏng?

Tôi và các bạn mong chờ như vậy, tôi cũng chuẩn bị sẵn sàng dè sau gáy cậu hôn cậu không thở nổi, nhưng cậu ấy chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi tôi!

Chênh lệch quá lớn, tôi quả thực không cách nào che giấu ưu tư không để mình lộ ra một chút mất mát và khó chịu, bây giờ nghĩ lại khi đó tôi quả là biểu hiện giống như cún con không xin được đồ ăn, vành tai, ánh mắt, cái đuôi cũng cụp xuống.

“Anh không hài lòng?”

Tôi hơi tức giận cậu biết rõ còn hỏi: “Em biết anh muốn không phải loại này.”

Rõ ràng còn lớn tuổi hơn cậu, trải nghiệm cũng phong phú hơn cậu, lúc làm chuyện khác cũng đều dứt khoát quyết đoán, nhưng lại như kẻ ngốc bị cậu dắt mũi, một giây đó tôi thật sự cảm thấy hơi thất bại.

Tựa như Lam Sơn đùa giỡn tôi đủ rồi, bàn tay đột nhiên giữ sau cổ tôi: “Vậy thì đổi loại khác.” Vừa nói cậu đã nâng mặt tôi hôn xuống.

Khác với nụ hôn hồi hợt lúc đầu, nụ hôn này nóng bỏng hơn nhiều, lại càng thêm tính xâm lược, như tôi mong muốn.

Vì liên quan đến tư thế, tôi càng thêm bị động, kỹ thuật hôn của cậu tốt hơn cả tôi mong đợi, khiến người ta có loại ảo giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị cậu nuốt mất.

Lúc chúng tôi răng môi gấn bó, đầu lưỡi quấn quýt, suy nghĩ của tôi không có giới hạn: Đầu lưỡi của Lam Sơn linh hoạt, có lực như vậy, nhất định vô cùng thích hợp để khẩu giao cho người khác.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh cậu quỳ dưới hai chân tôi ngậm dương vật của tôi, đôi mắt giống như hắc diệu thạch (2) nhướn lên nhìn tôi, người như băng tuyết trên núi Trường Bạch, nơi ngậm tôi chặt mà ấm áp, tưởng tượng này khiến tôi kích động như uống phải xuân dược.

Hai cánh tay tôi vòng qua cổ Lam Sơn, kéo cậu về phía tôi, cậu không thể không chống một tay lên giường hùa theo ý tôi. Sau một lúc như vậy, đến khi song phương chúng tôi đều có chút không thở nổi mới kết thúc nụ hôn này.

“Anh còn muốn...” Tôi rất không thỏa mãn, hy vọng có thể lấy được nhiều hơn.

Nhưng Lam Sơn giống như người thầy thưởng phạt rõ ràng, cho chút ngon ngọt sau đó không cho phép tôi vượt qua giới hạn dù chỉ một bước.

“Hôm nay tới đây thôi.” Cậu ngăn cản động tác của tôi, trong mắt không hề có dục vọng không thể kiềm chế.

Roi và kẹo.

Tôi giống như con khỉ bị cậu thuần phục, nếu cậu cho tôi chuối tiêu tôi liền đội ơn mà nhận lấy, cho tôi roi tôi cũng chịu đựng như nếm mật, cả ngày bị ảnh hưởng bởi một khẩu lệnh một ánh mắt của cậu, không có năng lực tự mình suy nghĩ.

Mà kinh khủng hơn là, tôi lại cảm thấy như vậy cũng không tệ lắm.

Sau khi Lam Sơn rời khỏi phòng, tôi vén chăn trên người, bắt đắc dĩ nhìn hạ thể giường cao. Từ khi biết Lam Sơn tới nay, nó chưa từng có một ngày thỏa mãn, quá đáng thương. Nhưng lúc này cơ bắp cả người tôi đều đau, quả thực không rảnh đi phục vụ nó, chỉ đành để nó tủi thân nguội lạnh.

№1075 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-17 22:32:54

Lầu chủ bạn tỉnh lại đi! Cho tới bây giờ bạn chính là thụ dừng mơ thao Lam Sơn nữa!

№1076 Sofa 2013-12-17 22:33:12

Lam Sơn thật là thuần thú sư lợi hại... Để bạn nhìn được không sờ được, một trận roi một viên kẹo, thả mỗi xuống chờ bạn cắn, má ơi cao thủ!

№1077 Lỗ mũi của Tổng Tiểu Bảo Đăng vào 2013-12-17 22:33:43

Ảo tưởng của lầu chủ tiểu yêu tinh thật là ướt át nóng bỏng, tôi cũng sắp cứng rồi (*/*)

№1078 Ngàn dặm bên ngoài lấy được trình tiết của người Đăng vào 2013-12-17 22:34:17

LZ tôi nói như này bạn đừng giận, nhưng bạn thật sự có loại thụ tính trời sinh, đọc văn phong tựa như phải thao bạn đến mức không khép được chân...

№1079 — — Đăng vào 2013-12-17 22:35:34

26. Chương 26: Chương 26

Hôm qua đọc văn kiện cả đêm, hôm nay lúc rời giường mặc dù tư thế đi vẫn hơi kỳ lạ, nhưng đã có thể tự do di chuyển.

Lúc tôi tới phòng khách đúng lúc nhìn thấy Lam Sơn đang tập PLANK ở đó, cởi trần, tư thế vô cùng tiêu chuẩn, nhắm mắt lại giống như đang ngủ.

Mà Pharaoh thì từ bỏ ngai vàng sofa, coi sống lưng Lam Sơn là vật sở hữu của mình, nhàn nhã chiếm cứ ở phía trên, thỉnh thoảng liếm móng vuốt, vẫy cái đuôi. Lúc nó nhìn thấy tôi, phát ra tiếng kêu êm ái như làm nũng, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống vai Lam Sơn.

Lam Sơn mở mắt ra nghiêng đầu nhìn tôi một cái: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều.” Tôi hỏi cậu: “Sáng nào em cũng tập cái này à?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.” Giọng nói của cậu rất ổn định.

Tầm mắt tôi quét qua sống lưng, eo hông của cậu, đường cong trôi chảy tươi đẹp cũng không quá khoa trương, khác nhau một trời một vực so với cơ bắp xuất hiện nhờ một hai tháng tích tụ trong phòng tập thể thao.

Tôi như bị ám ảnh đặt tay vào chỗ lõm xuống ở eo cậu, nơi đó mang chút cảm giác mồ hôi ẩm ướt, nhưng càng khơi dậy dục vọng kỳ lạ nào đó của tôi. Tôi muốn liếm hết mồ hôi mặn chát trên xương sống cậu, hôn khắp người cậu, in dấu răng của tôi lên từng nơi trên cơ thể cậu.

Tôi ngồi quỳ bên người cậu, bàn tay lướt qua xương hông điệp của cậu, cậu rút cuộc không thể thờ ơ với quấy rầy của tôi, quay đầu nhìn về phía tôi, bắt ngờ thăm dò môi tôi.

Hôn môi người yêu trong ánh nắng ban mai, tôi đã từng tưởng tượng rất nhiều, nhưng không có lần nào đẹp đẽ hơn lần này.

Không kìm được kích thích muốn chiếm hữu, tôi thật là phát điên vì nam nhân này.

Chúng tôi nồng nhiệt hôn một lúc, cho đến khi cậu bắt ma trảo đang tìm kiếm hông cậu của tôi.

“Anh muốn làm gì?” Cậu né người tránh đi, bắt lộ thanh sắc nhìn tôi chằm chằm.

Tôi đương nhiên là muốn làm tình.

Nhưng tôi có loại dự cảm, nếu tôi nói như vậy, chắc chắn cậu sẽ không nể mặt mà trả lời tôi “Không được”.

“Chẳng lẽ buổi sáng em không bị kích thích?”

Cậu bình tĩnh hiểu ra rồi tầm mắt về phía đũng quần tôi, vì liên quan đến tư thế quỳ, đũng quần của tôi phồng lên vô tình lóa lồ trước mặt cậu.

Tôi hơi xấu hổ, dù cho đây là nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông.

Mà khiến tôi giật mình là lần này cậu không mặc kệ tôi!

Cậu chống người dậy, sau đó đẩy tôi một cái, để tôi ngồi dựa vào sofa, tiếp đó đưa tay vào trong quần ngủ của tôi.

Cảm giác đó quá kỳ diệu, dễ chịu đến mức không dám tin, cơ bản tôi chỉ có thể khó khăn bám vào tay cậu, nhắm mắt lại không để mình nộp vũ khí quá nhanh.

Ngón tay cậu giống như mang ma pháp, khiến cả người tôi đều như muốn bùng cháy. Trước kia tôi chưa từng cảm thấy dùng tay là một phương thức thoải mái như vậy, tưởng chừng rất nhàm chán, nhưng Lam Sơn đã hoàn toàn thay đổi cách nghĩ của tôi.

Lúc sắp bắn, tôi bắt lấy tay cậu, muốn cậu lấy tay ra, nhưng tôi quả thực không muốn bỏ lỡ để cậu vuốt ve thêm một chút, cơ hội có được khoái cảm nhiều hơn một chút, cho đến khi căng bụng, bấp bệ không thể không chế được co rút từng cơn, tôi mới ý thức được mình cứ bắn như vậy.

Cậu thò tay ra khỏi quần ngủ của tôi, phía trên dính bạch trọc dâm mỹ, khiến tôi cũng có phần không dám nhìn thẳng.

“Em đi tắm.” Cậu rút mấy tờ khăn giấy trên bàn trà để lau tay, sau đó đi vào phòng tắm.

Tôi ngồi dưới đất một lúc, cảm giác vui thích sau khi cao trào lắng xuống, tiếp đó cũng quyết định đi tắm. Lúc đứng dậy, tôi cảm thấy chân tôi cũng run rẩy, có thể là hậu di chứng còn chưa khỏe hẳn, cũng có thể là kết quả của việc vừa nãy quá căng thẳng.

Sau khi chúng tôi đến công ty, Lam Sơn nói cậu đi mua đồ ăn sáng, bảo tôi lên lầu trước.

Đối với việc tôi vô cớ xin nghỉ một ngày, Giám đốc Vệ bày tỏ thân thiết chào hỏi, lúc tôi vừa vào phòng làm việc đã tới tìm tôi, nhưng khi nhìn đến tư thế đi kỳ lạ của tôi thì cực kỳ hoảng sợ.

“Mày bị thằng nhóc kia thao?!”

Không đùa, tôi thật sự muốn trừ sạch tiền lương của hắn. :)

“Không phải, tao chạy mười cây số.”

Hắn chần chừ chốc lát: “... Đây là mĩ mai hay là cách nói đùa kiểu mới?”

Đủ rồi, tại sao ai cũng cảm thấy tôi sẽ là người bị thao?

№1103 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-18 10:02:34

LZ bạn đặc biệt trêu tôi đó à? Vấn đề rõ ràng dễ thấy như vậy còn hỏi? Đương nhiên là vì bạn từ đầu tới chân đều giống người bị thao!

№1104 Ha ha ha ha ha ha Đăng vào 2013-12-18 10:02:43

Còn là loại bị thao sau vô lực phản kháng muốn càng nhiều muộn tao thụ 23333333333

№1105 Cô em hẹn gì Đăng vào 2013-12-18 10:02:58

Mấy bạn lầu trên thật là xấu! LZ rõ ràng là loại thân kiều thể nhược trên giường nũng nịu cầu xin tha thứ sau đó để công bắt nạt đến khóc tiểu yêu tinh thụ

~№1106 Máu mũi chảy đầm đìa Đăng vào 2013-12-18 10:03:21

Mọi người tổng kết thần kì, xin cho tôi thêm cái nữa —— LZ tuyệt đối là loại thể chất cực phẩm lần đầu đã bị X bắn!

№1107 Không thể đồng ý hơn Đăng vào 2013-12-18 10:04:01

Chú thích:

(1) Cấp sắc: Vô cùng háo sắc, dục vọng rất mãnh liệt, khẩn cấp cần người để phát tiết.

(2) Hắc diệu thạch: Obsidian còn gọi là đá vỡ chai là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.

27. Chương 27: Chương 27

Tôi đã mua xong vé máy bay về nhà, hai ngày trước giáng sinh, mà chuyến về thì đặt sau nguyên đán, với thời gian lâu như vậy không được gặp Lam Sơn, tôi đầy lòng buồn bã, cơ mà đối phương dường như không như vậy.

Hôm nay tôi đột nhiên hỏi cậu: “Em muốn về nhà với anh không?”

Cậu ngẩng đầu lên từ máy tính, tựa hồ nhìn ra bất động trong vẻ mặt của tôi.

“Nhà anh?”

“Nhà cha mẹ anh.”

Cậu sống sót một lúc, lại thả sự chú ý vào màn hình lần nữa: “Không, em không muốn.”

Dù vốn không hy vọng gì, nhưng khi cậu từ chối, tôi vẫn cảm thấy thất vọng.

“Tại sao? Họ đều muốn gặp em!”

Muốn gặp cậu nhất phải kể đến em gái tôi, em vẫn cảm thấy tôi sẽ cô độc cả đời, hoặc là cưới một con búp bê bơm hơi làm vợ, em không chờ nổi muốn gặp thiên tài thu phục “quái thai” là tôi một lần.

“Nhưng chúng ta mới quen biết một tháng...”

Tôi cắt ngang cậu: “Bốn tháng, chúng ta quen biết đã bốn tháng!”

Cậu dừng hai tay gõ chữ lại nhìn về phía tôi, chân mày hơi nhíu lại: “Ba tháng trước anh thậm chí còn không có số điện thoại của em, câu dài nhất nói với em là ‘Chào cậu, hôm nay vẫn như cũ’”

Lời cậu như thùng nước đá tạt khắp mặt và cổ tôi, tôi có chút nản lòng, cậu nói đúng, chúng tôi vừa mới bắt đầu, đưa cậu đi gặp phụ huynh thì quá sớm. Tôi giống như rất nhiều nam nhân vừa mới xác lập quan hệ yêu đương, vội vàng muốn chứng minh gì đó, tốt nhất cậu nên hô to với toàn thế giới là yêu tôi, đáng về ngu xuẩn rơi vào tình yêu.

“Sang năm nhé.”

Tôi cho rằng mình nghe nhầm: “Cái gì?”

Tựa như cậu cười sau màn hình máy tính một tiếng, lại nói lần nữa: “Sang năm em về nhà với anh.”

Các bạn có thể tưởng tượng được đáng về ngu xuẩn khoe miệng tôi không ngừng nhếch lên, một giây đó trọng điểm của tôi đã sớm lệch đến nơi nào không biết, tôi hân hoan tưởng tượng tương lai của chúng tôi mà không phải là suy nghĩ được ngày nào hay ngày đấy.

Tôi thật sự yêu chết cậu ấy! Sang năm tôi phải giới thiệu cậu cho người nhà của mình, tôi muốn kết hôn với cậu, sau đó chúng tôi sẽ có nhà của cả hai, tôi thật sự không thể chờ đợi!! :)))

A, đúng rồi, mấy ngày nay tôi vẫn luôn nhận được tin nhắn của học đệ, hẩn quan tâm hỏi thăm chuyện về Lam Sơn, dường như tràn ngập tò mò với cậu. Tôi nghĩ hẩn chưa thể từ bỏ việc nói lại tình xưa, thậm chí có khi còn cảm thấy căn bản không có người nào là Lam Sơn, hết thấy đều là tôi vì từ chối hẩn mà bị đặt. Tôi đang nghĩ có nên tìm thời gian để hai người họ gặp mặt hay không, hoàn toàn cắt đứt ý niệm của hẩn.

№1146 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-19 15:43:53

Lần chủ bạn “:)))” là ý gì? Bạn mập thêm cảm thit à??

№1147 = = Đăng vào 2013-12-19 15:44:12

23333 lần trên, tôi nghĩ lần chủ có lẽ muốn biểu đạt mình rất vui vẻ, vui vẻ gấp ba so với bình thường ha...

№1148 _(3)_ Đăng vào 2013-12-19 15:44:27

Cmn lần chủ bạn ngay cả chuyện xa xôi như kết hôn cũng nghĩ đến, khiến tôi không tìm được muốn đả kích bạn — xin hãy ăn đến miệng rồi hãy nói tiếp!

№1149 Xin nhận lấy tên bắn lên của tôi Đăng vào 2013-12-19 15:44:49

Đến lúc bạn ra sân rồi, đi đi! Thần trợ công!!

№1150 Yêu Tiểu Trí của bạn Đăng vào 2013-12-19 15:45:13

28. Chương 28: Chương 28

Tôi nghĩ tôi và Lam Sơn... xuất hiện chút vấn đề.

Chuyện có chút hỗn loạn, từ lần trước chạy mười cây số thảm hại như vậy, tôi liền quyết định phải tập chạy đường dài, Lam Sơn nói cậu ấy có thể chạy tốt với tôi, tôi cảm thấy như vậy cũng không tệ, còn có thể thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, vì vậy buổi tối mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn chạy bộ cùng nhau.

Chừng ba giờ chiều nay, cậu đột nhiên gửi WeChat cho tôi, nói tối nay muốn ăn liên hoan với bạn học ở ngoài, sợ rằng không thể chạy bộ cùng tôi, dù có chút mất mát, nhưng tôi vẫn chúc cậu và bạn học đi chơi vui vẻ.

Đến tối, vì không có tâm trạng chạy bộ một mình, sau khi tan làm tôi dứt khoát ở lại công ty tiếp tục làm thêm giờ.

Đến hơn tám giờ, tôi WeChat hỏi Lam Sơn ăn liên hoan thế nào, nhưng cậu mãi không trả lời. Tôi hơi lo lắng, lần trước cậu còn bị một người dùng gạch đập đầu đầy máu. Đến chín giờ, cậu vẫn chưa trả lời tôi, còn không nghe điện thoại, tôi có phần ngồi không yên, quyết định lái xe đến gần trường cậu nhìn một chút.

Nơi học sinh có thể ăn liên hoan cũng không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ có ba bốn nơi, tôi lái xe đến từng nơi tìm, tìm kiếm bóng dáng bắt mắt của Lam Sơn trong từng nhóm gương mặt trẻ tuổi.

Sau khi tìm được cậu, tôi thấy cậu ngồi cùng một cô gái trong một quán lẩu, dựa gần vô cùng, chỉ có hai người họ.

Một giây đó tôi cảm thấy rất lạnh, còn rất sợ, sợ đến mức trái tim run rẩy.

Vô số ý niệm thoáng qua tâm trí tôi. Cô gái kia là ai? Bạn gái của cậu ư? Vậy tôi được tính là gì? Chờ chút, trước tiên không nên kết luận, có khi họ chỉ là bạn ha? Nhưng tại sao cậu phải giấu tôi? Hơn nữa cậu còn không nhận điện thoại của tôi, nhất định là cậu đã chán tôi! Chúa ơi, chúng tôi thậm chí còn chưa lên giường!

Cô gái kia đúng là xinh đẹp, ánh mắt lấp lánh nhìn Lam Sơn, khiến người ta vừa nhìn đã biết, cô thích cậu.

Tôi ngồi trong xe cũng sắp điên rồi, tôi đã từng cho rằng trong bất kỳ thời gian, bất kỳ không gian nào tôi cũng có thể hoàn mỹ giữ vững phong độ của mình, nhưng hiển nhiên tôi đã đánh giá bản thân quá cao.

Tôi không ngừng gọi lại dãy số của Lam Sơn, nhưng người cách tôi không quá bốn năm mét kia lại từ đầu đến cuối không nhìn điện thoại lấy một lần, đúng lúc tôi không đợi nổi định xuống xe đi tìm cậu, chuông điện thoại lại vang lên.

Cơ mà không phải Lam Sơn, là học đệ dây dưa không dứt kia.

Tôi vốn không muốn nhận điện thoại của hắn, nhưng hắn không ngại phiền gọi đi gọi lại, thực sự không ngừng nghỉ.

Hình ảnh Lam Sơn và cô gái kia ở bên nhau giống như một bức tranh màu sắc chói mắt, cho dù xinh đẹp, nhưng lại giày vò thần kinh của tôi.

Tiếng chuông không ngừng vang lên khiến tôi thấp thỏm, rốt cuộc tôi vẫn phải nhận điện thoại.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Đối phương tựa hồ không ngờ tôi tức giận như vậy, sững sốt chốc lát mới chần chừ mở miệng: “Anh, anh có thể tới quán bar XX một lát không? Em muốn gặp anh.”

“Tôi không rảnh.”

“Xin anh, em muốn gặp anh!” Hắn giống như đã uống say, giọng nói cũng nhiễm chút nức nở: “Một lần thôi, sau này em sẽ không làm phiền anh nữa, xin anh!”

Tôi lại nhìn về phía Lam Sơn, cậu vẫn không chú ý đến tôi ngoài cửa sổ.

“Được rồi, nhưng một lần thôi, gặp xong tôi sẽ đi ngay.” Ma xui quỷ khiến, tôi đồng ý thỉnh cầu của đối phương.

Lúc tôi lái xe rời đi, lại có một đám người trẻ tuổi cười lớn đi vào quán lẩu, Lam Sơn tựa như trong lúc vô tình nhìn về phía tôi một cái, nhưng tôi không dừng lại lần nữa, còn tiện thể tắt luôn điện thoại.

Tôi cảm thấy có chút tùy hứng, nếu như cậu có thể ăn cơm với con gái, vậy tôi cũng có thể uống rượu với chàng trai khác.

Khi tôi đến quán bar mà học đệ nói, đã là hơn mười giờ tối, hắn uống say khướt, thấy tôi liền nhào về phía tôi.

“Cậu sao thế?” Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng thấy dáng vẻ này của hắn, ngay cả khi tôi muốn chia tay hắn cũng đâu như vậy.

Đầu tiên hắn kinh ngạc muốn chạm vào mặt tôi: “Cuối cùng anh cũng tới.” Tiếp đó không có chút logic nào cản cổ tôi một cái.

Nếu như không phải là những người xung quanh kéo hắn ra, tôi cảm thấy cổ mình cũng bị hắn cắn thủng, nhưng rốt cuộc vẫn trầy da chảy máu.

Tôi dùng ánh mắt như nhìn tên thần kinh nhìn hắn: “Cậu điên rồi à?”

Vậy mà hắn khóc.

“Tại sao anh lại chia tay với em? Em không muốn chia tay với anh chút nào! Là anh nói làm bạn tốt hơn! Nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa từng chủ động liên lạc với em!” Hắn bắt đầu bày ra một loạt tố cáo với tôi.

Người chung quanh chỉ trở về phía chúng tôi, có lẽ đều cảm thấy tối nay quả thật quá dã. Tôi thật sự không thể nhịn được nữa, lôi cổ áo hắn hỏi phục vụ WC ở đâu rồi kéo hắn đi.

“Cậu đâu phải trẻ con, có thể đừng như vậy được không?” Tôi đẩy cửa WC, sau đó ấn đầu hắn dưới vòi nước, mở nước lạnh.

Hắn thật nên cảm ơn tôi còn có chút lòng trắc ẩn, nếu không tôi đã trực tiếp ấn hắn vào bồn cầu.

Thời tiết như vậy bị buộc xối nước lạnh, cho dù say cũng phải thanh tỉnh, hướng chỉ hắn mồm miệng lạnh lợi, nhìn một cái là biết giả vờ say là thành phần chiếm đa số — ở phương diện này tôi lại vô cùng có kinh nghiệm.

Hắn vừa kêu thảm thiết vừa giãy giụa đẩy tôi ra, ngã dưới sàn WC.

“Anh định làm gì em?” Trên người hắn đều là nước, nhìn nhếch nhác không chịu được, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy sợ hãi.

Tôi cho hắn lựa chọn: “Cậu muốn tiếp tục, hay để tôi đưa cậu về nhà?”

Hắn đưa tay lau mặt một cái, hoàn toàn hồi phục tinh thần từ trong hoảng hốt.

“Đưa em về đi, em cần ngủ một giấc.”

Tôi gạt đầu một cái, không nói gì liền lái xe đưa hắn về nhà.

“Hôm nay anh... tâm trạng không tốt à?” Lúc xuống xe hẳn bỗng nhiên dè dặt hỏi tôi.

“Biến ngay!” Tôi tức giận đuổi hẳn đi.

Đây chính là toàn bộ của tôi nay, thật sự quá loạn.

Sau đó tôi trở về nhà, vẫn không mở máy, cũng không biết nên làm gì.

Đây là lần đầu tiên tôi thích một người như vậy, tôi muốn nói là tôi yêu cậu, tôi không muốn nhanh như vậy đã kết thúc quan hệ của chúng tôi!

Tôi không biết đây có phải là vấn đề của tôi hay không, trước đây tôi chưa từng nghĩ đến chuyện nảy sinh tranh cãi với cậu.

Có lẽ tôi không nên trốn tránh, tôi phải tìm cậu nói chuyện...

Cho dù kết quả như nào, tôi cũng chấp nhận.

№1187 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-20 23:39:15

Lầu chủ bạn tiểu yêu tinh học được cái kính hả?! Lam Sơn soái như vậy, có con gái mơ ước cũng là bình thường, cũng giống như có đàn ông mơ ước bạn thôi! Chỉ cần giữ gìn trinh tiết là được mà.

Hỏi cho rõ nha, nói không chừng có khi là hiểu nhầm thôi, lầu chủ bạn dấu sao cũng là suất bỉ hào, có chút lòng tin với bản thân được không!?

№1188 Kêu xào xạc Đăng vào 2013-12-20 23:39:23

Tình huống gì thế này!!! Lam Sơn không thể phách thói nhé! Nhất định là để quên điện thoại trong lớp hoặc trong kí túc xá, tôi cũng thường xuyên như vậy! Hơn nữa nói không chừng tiểu cô nương người ta chỉ là lãnh giáo kỹ xảo plank của Lam Sơn thôi thì sao? Mặt nghiêm túc.

№1189 Giác mộng hồ nước màu xanh Đăng vào 2013-12-20 23:39:32

Chỉ có tôi cảm thấy lầu chủ và Lam Sơn nhất định sẽ không có chuyện gì ư, không chỉ như vậy lần này ngược lại sẽ trở thành một liều thuốc tốt khiến tình cảm hai người nóng lên?

№1190 Ha ha Đăng Đăng vào 2013-12-20 23:39:38

Lầu chủ tiểu yêu tinh thấy Lam Sơn ăn cơm cùng cô gái khác hẳn là thương tâm muốn chết a, nghĩ đến một ca khúc: Anh nên đứng sau xe, không nên ngồi trong xe, nhìn hai người có bao nhiêu ngọt ngào... QAQ (1)

№1191 Oh no Đăng vào 2013-12-20 23:39:48

LS bạn đừng tay a a a!! Chờ lầu chủ trở lại sẽ nói cho mọi người biết họ đã không có chuyện gì! Cầu Lam Sơn tiểu ca đừng đại bồng bồng của cậu ấy an ủi trái tim bị thương của lầu chủ!

№1192 = = Đăng vào 2013-12- 20 23:40:10

29. Chương 29: Chương 29

Cứu mạng a! Lầu chủ bọn họ rốt cuộc thế nào rồi!! Biến mất ư?? Tại sao không có tin tức a!

№1259 QAQ Đăng vào 2013-12-21 21:49:24

Nếu như ghép lại lời lầu chủ đã sớm nghe ra ý buồn, chẳng lẽ... Không muốn a! Tôi sẽ khóc! T T

№1260 Triệu hoán đại pháp Đăng vào 2013-12-21 21:49:46

Đừng, đừng hốt hoảng a mọi người! Giữ trấn, trấn định! Để tôi vội tới coi cho lầu chủ một quẻ!

№1261 Thay mặt truyền nhân thứ 38 Mao Sơn Đăng vào 2013-12-21 21:50:18

Tôi còn tưởng lộ châu (2) trở lại cơ!! Lộ châu tiểu yêu tinh bạn mau trở lại!!!!

№1262 Hoa nở rất đẹp Đăng vào 2013-12-21 21:50:50

Chú thích:

(1) Lời bài hát “Anh ấy nhất định rất yêu em”. Nghe nhạc tại đây.

(2) Lộ châu (Lùzhōu) đọc gần giống Lầu chủ (Lóuzhǔ).

30. Chương 30: Chương 30

Tôi không có chuyện gì, không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cũng không cùng Lam Sơn đồng quy vu tận! Các bạn nghĩ đến tận đâu thế?

Chúng tôi đều rất ổn, chỉ là xảy ra một ít... bất ngờ mà thôi.

Ngày đó tôi định tìm Lam Sơn nói chuyện, thế nên mở điện thoại, mà một phút sau khi tôi mở máy Lam Sơn đã gọi điện tới. Tôi không biết đây là trùng hợp hay là cậu vẫn đang thử gọi cho tôi, trong nháy mắt đó tôi có chút hả giận, cũng có chút áy náy.

Tôi nhận cuộc gọi, nhưng trong đầu trống rỗng không biết nói gì, liền không lên tiếng.

Cậu gọi tên tôi, hô hấp nghe có phần dồn dập: “Là anh sao?”

Rõ ràng lời ngay bên miệng, cũng đã muốn tìm cậu nói chuyện hân hoan, nhưng thật sự đến giây phút đó, tôi lại vô cùng sợ trò chuyện với cậu.

Tôi sợ nghe được câu trả lời mình không muốn nghe, sợ mình thấy được chính là chân tướng, sợ cậu bỗng nhiên tỉnh táo mà tôi thì quá khó buông tay.

“Anh ở đâu? Có nhà không?” Giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn đang tiếp tục.

“Anh có...” Tôi vừa mở miệng, chuông cửa đã vang lên: “Em chờ chút, có người đến...”

Tôi đi tới phòng khách mở cửa, lúc nhìn thấy người bên ngoài thì ngơ ngác đứng đó.

Các bạn hẳn đã đoán được, tôi mở cửa, Lam Sơn liền đứng bên ngoài, sương lạnh bao bọc, mi mắt cũng lạnh lẽo.

Nhà trọ của tôi ở tầng năm, hình như cậu chạy tới, còn đang thở gấp, sắc mặt cũng khó coi.

Cậu ấy hỏi tôi: “Tại sao lúc này anh tắt điện thoại?”

Tôi đứng bên trong cửa, nhường sang một bên: “Em vào trước rồi hãy nói.”

Cậu trầm mặc đóng cửa vào nhà, lúc tôi định xoay người, cậu nắm lấy cổ tay tôi từ phía sau, sức lớn đến dọa người.

“Anh đi đâu?” Ánh mắt cậu cực kỳ tỉnh mịch, khiến người ta vừa nhìn đã như rơi vào hố đen vô tận.

Tôi không hề muốn nhường cậu cho người khác chút nào, cậu ấy là của tôi là của tôi! Gặp quỷ, tại sao cậu không thể chỉ thấy một mình tôi?

Tôi cố không mềm lòng, hỏi ngược lại: “Em thì đi đâu?”

Cậu sững sốt một chút: “Em đã nói với anh tối nay em có hẹn với bạn học mà.”

“Bạn học nữ à?”

Cậu vì thái độ kỳ lạ của tôi mà nhíu mày: “Người em thấy ngoài cửa sổ quả nhiên là anh.”

Tôi biết cậu có thể nhìn thấy mình, vì vậy cũng không giấu giếm: “Là anh. Anh đã nhìn thấy, em và cô bé kia hai người một bàn, tại sao em phải lừa gạt anh ăn liên hoan với bạn học? Anh gửi tin nhắn gọi điện thoại em đều không trả lời, nếu em không muốn tiếp tục nữa có thể nói thẳng, anh sẽ không dây dưa không dứt, em không cần dùng loại biện pháp này...”

Còn không chờ tôi nói xong, cậu lại gần hôn lên môi tôi.

Đã quên đọc được ở đâu câu nói này, nói rằng phương pháp tốt nhất để một người im lặng chính là hôn người đó, không biết Lam Sơn có phải cũng là ý này hay không.

Tất cả bất an, sốt ruột, lo lắng dường như hoàn toàn bùng nổ, tôi nhắm mắt, đưa tay vòng qua lưng cậu, khiến hai cơ thể kề sát vào nhau.

Môi cậu mang ít khí lạnh ngoài phòng, đầu lưỡi lại như ngọn lửa, khuấy động đến mức tôi đầu khô khí giáp (1), chỉ có thể thần phục dưới thân cậu.

“Còn có người khác.”

“Cái gì?” Tôi bị cậu hôn có chút choáng váng mất phương hướng, cũng không biết cậu đang nói gì.

“Còn có những người khác, lúc anh đi không phải có một đám người vừa vặn đi vào sao? Họ muốn làm mối cho em và cô gái đó, lúc ăn được một nửa liên kiếm có đi WC tập thể, căn bản ngay cả tên cô gái đó em cũng không biết, cũng không muốn biết.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn cậu: “Vậy điện thoại của em?”

“Quên ở kí túc xá, lúc sau về em thấy anh không gọi nữa, gọi cho anh thì điện thoại đã tắt máy.”

Đây thật là một cảnh hiểu lầm khiến người ta dở khóc dở cười!

Tôi im lặng cười, vùi đầu vào cổ cậu, hóa ra tháo gỡ hiểu lầm là một chuyện dễ dàng như thế, vậy mà vừa nãy tôi còn tự làm khổ mình gì chứ?

Rảnh rồi sinh nông nổi, quá ngu ngốc! Tình yêu quá mức lo được lo mất, tựa hồ khiến IQ của tôi cũng thấp xuống, tôi cần tin tưởng cậu ấy hơn.

Cậu vuốt ve mặt tôi: “Không thành vấn đề chứ?”

Tôi gật đầu, cười hôn môi cậu: “Không thành.”

Đôi mắt xinh đẹp của cậu lẳng lặng nhìn tôi, sau đó ánh mắt hạ xuống một tấc (=10 cm), tới chỗ cổ tôi, tôi giạt mình một cái, nghĩ ra nơi đó có một vết cắn không quá nho nhỏ, lập tức lấy tay che lại.

“Được rồi, đến lượt em.”

Tôi nhảy bén cảm nhận được không khí xung quanh thay đổi trong thời gian ngắn, giống như đột nhiên đông đặc lại, có loại cảm giác kinh hoàng như bị kẻ đi săn nhìn chăm chăm.

Lam Sơn không vội hỏi tôi, mà chậm rãi đi vào phòng khách.

Lúc cậu đi qua tôi, khóe mắt như mang lưỡi câu móc từ trái tim đến tận cổ họng rồi miệng tôi, rõ ràng giống như thường ngày, lại khiến tôi không tự chủ được co rúm lại.

Cậu đi tới trước sofa, cởi áo khoác và khăn quàng của mình vắt lên, sau đó ngồi xuống: “Đến đây.”

Chân tôi nghe theo lệnh cậu trong nháy mắt ngoan ngoãn tự động đi tới.

“Sau đó anh đi đâu?”

Các bạn có thể không tin, nhưng khi đó tôi thật sự căng thẳng đến đứng ngồi không yên, ngay cả da đầu cũng tê dại.

“Đi khắp nơi, giải sầu.”

“Dấu răng trên cổ anh là ai cắn?”

Giọng cậu vô cùng bình tĩnh, tôi căn bản không nhìn ra cậu có tức giận hay không.

“Người không quen...”

“Không quen tại sao lại cắn anh?”

“... Chắc bị điên.”

Lam Sơn cười nhạo một tiếng: “Vậy mùi nước hoa trên người anh là từ đâu tới?”

Trong lòng tôi mãnh liệt muốn chửi học đệ hại người hại mình, nhất định là lúc hắn nhào tới thì đánh phải.

“Anh không biết.” Tôi không có chút sức nào, đáng về có tật giật mình.

Cậu nhìn tôi, rất lâu không nói gì thêm, giống như đang nhìn kỹ, lại giống như đang sắp xếp từ ngữ. Ngay tại lúc tôi sắp không cách nào chịu đựng được phần yên tĩnh này, cậu đột nhiên lên tiếng.

“Kỳ thực em là người rất khó trị.”

“?”

“Em ghét trên người em yêu có dấu vết của người khác, em cũng không thích anh đối với ai cũng ra vẻ thành thạo, khắp nơi lưu tình, em thậm chí không thể dễ dàng tha thứ anh vẫn còn giữ liên lạc với nhóm tình cũ.”

“Anh không có...” Cái gì mà khắp nơi lưu tình, hơn nữa tại sao lại là “nhóm” tình cũ?

“Hắn còn chạm vào nơi nào của anh?”

“... Không có.”

“Bây giờ anh vẫn còn cơ hội.”

Tôi cau mày: “Cái gì?”

“Lúc này thấy được dự vọng chiếm hữu biến thái của em, nếu anh muốn dừng lại ở đây, thì kết thúc ở đây...”

Tôi không đợi cậu nói xong đã nhào tới, cậu ấy quá nhiều lời.

“Em vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện trốn anh!” Tôi khẽ cắn môi dưới của cậu.

Chúng tôi quần quýt một chỗ, từ trên sofa đến trên giường, sau đó chúng tôi liên... làm rất nhiều lần.

Cảm giác còn thật... kỳ diệu.

Các bạn nói đúng, một người luyện Pilates thì không cách nào áp đảo được một người luyện Plank...

Dù sao hết thấy đều rất tốt, mọi người không cần lo lắng. :)

№1298 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-21 23:26:32

A a a! Rốt cuộc cũng xuất hiện a a a!!!

Lầu chủ cho là như vậy thì có thể đuổi chúng tôi đi? Quá ngây thơ rồi!

№1299 Hoa cũng cảm ơn Đăng vào 2013-12-21 23:26:32

Không mong chờ trước khi đi ngủ tôi xoát một cái, lầu chủ chúng tôi biết bạn da mặt mỏng, không bằng chúng ta chơi trò tôi hỏi bạn trả lời được không?

Nếu không chúng tôi sẽ không bỏ qua, bạn hiểu mà :)

№1300 Thủy thủ Mặt trăng Đăng vào 2013-12-21 23:26:56

LSGJ! (Lầu trên good job!)

№1301 — — Đăng vào 2013-12-21 23:27:27

Lầu chủ tới đây ~ nếu bạn không trả lời vấn đề của chúng tôi, sau này bạn có vấn đề gì chúng tôi cũng không đưa ra sáng kiến nha

~~№1302 Ha ha ha ha Đăng vào 2013-12-21 23:27:34

31. Chương 31: Chương 31

Các bạn thắng.

Cơ mà ngày mai tôi còn phải đi máy bay, cho nên không thể trả lời toàn bộ, liền chọn mấy câu mọi người hỏi nhiều nhất ha.

Lầu chủ các bạn làm rồi? Bạn nằm dưới sao? Lam Sơn kỹ thuật giỏi không?

Nếu có ai chưa thành niên ở đây, xin đừng nhìn xuống dưới, nếu không tôi sẽ có cảm giác tội lỗi.

Không sai, chúng tôi đã làm, tôi nằm dưới, kỹ thuật của Lam Sơn rất tuyệt, tuyệt đến không ngờ.

Các bạn có mấy loại tư thế? Lầu chủ bạn có khoái cảm không?

Lúc đầu cậu ấy chọn cách vào từ sau lưng nhẹ nhàng khá thường gặp, nhưng khi cậu ấy phát hiện dây chằng của tôi có thể điều khiển đủ loại tư thế, cậu ấy liền phát điên... Bạn có thể nghĩ rằng tất cả các loại tư thế chúng tôi đều thử.

Đến cuối cùng cổ họng tôi cũng không kêu ra tiếng, đến bây giờ còn khàn bạn nói xem tôi có khoái cảm không? :)

Thể lực Lam Sơn có được không? Có phải thao đến mức lầu chủ bạn chịu không nổi hay không.

Một người tập PLANK có thể vượt quá mười phút, các bạn cảm thấy thể lực của cậu ấy như nào? Tôi cảm thấy mình sắp bị cậu ấy thao chết...

Cầu lầu chủ phát lại quá trình gọi giường!

“Chờ chút, cái này không giống cái anh muốn!”

“Muốn em dừng lại?”

“... Không, được rồi. A, dừng nhanh như vậy... Chậm chút...”

“Thả lỏng.”

“Em... quá lớn... Không thể vào được đâu!”

“Vào được.”

“Đau quá... Chậm chút... Chậm thêm chút nữa... A a...”

“Thoải mái không?”

“Ừm... Em vừa đỉnh vào một nơi thật kỳ quái... Thử lại lần nữa?”

“Nơi này?”

“A a...”

Tôi thực sự đang nhớ lại.

Lúc cậu đi vào tôi cảm thấy vô cùng trống, còn hơi đau, nhưng sau đó thì khá trôi chảy, có loại cảm giác tê dại. Mặc dù trong lòng rất thỏa mãn, nhưng thành thật mà nói khoái cảm rất ít, cơ mà từ khi cậu ấy tìm được tuyến tiền liệt của tôi... Wow a, tôi rốt cuộc hiểu được tại sao nhiều GAY thích nằm dưới như vậy.

Đó là mức độ càng sâu hơn, khoái cảm càng kích thích, so với đơn thuần đụng chạm cơ quan sinh dục mang tới khoái cảm trực tiếp hơn nhiều.

Mỗi khi cậu ấy đỉnh đến nơi đó của tôi, tôi sẽ phát ra tiếng kêu xấu hổ không thể kìm nén, hoàn toàn vô thức, muốn im miệng cũng không được.

Đơn giản như vậy có chút phạm quy, cậu ấy chỉ cần vừa nhanh vừa mạnh rút ra cắm vào nơi đó mấy cái, khi tôi có loại cảm giác sắp cao trào, sau đó cậu ấy sẽ giảm tốc độ, tiếp tục nhàn nhã hôn lưng tôi hoặc là đùa giỡn hạ thể. Chỉ một chiêu này, dưới tình huống ý thức không rõ không biết tôi đã nói bao nhiêu lời cầu xin tha thứ với cậu.

Tôi xin cậu dùng thêm chút lực, lại nhanh hơn một chút, khiến tôi bắn ra... Thật là mắt mặt.

Lần chủ bạn có bị X bắn không? Không có bất kỳ dụng cụ gì là điều kiện tiên quyết?

Tôi phải xác định lại lần nữa, ở đây không có ai chưa thành niên chứ?!

Có... Là lần cậu ấy tiến vào từ phía trước.

Cảm giác vô cùng thần kỳ, theo lý thuyết cảm bắn hẳn không dễ làm đến như vậy, nhưng nó quả thật cứ xảy ra như thế.

Lần đó hẳn là cậu nhìn thấy dấu vết trên cổ tôi, đột nhiên đè eo tôi mãnh liệt va chạm, sức lực lớn đến mức nơi tôi và cậu liên kết phát ra một loại âm thanh ba ba nhộp nhộp.

Mỗi lần cậu ấy va chạm đi vào, tôi sẽ cảm thấy tuyến tiền liệt truyền tới khoái cảm sâu sắc, khiến người ta căn bản không cách nào chịu nổi, quá mức kích thích đến mức khiến tôi cảm thấy có chút đáng sợ.

Tôi theo bản năng muốn khước từ cậu, lại bị cậu bắt được cổ tay giơ lên đỉnh đầu.

Thái dương cậu ấy có chút ướt mồ hôi, khóe mắt vì tình dục hơi đỏ lên, lời nói ra vừa ngang ngược vừa đáng yêu.

“Không cho phép đẩy em ra.”

Dục vọng khổng lồ chế ngự trên giường của cậu khiến tôi giật mình, phong cách cũng khá lớn gan và... tình sắc.

Tôi muốn nói với cậu không phải tôi muốn đẩy cậu ra, tôi quả thực không chịu nổi, cảm giác mình sắp không giữ được, nhưng lúc đó tôi căn bản không nói lên lời, cậu cúi đầu cắn một cái trên cổ tôi, chính là nơi học đệ từng cắn, sau đó càng thêm điên cuồng thao tôi, vừa đau vừa sướng.

Ấn tượng sau cùng khá mơ hồ, còn nhớ hình như theo cảm giác cao trào càng ngày càng gần, hai chân tôi siết chặt eo cậu, không muốn cậu rời khỏi tôi chút nào, khi cậu chuẩn xác đỉnh đến tuyến tiền liệt của tôi lần nữa tôi rốt cuộc cả người co rút bắn ra tinh dịch, tim đập như sắp nổ tung, rất lâu sau cơ thể tôi mới ngừng run rẩy khôi phục lại bình tĩnh.

Lam Sơn có đam mê gì trên giường không?

Cậu ấy thích lấy thứ tôi bắn ra lau vào bắp đùi, hoặc là ngực tôi, cậu sẽ vô cùng sắc tình, vô cùng đòi mạng liếm sạch thứ đó, sau đó tôi sẽ lại cứng.

Lần chủ tiểu yêu tinh bạn có sướng phát khóc không? Có ôm Lam Sơn muốn nhiều hơn hay không? Che mặt (*/*)

Thật sự không có ai chưa thành niên ở đây chứ???

Không khóc, nhưng muốn khóc.

Cơ thể loài người thật sự vô cùng kỳ lạ, khoái cảm chất đọng sẽ biến thành đau đớn, đau đớn đến tận cùng lại biến thành cực hạn vui sướng, vui sướng sau đó lại cảm thấy mệt mỏi.

Cho dù là ai cưỡng chế thể nghiệm quá trình này một đêm năm sáu lần cũng sẽ khóc không ra nước mắt!

Lần chủ bạn ấn tượng sâu sắc nhất là lần nào?

Lần cuối cùng...

Cậu đè tôi trên giường, bắt tôi gấp đầu gối phải, gắng sức kéo chân tôi chừa ra không gian cho tính khí của cậu, có phần giống chữ “Bặc” (), tiếp đó chậm chậm tiến vào từ phía sau.

Tôi có thể cảm nhận được cậu đè trên người tôi, chồng lên nhau, hô hấp của cậu lướt qua tai tôi, cánh môi in sau cổ tôi, trên tóc, dịu dàng đến mức khiến cho lòng người cũng tan chảy.

Lần chủ các bạn bắn bên trong hay là mang bao?

Bỏ đi không nói cái khác, tính an toàn của hành động là vô cùng quan trọng, mang bao cũng là cần thiết. Dù tôi biết tôi rất sạch sẽ, cậu cũng rất sạch sẽ, nhưng vì tiện cho dọn dẹp, cũng vì ngày hôm sau tôi không bị đau bụng, chúng tôi vẫn dùng bao cao su, còn dùng hết không ít.

Lam Sơn ở trên giường mãnh hay không mãnh? Ngọt hay không ngọt?!

Mãnh.

Tôi muốn nói cậu ấy thật là thiên phú dị bẩm, lớn lên đẹp mắt, đáng người hoàn mỹ, ngay cả kỹ thuật trên giường cũng không có kẽ hở, cậu ấy là Sweetheart của đời tôi. :)

Kết thúc ở đây ha, mọi người ngủ sớm nhé!

№1356 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-21 23:57:25

Mũi không ổn rồi! Muốn mặc sức phun máu mũi làm sao đây!!

№1357 = = Đăng vào 2013-12-21 23:57:47

() Rất, rất có cảm giác...

№1358 Cứu mạng Đăng vào 2013-12-21 23:57:49

Lần chủ bạn thiêu không tình duyên của tôi chút đi, kính nhờ!

№1359 Thiêu thiêu thiêu thiêu thiêu thiêu Đăng vào 2013-12-21 23:57:56

Lam Sơn hóa ra kìm nén lâu như vậy, thật muộn tào, thật đáng yêu ~n(* *)n

№1360 Yoooooooo~ Đăng vào 2013-12-21 23:58:21

Chú thích:

(1) Đâu khôì khí giáp: Chạy ngay cả mũ sắt áo giáp cũng ném. Hình như chạy trốn chật vật sau bại trận.

32. Chương 32: Chương 32

Giáng sinh vui vẻ, các bạn nơi đó hẳn đã là ngày 25 rồi chứ?

Hai ngày này tôi lúc nào cũng bận rộn ăn uống, liên lạc cảm tình với đủ loại bạn bè người thân, mà họ không hề ngoại lệ cũng hỏi tôi chuyện liên quan đến Lam Sơn.

“Nghe nói sang năm hai người sẽ kết hôn?”

“Bao giờ thì dẫn cậu ấy về nhà?”

“Hai đứa sẽ nhận con nuôi chứ?”

BALABALA...

Tôi cũng không biết phải trả lời họ thế nào, những vấn đề này thật khiến người ta vừa lúng túng lại có chút mong đợi nho nhỏ.

“Anh có ảnh của bạn trai không?”

Em gái tôi là nha sĩ, năm trước đã kết hôn, tháng 5 năm nay vừa mang thai, đối với việc tôi không dẫn Lam Sơn về nhà, em có phần không hài lòng, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của tôi, chỉ là mãnh liệt yêu cầu xem ảnh của Lam Sơn.

Em hỏi như vậy tôi mới phát hiện, tôi không có ảnh của Lam Sơn, chụp trộm cũng không có.

Người yêu sao có thể không có ảnh của nhau? Tôi chỉ suy nghĩ một phút liền quyết định gửi WeChat cho Lam Sơn, xin ảnh của cậu.

Tôi: Anh muốn ảnh của tiểu khả ái anh yêu nhất

~Lam Sơn: Chờ chút.

Lam Sơn: Ảnh

Nụ cười trên mặt tôi khi nhìn thấy Pharaoh và Charlie Chaplin thân thiết cuộn tròn thành một cục không thể khổng chế mà cứng đờ.

Tôi: Không phải ảnh của Pharaoh và Charlie Chaplin! Anh muốn của em!

Lam Sơn: Em... Để làm gì?

Tôi: Để làm của riêng :)

Tôi chờ một lúc, trong lòng nghĩ cậu sẽ không gửi đến bức ảnh nào kỳ quái nữa chứ, WeChat liền hiển thị có tin nhắn mới.

Tôi mở ra xem, hô hấp cũng ngừng lại.

Đó là ảnh cục bộ, chụp phần bụng dưới của cậu, lộ ra cơ bụng gợi cảm và một chút bóng mờ màu đen mờ lung, mà ngón tay cậu đang gảy mép quần lót, tựa như muốn kéo xuống.

Tôi nuốt nước miếng một cái với bức ảnh kia, có loại dục vọng muốn giơ điện thoại lên liếm.

Tôi từng hôn nơi đó. Vuốt ve mép quần lót của cậu, tôi suy nghĩ không tìm được giới hạn.

Tôi: Không muốn loại này, muốn mặt.

Mặc dù nói vậy, tôi vẫn lưu bức ảnh kia lại.

Cậu rất lâu không trả lời, mà đúng lúc này cha gọi tôi tới giúp ông treo đèn lên cây thông Noel, tôi liền đặt điện thoại trên sofa.

Ngay lúc tôi bị những ngọn đèn màu nhỏ bé khiến choáng váng mắt phương hướng, khu sofa đột nhiên òa lên tiếng kêu của phái nữ không cùng độ tuổi.

Em gái la lên với tôi: “Anh trai, BF của anh lớn lên thật soái, đáng người cũng thật đẹp! Trời ơi con trai em sau này cũng soái như vậy thì tốt!”

Biểu chất nữ (cháu gái đồng ngoại) của tôi cũng hưng phấn khoa tay múa chân: “Biểu di phu (chồng của chị em đồng ngoại của mẹ) là người mẫu ă? A a a, mặt chú ấy đẹp quá!”

“Đúng là rất đẹp.” Ngay cả mẹ tôi cũng tham gia náo nhiệt.

Tôi cả kinh, nghĩ ra có thể vừa nãy mình không khóa màn hình, vội vàng mấy bước xông tới đoạt lại điện thoại của tôi trong tay họ, trong tiếng cười đùa bất an cúi đầu nhìn màn hình.

May mà không phải là ảnh bị hạn chế, lúc nãy tôi toát cả mồ hôi lạnh, nếu để họ nhìn thấy bức ảnh trần trụi Lam Sơn gửi cho tôi, họ có thể dùng chuyện này làm đề tài nói cả đời.

Phòng khách của tôi có một chiếc gương dài cực lớn, trong ảnh Lam Sơn ngồi trên thảm đối diện với gương, hai chân xếp chồng tự nhiên, trên đầu gối mở một cuốn sách, xung quanh còn có một số thứ khác, Pharaoh thì lười biếng nằm trên sofa phía sau cậu, ảnh chụp đúng lúc nó đang há miệng ngáp.

Mà Lam Sơn thậm chí còn không nhìn vào ống kính, tầm mắt cậu rơi xuống trang sách, lộ ra gần nửa khuôn mặt anh tuấn, tôi cũng có thể tưởng tượng được cậu ấy tùy ý như nào đưa điện thoại về phía gương, luận điệu “Ảnh gửi anh đừng làm phiền em muốn đọc sách”.

Tôi không có cách nào gây khó dễ cho cậu, dạo này cậu ấy đang ôn thi, chỉ cần có thời gian là mở tài liệu ôn tập, tôi cũng hơi ghen, chúng chiếm quá nhiều thời gian của Lam Sơn.

“Cậu ấy chỉ là một sinh viên bình thường, sau này mọi người thấy cậu ấy đừng quấy rầy quá kinh ngạc như vậy, cậu ấy biết sẽ sợ.” Tôi cất điện thoại, bắt đầu giáo dục nữ quyền nhà mình.

Em gái tôi ôm bụng cười lớn: “Ha ha ha ha, biểu cảm của anh thật là buồn nôn.” Em học dáng vẻ của tôi, thêm mắm thêm muối: “Cậu ấy biết sẽ sợ, đám nữ nhân diện này, đừng dọa hồng tiểu bảo bối của tôi ~”

Biểu chất nữ bị em chọc cười ha ha, tiếng cười của bé lại thêm cô tôi và cả biểu tỳ (chị họ đằng ngoại) lẫn chồng của em gái tôi, sau khi biết nguyên nhân hậu quả, họ nhất trí yêu cầu cũng muốn xem ảnh.

“A! Tướng mạo này nhìn đã biết chính là kiểu em thích!” Đây là biểu tỳ của tôi.

“Có bức nào chính diện rõ ràng hơn không, đứa nhỏ này lớn lên thật dễ nhìn.” Đây là cô tôi.

Chồng của em gái tôi len lén chen tới ý vị thâm trường cười một tiếng: “Sinh viên nha, nghe nói anh vì theo đuổi cậu ấy mà thuê cậu ấy làm trợ lý đặc biệt của mình?”

Tôi vừa nghe em rể nói như vậy là biết chắc chắn y nghe Giám đốc Marketing của tôi nói, miệng của họ Vệ đừng rộng như thế chứ! Thân bằng hảo hữu của tôi chẳng lẽ hần đều đã thông báo một lần? Hần nói như vậy cứ như Lam Sơn là tiểu mật (1) của tôi không bằng, còn là tiểu mật mang loại tiền tố “Sinh viên” thanh thuần cảm kỳ ngon miệng! Dù đây là sự thật, nhưng tôi vẫn có chút ngứa răng.

Tôi nói với em rể: “Cận thủy lâu thai (2) dễ làm việc.”

Y hiểu vừa cười vừa vỗ mạnh một cái lên lưng tôi. Đến khi họ không để ý đến tôi nữa, tôi len lén đi tới bên cửa sổ gửi tin nhắn cho Lam Sơn.

Tôi: Người nhà anh nói em rất soái.

Lam Sơn: Cảm ơn.

Tôi: Em muốn hình của anh không?

Lam Sơn: Em có rồi.

Tôi hơi kinh ngạc, không nhớ mình cho cậu ảnh lúc nào.

Lam Sơn: Lúc anh ngủ thì chụp trộm.

Cậu gửi tới một bức ảnh, tôi nhìn một cái là biết cậu chụp lúc nào.

Tôi nửa nằm trên giường, lộ ra sống lưng và nửa gương mặt, tóc hơi rối, trên người tràn đầy vết hôn, nhìn một cái là biết đáng về... vừa làm.

Tôi: Chẳng lẽ em không chụp những lúc khác?

Lam Sơn: Không, không có cái khác.

Mặc dù rất cao hứng cậu ấy có ảnh của tôi, nhưng là loại này vẫn sẽ có chút ngượng ngùng nha. :)

Lam Sơn: Bên anh tuyết rơi chưa?

Tôi: Rơi rồi, còn rất lớn.

Tôi gửi một bức ảnh em gái chụp lúc tôi xúc tuyết trước cửa nhà.

Lam Sơn: Bên em thời tiết rất đẹp, không có tuyết rơi, nhưng có thể thấy rất nhiều sao.

Giống như có thần giao cách cảm, khiến tôi đột nhiên cảm thấy có thể cậu đang nhớ tôi.

Tôi mở voice, hỏi cậu: “Em có nhớ anh không?”

Cũng không lâu lắm cậu đã trả lời tôi, chỉ có một chữ, lại khiến tôi cảm thấy rất ấm áp, so với lò sưởi trong tường của mùa đông còn ấm áp hơn.

Cậu nói: “Có.”

Làm sao đây, mới rời xa cậu, tôi đã bắt đầu muốn trở về bên cậu.

№1430 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-25 00:54:10

Giáng sinh vui vẻ! A a, trong lòng ấm áp thật hạnh phúc ~ Lầu chủ có thể thị tấn (video) với Lam Sơn mỗi ngày nha, mặc dù lệch múi giờ không ổn lắm ==

№1431 Thủy thủy dung dung Đăng vào 2013-12-25 00:54:10

Điện, điện thoại PLAY? Σ(° °|||)

№1432 Tôi cũng muốn ảnh Đăng vào 2013-12-25 00:54:37

Thị, thị tấn làm tình? Σ(° °|||)

№1433 Giáng sinh vui vẻ Đăng vào 2013-12-25 00:54:56

2333 Lầu trên đủ rồi, để lầu chủ tiểu yêu tinh nghỉ ngơi chút đi!

№1434 __(:)__ Đăng vào 2013-12-25 00:55:15

33. Chương 33: Chương 33

Thật vất vả rảnh được một ngày, tôi cố ý chọn hôm nay đi thăm hỏi một vị giáo sư hồi đại học của mình. Vợ của bà đã qua đời vào mùa xuân năm nay, mà khi đó tôi ở trong nước không có cách nào tham gia tang lễ của người ấy, vì vậy muốn mượn dịp về nhà lần này đến thăm giáo sư một chút, bày tỏ niềm thương tiếc.

Tôi nghĩ hẳn các bạn cũng chú ý đến, giáo sư và vợ của bà, đều là phái nữ. Khi đó chuyện của họ rất nổi tiếng trong trường học, từ lúc 17 tuổi đã tương thức (quen biết) đến tương luyện (yêu mến), tương bạn (làm bạn) nửa thế kỷ, tình yêu khiến người ta cảm thấy kính nể.

Mà thời đại học của tôi, cũng được giáo sư giúp đỡ không ít, bà và vợ của bà đều rất thích tôi, đến bây giờ chúng tôi vẫn giữ liên lạc.

Giáo sư thay đổi rất nhiều, không tới một năm, bà gầy đến đáng sợ.

Tôi hỏi bà có phải vì tưởng niệm ái nhân, bà lắc đầu với tôi: “Không phải tưởng niệm, mà là cô độc.”

Họ không có con, nuôi thú cưng cũng đã sớm chết trước chủ nhân, một khi một trong hai người qua đời, cả nhà trống trải như phần mộ.

Cô độc giống như một đại dương màu đen, mà giáo sư chính là một chiếc thuyền buồm trên biển, bất cứ khi nào cũng có thể lật nghiêng. Tôi rất lo cho bà.

“Cô có thể lại tìm người ở bên...” Khi tôi nhìn vào đôi mắt hiền từ mà kiên nghị của bà, tôi dần dần không nói nổi.

Tôi không có cách nào khuyên bà lại tìm một người yêu, đến với cuộc sống mới, hoặc là quên đi người đã không còn trên cõi đời này, bởi vì như vậy chắc chắn không phải là điều bà mong muốn.

“Rất nhiều người nói với cô như vậy, nhưng chuyện này đối với ai cũng sẽ không công bằng, không ai có thể thay thế ái nhân của cô. Hơn nữa cô cũng già rồi, không muốn bắt đầu lại cuộc sống mới gì đó, cô cảm thấy cô bây giờ cũng rất ổn, cô không muốn thay đổi.”

Tôi ý thức được bà biết mình muốn cuộc sống như thế nào, cũng không cố khuyên bà lần nữa, mà nói chuyện của Lam Sơn với bà. Bà vô cùng cao hứng vì tôi tìm được chân mệnh thiên tử, còn bảo tôi cho bà xem ảnh, tôi đáp ứng sang năm sẽ dẫn Lam Sơn đến gặp bà.

“Cậu ấy với con đúng là xứng đôi!” Bà đeo kính lão, giọng điện thoại ra xa.

Tôi gơ hai tay hai chân đồng ý với bà: “Con cũng cảm thấy như vậy.”

Sau khi rời khỏi nhà giáo sư, tâm trạng không hiểu sao có chút nặng nề, tôi lập tức gửi tin nhắn cho Lam Sơn. Bên cậu là buổi sáng, hơn nữa tôi nhớ cậu đang có tiết học.

Tôi: Anh yêu em.

Lam Sơn: ?

Tôi: Lúc này em hẳn phải trả lời “Em cũng yêu anh”.

Lam Sơn: Em cũng yêu anh.

Trời ạ, cậu ấy thật là đáng yêu! Nếu chúng tôi kết hôn, nhất định sẽ là một đôi hạnh phúc nhất trên thế gian này!

№1528 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2013-12-28 22:37:18

Âm dương có thể ngăn cách những người yêu nhau, nhưng không cách nào ngăn cách được tình ý của họ dành cho nhau.

№1529 = = Đăng vào 2013-12-28 22:37:43

Mọi người phải quý trọng người yêu mình và người mình yêu

~№1530 Nhớ dịch của bạn Đăng vào 2013-12-28 22:37:52

Lập tức gửi “Anh yêu em” cho cơ hữu!

№1531 Mất cá chết của Ngân Tang (3) Đăng vào 2013-12-28 22:37:59

Giáng sinh vừa mới gửi tin nhắn “Em yêu anh” cho chồng, ông trả lời tôi: “Muốn gì cứ mua đi, không cần khách sáo như thế.” Cmn! :)

№1532 Ném trứng Đăng vào 2013-12-28 22:38:35

Tác giả: Hôm nay bận như sắp bay lên, tâm quá mệt mỏi, viết mấy chương âm áp

~Thật ra đối với tiểu Lam tự, tôi còn có một não động, đại khái phía sau sẽ viết :)

(Não động là từ sinh ra từ não bổ. Não động càng lớn bổ càng nhiều. Não bổ là tự tưởng tượng trong đầu.)

Chú thích:

(1) Tiểu mật: Tình nhân. Từ ngữ của Bắc Kinh lưu hành ra cả nước từ những năm 90. Sau đó phổ biến rộng rãi là nữ giới có quan hệ mập mờ với phái nam, mấy năm gần đây có lúc dùng từ này để gọi nữ thư ký.

(2) Cận thủy lâu thai: Chỗ nào gần có cơ hội thu hoạch được phải ưu tiên.

(3) Mất cá chết của Ngân Tang:

34. Chương 34

Tôi đã bắt đầu sửa soạn hành lý, dù còn những hai ngày nữa mới bay, nhưng các bạn biết mà, tôi không chờ đợi nổi để được thấy Lam Sơn, tôi nhớ cậu.

Những ngày qua Lam Sơn vì ứng phó với kì thi nên vẫn luôn ôn tập, từ chối thỉnh cầu video của tôi, đã mấy ngày tôi không thấy mặt cậu. Mà hôm nay trải qua đủ loại nhõng nhẽo quấy rầy của tôi, khó khăn lắm cậu mới đồng ý thị tẩn, nhưng cũng chỉ cho tôi mười phút.

Sau khi Facetime được kết nối, tôi thấy người triệu tư mộ tưởng (1), cậu đeo tai nghe, trước mặt bày rất nhiều sách, tay phải còn đang không ngừng viết viết vẽ vẽ, đáng vẽ bận rộn không rảnh một giây.

“Em không muốn nhìn thấy anh sao?”

Tôi không kìm được than phiền sự lạnh lùng của cậu, dù các bạn bảo tôi phải tự tin lên, nhưng ở trước mặt cậu, tôi vẫn bất giác cảm thấy lo lắng lẫn bất an. Tôi biết cậu không phải không muốn nhìn thấy tôi, mỗi tin nhắn của tôi cậu đều trả lời ngay tức khắc, dù có lúc tôi quên mất chệnh lệch múi giờ, cậu vẫn sẽ thần kỳ tỉnh dậy đúng lúc, thật giống như cậu vẫn luôn canh giữ điện thoại bên cạnh chỉ vì chờ đợi tin nhắn của tôi. Tôi hỏi cậu như vậy, chỉ vì tôi quá nhớ cậu, nhớ đến xương cốt cũng đau.

“Xin lỗi.” Cậu dừng lại động tác viết, nhúu mày, tựa hồ đã rất lâu không được nghỉ ngơi tử tế.

Tôi đau lòng thay cậu: “Dạo này em có ăn uống tử tế không?”

Tôi hỏi vậy vì thỉnh thoảng cậu vô cùng tùy tiện với chuyện ăn uống, không phải mì gói thì chính là thực phẩm đông lạnh, không chỉ không có dinh dưỡng, mà mùi vị còn rất tệ.

“Có.”

“VẬY ĂN NHỮNG GÌ?”

“Mỗi ngày đều không giống nhau.”

“Trưa nay ăn gì?”

Cậu suy nghĩ một lúc: “Bao giờ anh trở lại?”

VẬY MÀ CẬU CHUYỂN CHỦ ĐỀ?! CÒN CHUYỂN GỢNG GẠO NHƯ THẾ!

Tôi tức giận nói: “Nếu lúc trở về anh thấy em gầy đi, anh sẽ...”

Cậu nhún mày, rất có đáng vẽ “Em trái lại phải nghe xem anh muốn làm gì”, mà đáng chết là tôi phát hiện tôi lại không tìm ra lời nào có thể uy hiếp cậu. Theo thời gian tôi càng hòng càng lúc càng dài, ánh mắt cậu cũng càng lúc càng biến thành hài hước.

“Anh sẽ đánh mông em!” Nghiến răng một cái, tôi nói ra lời khá khiến bản thân hối hận.

Về mặt Lam Sơn sững sờ kỳ lạ, rồi sau đó giống như có chút không tin khê khàng “A” một tiếng.

Tôi nhấn mạnh với cậu: “Đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt, anh chạm vào là biết.”

Cậu hơi dựa vào ghế, phát ra tiếng cười nho nhỏ.

“VẬY VẬY NHẤT EM MẬP, ANH CÓ THƯỞNG KHÔNG?”

Đáng vẽ cậu khi cười thật mê người, đây là lần đầu tiên Lam Sơn đòi hỏi tôi, đương nhiên là phải thỏa mãn.

“Em muốn gì?”

Ngón tay thon dài của cậu không ngừng đùa giỡn bút bi trong tay, động tác vuốt ve thân bút từ trên xuống dưới có loại cảm giác dâm mỹ vô thức, tôi có chút hoài nghi cậu là cố ý, vì nó tràn đầy tính ám chỉ.

“Em muốn...” Ánh mắt cậu đen đến phát sáng, trong loa truyền ra giọng nói rõ ràng của cậu: “Đánh mông anh.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là cổ họng khô khốc vì cảnh tượng xuất hiện trong tiềm thức, sau đó mới phản ứng được cậu nói cái gì.

Cậu nói đánh mông, nhất định không phải là loại bình thường, nói không chừng sẽ là lúc cậu vừa tiến vào cơ thể tôi vừa vỗ mông tôi, khiến nó vừa đỏ vừa sưng, mỗi lần đụng chạm sẽ mang đến xúc cảm nóng hừng hực, ngày hôm sau mỗi lần tôi ngồi xuống, có thể hồi tưởng lại tư vị “tuyệt vời” sướng đau chồng chất ấy.

Tôi dừng lại tưởng tượng của mình, ổn định lại tâm trạng, không biết tại sao lại cảm thấy xấu hổ đồng thời còn có chút mong đợi.

“Có thể.” Tôi háng giọng một cái đồng ý với cậu.

Cậu nghe vậy lộ ra biểu cảm hài lòng, tiếp đó tình sắc liếm liếm môi: “Một lời đã định.”

Nếu Lam Sơn có lòng muốn quyến rũ ai, vậy thì đối phương chắc chắn không thể may mắn tránh thoát.

Trong đầu tôi không ngừng trôi về cảnh đầu lưỡi nhỏ của cậu vừa mới lộ ra, cơ thể cũng nóng lên, tính khí giữa hai chân rất nhanh đã bành trướng.

Mọi cử động của cậu đều khiêu khích tiếng lòng của tôi, lúc nào tôi cũng muốn da thịt thân cận với cậu, giống như mắc chứng đói khát, sắc dục mờ mắt.

“Còn mấy phút nữa?”

Cậu nhìn đồng hồ: “Em có thể trò chuyện thêm mười phút.”

Vì vậy tôi nói ra một yêu cầu với cậu, một yêu cầu lộ ra sự hạ lưu của tôi, nhưng người yêu không phải là như vậy sao?

Tôi nói với cậu rằng tôi muốn nhìn cậu tự an ủi trước mặt mình

35. Chương 35

Cậu ngồi thẳng dậy: “Bây giờ?”

Tôi gật đầu: “Bây giờ.”

Cậu có thể cũng cảm thấy tình yêu cuồng nhiệt có nhu cầu như vậy là bình thường, cũng không từ chối tôi, mà điều chỉnh vị trí của điện thoại, còn lấy tai nghe xuống.

Thời gian tiếp theo ánh mắt tôi luôn chăm chú nhìn màn hình nhỏ hẹp của điện thoại, hận không thể đỉnh mắt lên trên, trong lòng mắng chửi một trận tại sao lúc đầu mình không mua điện thoại có màn hình cực lớn.

Đầu tiên cậu đứng lên cởi quần, sau khi cởi đến vị trí mông thì đột nhiên ngừng lại.

“Anh khiến em cứng đi.”

Mặt tôi hơi nóng, nhưng càng thêm hưng phấn, cảm giác giống như làm tình qua video vậy. Tôi cởi thật nhanh y phục, quần, xoa nắn tính khí đã sớm cương trong tay trước mặt cậu.

Bên tai đều là tiếng thở dốc của mình, tôi thúc giục cậu cũng cởi quần lót.

Cậu nhìn tôi, sau đó chậm rãi kéo xuống quần lót màu đen, lộ ra vật to lớn đang dần tỉnh lại trong lớp lông dày. Ngón tay cậu thon dài có lực, cầm thứ hình trụ dữ tợn, có loại mỹ cảm không nói lên lời, tôi biết nó có độ linh hoạt khiến người ta say mê như thế nào.

Tôi bất giác đi theo tiết tấu của cậu, cậu sờ trụ đầu, tôi cũng sờ trụ đầu, sờ đến một tay nhóp nhép dịch thể. Cậu vuốt ve tinh hoàn đầy đặn, tôi cũng đưa tay di chuyển đến chỗ tinh hoàn, phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái khó nhịn.

Cậu không nhanh không chậm làm vận động pít-tông, miệng hơi nhếch lên, phát ra tiếng thở gấp, kích thích tính khí của tôi càng trướng đau.

“Anh muốn bắn?” Cậu hỏi tôi.

Tôi tùy tiện “Ừ” một tiếng, đè nén khoái cảm kinh người, muốn cùng cậu đạt cao trào.

Tính khí của cậu nhìn là biết không bắn nhanh như vậy, cậu bắt đầu tăng tốc độ trên tay, tiếng thở dốc cũng càng thêm dồn dập, càng ngày càng lớn.

Nghĩ đến còn một ngày chủ nhật, cho nên tôi không chần chừ chút nào lựa chọn cái trước.

Tôi: Em dứt khoát dọn tới ở cùng anh đi!

Lam Sơn: Chờ em thi xong.

Cậu lại dễ dàng đồng ý như vậy, ngay cả tôi cũng cảm thấy kinh ngạc. Cơ mà sau khi kinh ngạc, vui sướng tràn ngập toàn thân, bây giờ đã biến thành siêu cấp mong đợi.

Vừa nghĩ tới sắp sống chung với cậu, tôi liền không cách nào khống chế được những ý niệm nhỏ thô tục mà mê người. :)

Đại khái là đã lâu không thấy tôi, Charlie Chaplin và Pharaoh cũng đặc biệt nhiệt tình, tôi về nhà một lần liền vây quanh tôi kêu meo meo, tôi đi đến đâu chúng cũng đi theo, khiến tôi có chút thụ sủng nhược kinh.

Cơ mà đợi một lúc nếu Lam Sơn đến, chắc chắn chúng sẽ vẫy đuôi tiến tới ném tôi ra sau đầu.

Đúng rồi, tôi còn mang quà về cho Lam Sơn, không biết cậu ấy có thích hay không.

Ngón tay cậu ấy rất đẹp, tôi chọn một chiếc bút kí tên hợp với cậu, màu đen, tôi cũng có một chiếc bút giống như đũa nhưng màu trắng, cũng coi như bút đôi tình nhân ha.

№1695 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-1-3 14:21:02

Bút đôi là cái quỷ gì a ha ha ha ha!!!

№1696 Cố chấp cắm vào Đăng vào 2014-1-3 14:21:14

Tôi nói không phải chứ, nếu Lam Sơn thật sự gầy đi cậu ấy đã không nói ra yêu cầu đó, lâu chủ bạn cứ chờ bị đánh mông đi! Cầu truyền hình trực tiếp nha :)

№1697 Cười trên nỗi đau của người khác Đăng vào 2014-1-3 14:21:35

Thủ không (cuồng tay) cầu phúc lợi!

№1698 = = Đăng vào 2014-1-3 14:21:59

Chú thích:

(1) Triều tư mộ tưởng: Nhớ nhưng từ sáng đến tối.

(2) Bách thảo nạo tâm: Miêu tả lòng người rắc rối phức tạp, tâm trạng không ổn định, hết sức nóng nảy, giống như có hàng trăm móng vuốt cào vào trái tim.

37. Chương 37: Chương 37

Tối qua tôi đưa bút kí tên cho Lam Sơn, dù cậu không nói lời hoa mỹ, nhưng một mực vuốt ve chiếc bút đó, đáng vẻ yêu thích không buông tay, thấy vậy tôi ôm hôn cậu thật lâu.

Liên quan tới ước định hồngбет đó, bởi vì chạm vào thấy cậu dường như không có gì thay đổi, cộng thêm tôi đọc bài đăng của các bạn cảm thấy rất có đạo lý, lo lắng thật sự sẽ bị cậu cời quần đánh, cũng không kiên trì nhất định phải xem cân nặng.

“Anh sợ à?”

Cậu dùng phép kích tướng với tôi, tôi còn lâu mới mắc lừa.

“Chính anh đáp ứng, bây giờ lại muốn đổi ý?” Cậu hơi cao giọng.

Nói trước nè, tôi không phải là sợ cậu, chẳng qua tôi nhường cậu thôi.

Tôi suy nghĩ chốc lát, lộ ra biểu cảm chân thành nhất của mình, hỏi cậu ấy: “Đổi cái khác được không?”

Cậu vuốt ve chiếc bút tôi mới mua cho cậu, ánh mắt chuyển qua chuyển lại từ trên người tôi sang chiếc bút, tôi lập tức cảm thấy không ổn, nhưng nếu lại nuốt lời thì hơi không có khí phách, chỉ đành chờ cậu xác nhận trò chơi trừng phạt mới.

“Em muốn thử bút.”

Tôi ngơ ngẩn: “Thử thế nào?”

Cậu bảo tôi cởi hết quần áo trên người, nằm sấp trên giường. Tôi làm theo, chẳng bao lâu sau cậu cũng lên giường, tách hai chân quỳ xuống hai bên người tôi, một tay nâng vai tôi, sau đó tôi cảm nhận được xúc cảm lạnh như băng của đầu bút.

Nhưng tuyệt đối không phải như các bạn nghĩ... Cậu ấy không dùng bút ký tên thao tôi!

Cậu ấy viết trên lưng tôi, tôi không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được ngòi bút ưu mỹ lưu loát.

Tôi cảm thụ một lúc, hỏi cậu: “Em đang viết tiếng Pháp à?”

“Ừm.”

“Nội dung là gì?”

“Một bài thơ.”

Tôi nghi ngờ cậu cố ý hàm hồ kỳ từ (1), càng thêm để ý đến nội dung trên lưng.

“Thơ kiểu gì?”

Cậu đề lại khi tôi định nhổm người dậy, không cho phép tôi quay đầu.

Trên lưng hơi ngứa, có chút đau nhói nhẹ đến mức không đáng kể, như đang xăm.

Tôi cười với cậu: “Nếu là thơ tình, ngày mai anh sẽ đi xăm.”

Ngòi bút bỗng dừng lại, giọng nói của Lam Sơn truyền tới từ sau lưng tôi: “Dừng, em thích dáng vẻ của anh bây giờ.”

Tôi cảm nhận được xúc cảm ấm mềm lướt qua in lên vai tôi, hơi nghiêng đầu, phát hiện là môi của cậu.

“Như này, lần sau em muốn đổi bài khác, có thể tự mình động thủ.”

Tôi ôm cổ cậu kéo cậu lại gần: “Em coi anh là bản viết chữ của mình hả?”

Cậu không nói gì, lại gần hôn môi tôi.

Sau đó chúng tôi đương nhiên là làm tình, cảm giác vẫn như thường lệ vừa mệt vừa sướng, cơ mà không làm đến mức khiến tôi không xuống giường được, hình như còn vì không muốn đụng vào chữ viết sau lưng tôi, cậu một mực chọn tiến vào từ sau lưng nhiều hơn.

Sau đó tôi đi tắm, tò mò sau lưng rốt cuộc bị cậu viết thành thế nào, quay về phía gương soi một cái. Nhưng chữ viết vì tình ái dữ dội mà trở nên có chút mơ hồ, cộng thêm Lam Sơn viết chữ quá ẩu, còn là phản chiếu trong gương, tôi chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn ra mấy từ.

Tôi dùng điện thoại chụp sau lưng một bức, định lúc nào rảnh phiên dịch một chút.

Ngoài ra Lam Sơn quả nhiên tuân thủ cam kết hôm nay không cho tôi xuống giường. :)

№1734 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-1-4 22:32:02

Cmn lâu chủ các bạn trên giường thật nhiều kiểu, khiến người ta không kịp nhìn!

№1735 Chết kết tủa Đăng vào 2014-1-4 22:32:32

Cầu hỏi tới cùng bài thơ kia!

№1736 Nam thần rồi bởi Đăng vào 2014-1-4 22:32:45

233333 Lầu chủ bạn chính là kinh hãi đi!!! Còn nói gì mà nhường Lam Sơn, kỳ thực bạn chính là sợ cậu ấy tức giận đi!!

№1737 — — Đăng vào 2014-1-4 22:33:23

38. Chương 38: Chương 38

Bài thơ Lam Sơn viết trên lưng tôi là En plus de vous, je n'aime pas l'autre của Pierre de Ronsard, cho đến bây giờ tôi chưa từng biết cậu lãng mạn đến mức cảm động lòng người như vậy.

Nhưng bây giờ tôi có chút khổ sở, tôi nghĩ rằng mình đã phát hiện một bí mật của cậu, cậu còn không muốn tôi biết bí mật ấy.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn.

Mỗi người đều có.

Tôi có, Lam Sơn cũng có.

Vừa nãy khi tôi thu dọn quần áo rơi vãi trong phòng khách thì vô tình khiến cặp sách Lam Sơn bị mở ra, lúc cất đồ vào, tôi phát hiện trong cặp cậu có tờ đơn xin gia nhập hoạt động tình nguyện viên của WWF (2).

Trong đơn nhắc tới họ cần đến những nơi hoàn cảnh tồi tệ khắp thế giới tiến hành một loạt nghiên cứu sinh thái và khảo sát, giúp đỡ những tình nguyện viên của nước đó bảo vệ hoàn cảnh tự nhiên tiến hành thảo luận tuyên truyền diễn thuyết.

Thời gian nửa năm.

Tôi phát hiện cậu đã điền xong những tư liệu khác, duy chỉ có phần ký tên là còn trống, có lẽ là đang do dự rất cuộc có nên đi hay không, hoặc là trước khi quyết định có nên nói cho tôi biết hay không.

Chuyện này có thể cậu đã cân nhắc từ trước, từ trước khi quen biết tôi. Tôi nên tôn trọng lựa chọn của cậu, tôi mới là sự thay đổi, hơn nữa chỉ có nửa năm...

Không! Tôi đang tự lừa mình dối người, đừng nói nửa năm, ngay cả mười ngày tôi cũng không chịu được! Những chuỗi tên quốc gia dài dòng kia thậm chí tôi còn chưa từng nghe tới, ai mà biết đó là những nơi nào!

Nhưng có thể đây là ước mơ của cậu, đàn ông cần có ước mơ cũng vì thế mà chăm chỉ làm việc, tôi cũng như vậy.

Tôi sắp đi rồi!

Nếu như chuyện này xảy ra với bạn bè khác, tôi chắc chắn sẽ khuyên họ “Muốn thì cứ đi, nếu anh ta/ cô ta yêu mày, anh ta/ cô ta sẽ quay lại bên mày”, hoặc là “Nhược thị lưỡng tình trường cửu thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ” (3) (Hai mối tình đã thật sự là lâu dài, há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm), hoặc là “Không thể đợi thì biến”, nhưng khi chuyện này xảy ra với tôi, tôi phát hiện mình căn bản không có chút đầu mối nào!

Trời ạ, từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau đến giờ còn chưa được nửa năm, làm sao tôi có thể chịu đựng được cậu rời xa tôi lâu như thế? Hơn nữa tôi đọc tờ đơn, nếu như xét duyệt được thông qua, sau nghỉ đông cậu ấy sẽ lên đường.

Làm sao đây làm sao đây, ai tới mau cứu tôi, mau nói cho tôi biết nên làm gì?

№1767 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-1-4 23:54:22

Lầu chủ đừng gấp, có khi cậu ấy chịu vì bạn mà ở lại đó? Cậu ấy chưa ký tên đã chứng tỏ cậu ấy có ý nghĩ ở lại!

№1768 QAA Đăng vào 2014-1-4 23:55:12

Tôi cảm thấy lâu chủ bạn thật ra cũng hiểu đạo lý, bạn chỉ là muốn bản thân dễ chịu hơn nên mới gửi topic hỏi ý kiến chúng tôi.

№1769 Đừng hoảng sợ, ôm chặt tôi 2014-1-4 23:55:23

Bây giờ thông tin phát triển như vậy, hoàn toàn có thể trao đổi không biên giới, cha mẹ tôi cũng là hai nơi chia cách, nhưng tình cảm nhiều năm vẫn tốt như ngày nào, cho nên tôi không tin chuyện khoảng cách khiến tình cảm phai nhạt gì đó.

№1770 Phái dậu tây Đăng vào 2014-1-4 23:55:42

Bất hòa không liên quan đến khoảng cách, cũng không liên quan đến thời gian, chỉ liên quan đến tình cảm có sâu đậm hay không mà thôi.

Khi đó BF của tôi đi lính mấy năm, chúng tôi ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, chỉ có thể viết thư, có lúc ngay cả ăn tết cũng không thể gặp mặt, nhưng tôi vẫn có thể chống đỡ được. Lâu chủ bạn cũng phải có lòng tin, bởi vì yêu là chuyện của hai người.

№1771 0 0 Đăng vào 2014-1-4 23:56:32

Tôi có thể hiểu được lo âu của lâu chủ.

Bạn trai của lâu chủ là nam thần nha! Nếu bạn trai của tôi là nhân vật kiểu như nam thần, tôi tuyệt đối mỗi ngày sẽ biến hắn thành chốt trên thắt lưng, đi đến đâu mang theo đến đấy!

№1772 Xin gọi ta sư thái Đăng vào 2014-1-4 23:57:27

Lâu chủ tiểu yêu tinh bạn là soái bĩ hào nha!! Lam Sơn đầu bị lừa đá mới có thể chia tay với bạn! Vừa đẹp trai vừa có tiền còn biết nấu ăn trên giường lại phóng dăng... ()

№1773 Trọng điểm sai Đăng vào 2014-1-4 23:57:54

Kèm theo một bài thơ tình

En plus de vous, je n'aime pas l'autre,

Trừ em, anh sẽ không yêu ai khác,

Lovers, je ne ferais pas une telle chose.

Người yêu, anh sẽ không làm loại chuyện như thế.

En plus de vous, personne ne me donne le C? ur,

Trừ em, không ai có thể khiến anh vừa lòng,

Même Vénus descend du ciel.

Cho dù Venus từ trên trời rơi xuống.

Tes yeux sont si beaux lovely,

Ánh mắt em xinh đẹp đáng yêu như vậy,

Blink un clin d'oeil peut me faire mourir,

Chớp mắt một cái là có thể khiến anh bỏ mạng,

Un clin d'oeil et puis soudain m'a fait survivre,

Chớp mắt lần nữa lại đột nhiên cứu anh sống sót,

2 éclaté en me donne un combat très dur.

Hai lần có thể khiến anh chết đi sống lại.

Même si je vis 500 mille printemps et en automne,

Cho dù anh sống năm trăm ngàn xuân thu,
En plus de vous, ma chère amie,
Trừ em, ái nhân thương yêu của anh,
Je n'aurais pas les autres à faire les amants:
Sẽ không ai khác trở thành người yêu của anh:
J'ai également installé un certain nombre de vaisseaux sanguins,
Anh phải ra ngoài đóng chặt huyết quản,
Votre amour me remplit les vaisseaux sanguins,
Tình yêu của em tràn đầy huyết quản của anh,
Ne peut plus tolérer plus d'amour.
Không thể chứa thêm được tình yêu nào khác.

39. Chương 39: Chương 39

Thật ra sau học đệ, tôi còn có một người yêu, nhưng sau khi tôi nói rằng phải về nước phát triển chúng tôi liền chia tay. Y không muốn quay về cùng tôi, mà tôi cũng không có cách nào vì y mà từ bỏ lý tưởng của mình, vì vậy chúng tôi rất tự nhiên mà đi đến kết thúc.

Chuyện này có lẽ cũng vì tình cảm của chúng tôi không đủ, nhưng cũng không thể phủ nhận, nếu người yêu xảy ra bất đồng trong chuyện nào đó, lại thêm không ai nhường ai, kết cục sau cùng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Sau khi tỉnh táo tôi suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến có muốn Lam Sơn từ bỏ ước mơ của mình hay không, nghĩ đến nếu cậu ấy đi tình cảm của chúng tôi có thể duy trì được hay không, nghĩ đến thái độ của cậu ấy đối với chuyện này.

Đã có lúc, tôi mang tâm lý dằn vặt, cho rằng nếu như cậu ấy không nói tôi có thể làm như không biết gì cả, cũng không cần quản gì hết, có lẽ cuối cùng chính cậu ấy sẽ quyết định không đi. Nhưng không có nếu như, tôi đã thấy tờ đơn đó, biết dự định của cậu ấy, lại không thể không quan tâm.

Hôm nay chúng tôi đi leo núi ở ngoại ô, không khí trên núi rất tốt, mà tôi một đường tâm sự nặng nề đều suy nghĩ chuyện này, ngay cả mấy lần cậu ấy nói chuyện với tôi cũng không thể tập trung.

Có lẽ Lam Sơn nhìn ra tôi không ổn, hỏi tôi có phải không thoải mái hay không, tôi chỉ cười nói với cậu có thể là ngủ không ngon.

Cậu giống như đã hiểu lắm gì đó, xích lại gần xoa eo tôi, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, là em không biết tiết chế.”

Nếu như không phải đang ở trên núi, tôi thật muốn ôm cậu khiến cậu lại làm “không tiết chế” lần nữa. Bầu không khí ngọt ngào này, tôi một chút cũng không muốn phá hỏng.

Chuyện này tồn tại giữa chúng tôi một ngày sẽ khiến tôi vướng mắc một ngày, rốt cuộc tôi nên chờ cậu tự nói hay tôi chủ động hỏi? Chờ cậu nói, tôi lại rất sợ cậu đợi đến cuối cùng mới nói chuyện này với tôi, như vậy tôi chắc chắn sẽ không kim được đánh cậu. Nhưng để tôi chủ động hỏi cậu, tôi quả thực không biết nên tìm thời cơ thế nào.

Chú thích:

(1) Hàm hồ kỳ từ: Lời nói không rõ ràng, có dấn đo, không dám nói thẳng.

(2) WWF: Tổ chức Bảo tồn Thiên nhiên Thế giới, (tiếng Anh: World Wide Fund For Nature – WWF) là một trong những tổ chức phi chính phủ lớn nhất thế giới về bảo vệ thiên nhiên. Tên cũ là Quỹ Động vật Hoang dã Thế giới hoặc Quỹ Bảo vệ Đời sống Thiên nhiên Thế giới (World Wildlife Fund). Tìm hiểu thêm tại đây.

(3) Trích trong bài thơ “Thước kẻ tiên” của Trần Quán.

40. Chương 40: Chương 40

Coi như có tiền triển mới đi... :)

Không biết khi còn bé mọi người có từng mơ ước thứ gì không thực tế hay không? Khi đó em gái tôi mơ ước trở thành một nàng công chúa chân chính, đương nhiên em thất bại. Trước mười tuổi tôi muốn làm siêu nhân, sau này muốn trở thành thị huyết pháp y oai phong, nhưng bây giờ, tôi tự mở công ty, thành một thương nhân.

Hôm nay ở công ty, tôi hỏi Lam Sơn ước mơ của cậu là gì, cậu suy nghĩ một chút, cho tôi một câu trả lời đỡ khóc đỡ cười.

“Thế giới hòa bình?”

“Có gì đó tương đối... bình thường hơn chút không, ước mơ càng gần hiện thực?”

Cậu lại suy nghĩ một chút: “Khi còn bé em muốn trở thành bác sĩ thú y.”

Tôi ngồi thẳng người nghe cậu nói tiếp.

“Sau đó em phát hiện loại công việc này có thể không thích hợp với em.”

“Vì bị dị ứng?” Lam Sơn đối xử với động vật vô cùng dịu dàng, còn dịu dàng hơn cả đối xử với con người, nếu như cậu trở thành bác sĩ thú y, vậy chắc chắn sẽ là tin vui cho các động vật nhỏ.

“Ngoài điểm này, còn có... những chuyện nghề nghiệp này làm được rất hữu hạn, em muốn chủ động phát hiện vấn đề, mà không phải là chờ người khác đến tìm em giải quyết vấn đề.”

“Vậy ước mơ bây giờ của em?”

Rõ ràng cậu sững lại: “... Anh và Pharaoh và Charlie Chaplin có thể khỏe mạnh hạnh phúc.”

Đây không phải là lời trong lòng cậu, ít nhất cũng không phải toàn bộ.

Tôi lại nghĩ tới tờ đơn kia, bàn tay đặt trên bàn âm thầm siết chặt, cũng sắp vì trong lòng xuất hiện ưu tư phức tạp mà ồm ồm rên rỉ.

“Tại sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

Tôi điều chỉnh biểu cảm trên mặt: “Chính là tò mò. Em hy vọng sau khi tốt nghiệp vẫn làm việc ở công ty anh chứ? Nếu em không muốn làm trợ lý của anh, anh có thể cho em... chức vị quản lý.”

Tôi thừa nhận tôi có tư tâm, tôi mưu toan dùng chức vị quản lý cao cấp để giữ cậu lại.

Cậu không nói gì, chỉ là vẫn nhìn tôi.

Tôi căng thẳng không dám nhìn cậu: “Nếu em không muốn tiếp tục giữ chức ở công ty anh, anh cũng có thể cho em một khoản tiền để em tự gây dựng sự nghiệp.”

Hành động như vậy vô cùng hèn hạ. Tôi biết rõ ràng lý tưởng chân chính của cậu là gì, nhưng lại cho cậu hai sự lựa chọn khác, muốn dùng tình cảm hoặc một vài thứ thế tục trói buộc cậu, không để cậu rời khỏi tôi.

Lần đầu tiên, tôi có chút xem thường hành động của mình.

Lam Sơn yên lặng một lúc, rót cuộc mở miệng, giọng lạnh lạnh: “Em không cần anh cho em bất cứ thứ gì.”

“Anh không phải ý đó!” Tôi vội vàng giải thích: “Em hiểu mà, anh chỉ muốn làm gì đó cho em.”

Cậu nhìn thẳng vào tôi, thấy tôi thấp thỏm mãi, đột nhiên thở dài, đứng lên đi về phía tôi.

Trong phòng làm việc của tôi có một cơ quan, chỉ cần nhấn một nút trên điều khiển từ xa, lớp thủy tinh trong suốt sát đất sẽ biến thành thủy tinh cát mài, khiến người bên ngoài không nhìn thấy người ở bên trong.

Cậu đi tới nhấn xuống một cái, sau đó đi vòng qua trước mặt tôi, dựa vào bàn làm việc: “Còn lâu mới đến lúc em tốt nghiệp, anh không cần nghĩ tới những thứ đó từ bây giờ.”

Nhưng nếu anh không nghĩ cách, em sẽ đi!

Tôi đưa tay ôm eo cậu, tựa đầu sát bụng cậu, giống như đứa trẻ tìm kiếm sự an ủi.

“Được, nhưng nếu em quyết định, cho dù thế nào anh cũng sẽ ủng hộ.” Trời mới biết nói ra lời này có bao nhiêu khó khăn.

Tôi cảm nhận được tay cậu chậm chậm vuốt ve tóc tôi, rất lâu sau, tôi nghe thấy cậu hỏi tôi: “Có phải anh đã biết gì không?”

Vấn đề của cậu khiến tôi run rẩy, tôi không ngẩng đầu, chỉ ôm cậu chặt hơn nữa.

“Ờ đơn đó, anh đã thấy.” Cậu dùng giọng khẳng định.

Tôi buồn bã gật đầu, vẫn không nói gì.

“Đó là kế hoạch rất lâu trước kia, lâu đến mức căn bản em chưa từng nghĩ sẽ nói chuyện yêu đương với một người đàn ông. Nếu anh không muốn em đi, em có thể từ bỏ...”

Giây phút nghe thấy giọng nói trầm ổn mà từ tốn của cậu, tôi bỗng nhiên ý thức được mình không thể ích kỷ như vậy, đó là ước mơ của cậu, nếu không thể đi, có lẽ cậu sẽ tiếc nuối cả đời.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu: “Anh muốn em vui vẻ. Anh nói rồi, anh tôn trọng ý kiến của em. Nếu trong lòng em thật sự muốn đi, nhưng cuối cùng vì anh mà ở lại, em sẽ không vui, em không vui thì anh cũng chẳng vui vẻ gì.”

Lúc này người do dự không quyết lại biến thành cậu.

“Có thể em sợ anh sẽ bị người khác cướp mất.” Bàn tay cậu bao phủ gò má tôi: “Năm nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, nếu anh yêu người khác thì sao?”

Không ngờ cậu lại có suy nghĩ đáng yêu như vậy, khiến tôi không kịp chuẩn bị.

“Anh sẽ chờ em.” Tôi đột nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện, khi tôi bất an, đấu tranh thì đồng thời cậu cũng rất nhiều băn khoăn, lần nữa không thể quyết định. “Hơn nữa nói không chừng anh còn có thể dành thời gian đến gặp em, chỉ cần không phải nơi nào quá xa.”

Cậu mỉm cười: “Anh thật sự nghĩ như vậy?”

“Ừm, cơ mà...” Tôi nắm tay cậu, đổi thành tư thế mười ngón tay giao nhau: “Trước đó chúng ta phải cử hành một nghi thức.”

“Nghi thức?”

“Anh muốn đính hôn với em.”

Lam Sơn sững sốt một lát, rất nhanh ánh mắt sáng lên, tựa như còn thật cao hứng.

“Anh muốn đính hôn với em?”

Tôi gật đầu.

“Được.”

Cậu cúi người xuống, dùng một tay giữ gáy tôi, vững vàng hôn tôi.

Cho nên bây giờ... chúng tôi sắp đính hôn!

Tôi hỏi cậu có muốn thông báo cho bạn bè thân thích của cậu hay không, cậu nói cha mẹ cậu hàng năm đều ở nước ngoài làm nghiên cứu, tạm thời không thể về nước, cậu sẽ mail thông báo cho họ. Còn bạn bè thân thích của tôi, tôi nghĩ họ sẽ rất cao hứng khi nghe thấy tin tức này

~№1867 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2014-1-7 22:34:32

Má ơi tiến độ này, chúng tôi vỗ ngựa cũng không đuổi kịp... Cơ mà vẫn phải chúc mừng lâu chủ!

№1868 __(:)__ Đăng vào 2014-1-7 22:34:43

Sớm sinh quý tử.

Sẽ không đưa tiền lì xì, tặng một cái ôm yêu thương (3) ?

~№1869 Ha ha ha ha ha Đăng vào 2014-1-7 22:34:54

Tôi cảm thấy yêu cầu đính hôn của lâu chủ vừa đúng ý Lam Sơn nha, soái bĩ hào ngay trước mặt, nam thần cũng không có cảm giác an toàn ha ha ha ha.

№1870 Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh Đăng vào 2014-1-7 22:35:21

Nam thần cũng không có cảm giác an toàn +1

Chờ Lam Sơn trở lại liền kết hôn đi, đến lúc đó lại nhận nuôi hai đứa trẻ tạo thành gia đình hoàn mỹ, thật hâm mộ nha

№1871 Mười tám sờ (1) Đăng vào 2014-1-7 22:35:43

41. Chương 41: Chương 41

Khi tôi nói tin đính hôn cho cha mẹ, họ vô cùng kích động. Còn em gái tôi, không biết là do phụ nữ có thai đặc biệt đa sầu đa cảm hay thế nào, vậy mà em khóc, vừa nói “Trời ạ anh tôi sắp đính hôn”, vừa chảy nước mắt nhào vào ngực chồng, hại tôi phải dỗ thật lâu.

Dự tính một tháng nữa em sẽ sinh, cha mẹ tôi muốn ở nhà trông nom em, không có thời gian rảnh, mà bản thân tôi kỳ thực cũng không có ý định để họ tới. Đây chỉ là một hình thức, không cần quá nhiều người tham dự, chúng tôi thậm chí không định cử hành nghi thức long trọng. Tất cả giai đoạn chuẩn bị trước, cũng chỉ là cùng đi chọn một đôi nhẫn kiểu dáng không tồi, sau đó cùng nhau đeo lên.

Tôi cũng từng nghĩ tới hôn lễ của mình sẽ như thế nào, có hoa tươi hay không, cầu hôn thì cầu ở đâu, có chụp ảnh hay không, có hoa đồng (2) hay không? Nhưng khi ngày đó thực sự đến, bạn sẽ phát hiện tất cả đều không quan trọng, bởi vì quan trọng nhất là bạn đã đạt được. Bạn sắp có vị hôn phu, bạn sắp kết thúc cuộc sống độc thân dài đằng đẳng, cảm giác này vô cùng kỳ diệu!

Cơ mà cho dù đính hôn là chuyện riêng của hai người, tôi vẫn dùng phương thức trực quan nhất phát tán tin tức này ra ngoài.

Bình thường tôi không đăng gì đó trên mạng xã hội, thứ nhất là không biết đăng gì, thứ hai tôi không thích phơi bày cuộc sống riêng trên mạng, nhưng lần này là ngoại lệ. Tôi đăng nhập tất cả các tài khoản, sau đó đăng cùng một bức ảnh.

Bức ảnh đặc tả tay của tôi và Lam Sơn.

Kế tiếp trong vòng nửa giờ tôi nhận được vô số tin nhắn và điện thoại oanh tạc, dường như mọi người cũng không dám tin tôi đột nhiên đính hôn.

Còn nhớ người bạn mở câu lạc bộ của tôi không? Đầu tiên hắn gửi tới một loạt dấu chấm than, tiếp đó hỏi tôi: “Là đại soái ca siêu cay đó?”

Tôi trả lời hắn: “Đúng vậy.”

Hắn gửi một icon giơ ngón cái, thờ dài nói: “Tao biết cay nữa mày cũng có cách thu phục.”

A, tạm coi là hắn đang khen ngợi đi.

Khi tôi trả lời từng thắc mắc và chúc phúc của mọi người, Lam Sơn sán đến: “Anh đăng gì đó?”

“Nói cho bạn bè biết anh đã đính hôn.”

Cậu nhìn mạng xã hội tôi đang mở, suy tư chốc lát xoay người yên lặng loay hoay với điện thoại của mình, chẳng bao lâu sau tôi nghe thấy tiếng chuông nhắc nhở vang lên điên cuồng từ điện thoại của cậu.

“Chuyện gì thế?”

“Em đăng lên giống anh.”

Tôi hơi hiếu kỳ cậu đăng như thế nào, cướp điện thoại của cậu mở ra xem. Vậy mà cậu có Weibo, fan còn không ít, cơ mà bài cậu đăng gần nhất cũng đã là chuyện năm ngoái, chính là chuyển phát về tin trường học tổ chức chạy đường dài công ích.

Cậu đăng cùng một bức ảnh với tôi, thêm mấy chữ đơn giản, hết sức có phong độ của cậu.

—— Đã đính hôn.

Ảnh

Số bình luận dưới bài Weibo này tăng lên rất nhanh, đa số đều đang kêu rên nam thần âm thầm đính hôn, còn có một số người yêu cầu đăng ảnh “vị hôn thê”, thậm chí suy đoán xem bối cảnh gia đình của “vị hôn thê”.

Nhưng rất nhanh có người phát hiện hai tay giao nhau trong ảnh có chỗ kỳ lạ, không có cảm giác mảnh dẻ của con gái, hoàn toàn là tay của hai người đàn ông, thế nên Weibo của cậu ấy toàn bộ nổ tung.

Trả điện thoại lại cho cậu, tôi cẩn thận hỏi: “Nếu bạn học, bạn bè của em biết em đính hôn với đàn ông thì thế nào?”

Tôi không sợ ánh mắt người xung quanh, vì tôi có cha mẹ và bạn bè rất tốt, trong vòng tròn xã giao của tôi cũng đã sớm không giao tập với những kẻ tùy ý chế giễu người khác, nhưng Lam Sơn không giống vậy, cậu còn là học sinh, tôi không muốn cậu bị coi là dị loại trong trường học.

Cơ mà, dường như cậu còn không sợ ánh mắt người xung quanh hơn cả tôi.

“Cho tới bây giờ em chưa từng có ý định giấu giếm.” Cậu kéo tay tôi qua, hôn một cái lên chiếc nhẫn trên tay: “Muốn đính hôn với ai, đều là chuyện của chính em, không liên quan đến người khác.”

Lời ngon tiếng ngọt của cậu khiến tôi không thể chống đỡ, cảm giác trái tim cũng sắp tan chảy, muốn để toàn bộ của bản thân vô thức chìm đắm trong đó.

Tôi rất vui vì tháng tám năm ngoái, tôi đã xuống tiệm cafe dưới lầu gọi một tách cafe, gặp cậu.

Luôn có cảm giác mình nhặt được bảo vật, thật quá may mắn!

Kì nghỉ đông này Lam Sơn sẽ chuyển đến ở cùng tôi, có cậu bên cạnh tôi sợ rằng không thể mỗi ngày đăng bài mới trong topic này, hơn nữa đã tới đây, tôi nghĩ tôi đã công đức viên mãn cũng không còn gì để đăng nữa.

Cảm ơn mọi người hơn hai tháng qua đã bầu bạn, sau này tôi có thể còn nói một chút về tình trạng gần đây, nhưng bình thường không có tin gì, chính là tin tức tốt nhất. :)

№1923 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2014-1-9 21:23:32

QAQ cái gì?! Kết thúc như này sao? Lầu chủ tôi còn muốn xem các bạn tú ân ái ngọt chết người nha!!

№1924 Lúu rúu thương tâm Đăng vào 2014-1-9 21:23:56

Dù là dùng điện thoại viết mấy chữ cũng được mà!!

№1925 Không muốn a Đăng vào 2014-1-9 21:24:14

Không ai liếm bực ảnh kia của lầu chủ sao? Tay cũng thật là đẹp!! Mẹ nó, người soái tay mỹ còn có tiền, kẻ thù chung của loài người, may mà tự tiêu hóa không tranh giành con gái với tôi _()_

№1926 Ha ha ha ha Đăng vào 2014-1-9 21:24:24

Lầu trên bạn quá ngây thơ rồi, còn có người soái tay mỹ lại có tiền T (tomboy) cướp của bạn nha!

№1927 Bỏ đao Đăng vào 2014-1-9 21:25:02

Tác giả: Câu chuyện tới đây thật ra có thể coi như kết thúc rồi, nhưng phần sau còn có chút ngọt ngào sau này... Cơ mà tối nay đột nhiên có cuộc hẹn, chỉ có thể đăng đến đây.

Chú thích:

(1) Mười tám sờ: Là điệu hát dân gian lưu truyền của người Hẹ, nhưng cũng có “Mười tám sờ” là lời nói bậy của Mân Nam, mặc dù cách hát khác nhau, nhưng nội dung lại khá tương đồng. Nhìn từ nội dung ca từ, “Mười tám sờ” miêu tả quá trình vượt ve. Trong tiểu thuyết Lộc đỉnh ký của Kim Dung, Vi Tiểu Bảo thường xuyên hát “Mười tám sờ”.

(2) Hoa đồng: Những người cầm hoa đi phía sau cô dâu chú rể. Thường là những cô bé tầm 4-5 tuổi.

42. Chương 42

Mọi người đã lâu không gặp. :)

Lam Sơn đi rồi, hôm qua tôi tiễn cậu ấy vào cửa an ninh.

Hai tháng này, là hai tháng vui vẻ ngọt ngào nhất trong đời tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể tự nguyện cùng một người dính lấy nhau 24 giờ mà không thấy phiền chán.

Cho dù là lúc làm việc, hay là sau khi tan làm, chúng tôi vẫn luôn bầu bạn với nhau.

Có người sẽ cảm thấy như vậy quá mức áp lực, sẽ rất nhanh chán nhau, nhưng tôi vô cùng hưởng thụ. Cảm giác đó quá tốt đẹp. Trong lòng thỏa mãn, lại không có một chút tình cảm dư thừa, tôi nghĩ đây chính là hạnh phúc. Nó sẽ khiến bạn cho dù ngoài phòng là mưa to gió lớn cũng cảm thấy mình đang ở trên thảm cỏ xanh được ánh mặt trời chiếu rọi; sẽ khiến bạn vì một chuyện nhỏ không đáng kể đã có thể cười ngây ngô thật lâu từ tận đáy lòng; sẽ khiến trái tim bạn mềm mại chưa từng có.

Nhưng hai tháng đúng là quá ngắn, ngắn đến mức tôi còn chưa kịp hiểu rõ thì đã kết thúc.

Một ngày trước khi Lam Sơn đi, tôi giúp cậu sắp xếp hành lý, những y phục này hai tháng trước mới đến nhà tôi, thậm chí vừa mới bắt đầu quen thuộc với tủ quần áo của tôi, hiện tại chúng lại phải rời đi, nghĩ như vậy, đột nhiên lại cảm thấy xót xa trong lòng.

Cho dù có nói với bản thân rằng cậu ấy chỉ rời đi sáu tháng, chỉ 183 ngày, còn chưa ly biệt, nỗi buồn chia ly đã bao phủ quanh tôi.

Tôi chưa từng biểu hiện trước mặt Lam Sơn rằng tôi không nỡ, vì tôi biết chỉ cần cậu cảm thấy không thể thiếu, nhất định sẽ không chần chừ chút nào mà dừng chân ở bên tôi. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn thấy, cậu ấy cần đi con đường cậu ấy muốn đi, tôi không hy vọng trở thành gánh nặng của bất cứ ai.

Mặt khác, từ khi biết tôi đính hôn chớp nhoáng, Giám đốc Marketing càng thêm không vừa mắt với nhân phẩm của tôi, hẳn cảm thấy tôi dụ dỗ sinh viên “ngây thơ” Lam Sơn, khiến cậu mơ mơ hồ hồ bước vào phần mộ hôn nhân. Cơ mà sau khi hẳn biết Lam Sơn phải rời xa tôi nửa năm đi làm tình nguyện viên cho một tổ chức hẳn chưa từng nghe tên, đột nhiên lại cảm thấy kính nể tôi.

“Nói thật, là tao thì không thể hạ được quyết tâm, chúng mày đang yêu nhau thắm thiết, làm sao có thể chịu được xa cách nửa năm?”

Tôi nhún vai, không sao cả nói: “Có thể voice, video nha, chỉ cần giữ liên lạc thường xuyên, trái tim bọn tao vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Về mặt hẳn là biểu cảm khinh bỉ: “Trái tim ở cùng một chỗ có ích gì, quan trọng là thể xác kia!”

Hắn thật đúng là nông cạn trước sau như một.

Tôi nghiêm mặt nói: “Yêu một người, chờ đợi cũng sẽ biến thành một chuyện vô cùng tốt đẹp.”

Hắn sững sờ nhìn tôi, tiếp theo nhúu mày: “Đừng nói với tao mấy thứ như Chicken Soup (1), mày chỉ cần trả lời tao một vấn đề.”

“Cậu ấy đi, mày khó chịu không?”

Tôi an tĩnh cảm thụ trong chốc lát, sắp có nửa năm không ai cùng tôi đi xem phim, không ai cùng tôi đi siêu thị, không ai cùng tôi đến cửa hàng thú cưng, cũng không còn ai cùng tôi chạy buổi tối...

“Khó chịu.” Tôi thành thật trả lời.

Cảm giác rất hồng bét.

Hắn nhếch miệng thành một nụ cười, hết sức trào phúng: “Tự làm tự chịu!”

Tôi cũng hiểu được tôi tự làm tự chịu, nhưng hẳn có thể nói chuyện bớt thiếu đánh hơn không?

Sau khi nghĩ sâu tính kỹ, tôi quyết định nửa năm này phát triển thật tốt công việc kinh doanh của công ty, bắt hẳn phải tặng ca cùng tôi. :)

№2163 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-3-1 22:32:12

Lúu lo lúu lo, không uống công tôi mỗi ngày lên nhìn một cái, Lam Sơn đi rồi, thật ngược QAQ

№2164 Hạnh phúc phát khóc Đăng vào 2014-3-1 22:32:46

Nửa năm rất nhanh nha, chúng tôi cùng nhau bồi bạn

~~№2165 Ôm một cái Đăng vào 2014-3-1 22:33:21

Biến nhớ nhưng thành động lực, nỗ lực trở thành Mã Vân (2) thứ hai đi!

№2166 () Đăng vào 2014-3-1 22:33:45

43. Chương 43: Chương 43

Hôm nay tắm cho Charlie Chaplin, không có Lam Sơn ở bên cạnh, nó chạy loạn khắp nhà, hoàn toàn không thể bắt được. Lúc Lam Sơn ở đây nó ngoan ngoãn đáng yêu, Lam Sơn không có ở đây liền biến thành đáng về tiểu ma vương. Nó cũng không thèm nghĩ xem rốt cuộc là ai cho nó ăn cho nó ở giúp nó xúc phân cùng nó chơi đùa?

Tôi tố cáo Charlie Chaplin đáng ghét với Lam Sơn, chẳng bao lâu sau cậu ấy gửi tới một đoạn voice, để tôi phát đi phát lại bằng loa trong nhà.

“Charlie Chaplin, tới đây.”

Dù chỉ nghe thấy giọng nói, nhưng tiểu gia hỏa không có lương tâm đó vậy mà lại thật sự chậm chạp chạy ra từ kẽ hở của đồ dùng trong nhà, bị tôi một phát bắt được.

Ngay cả Pharaoh vốn đang ngủ ngon lành ở một bên cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên này phát ra tiếng kêu nũng nịu, tôi lập tức cảm nhận được sự ghen tức chưa từng có.

“Chúng nó đều yêu em.” Tôi có chút tủi thân WeChat cho Lam Sơn, tiện thể kèm theo bức ảnh Charlie Chaplin sau khi bị tôi bắt được không thể động đậy.

“Anh cũng yêu em.” Cậu mỉm cười, nhanh nhẹn trả lời tôi.

Tôi hoàn toàn không thể phản bác, tôi bị cậu công hãm, bị cậu ăn sạch, từ cái nhìn đầu tiên.

“Đúng vậy, anh cũng yêu em, không ai có thể không yêu em.”

Đó là số mệnh, tôi tin tưởng không chút nghi ngờ.

№2295 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2014-4-13 20:14:32

233333 Lầu chủ tôi cũng có thể nào bỏ ra icon khi bạn gửi WeChat “Chúng nó đều yêu em” cho Lam Sơn! Chính là icon “sắp khóc” trong WeChat 23333

44. Chương 44: Chương 44

Có lẽ do mấy ngày nay lúc lạnh lúc nóng, tôi hơi sốt, cơ mà tôi không nói cho Lam Sơn, tôi không muốn cậu ấy phải lo lắng.

Bây giờ họ đang ở phía bên kia địa cầu, nghiên cứu một đầm lầy. Lam Sơn nói nơi đó rất đẹp, còn chụp ảnh cho tôi xem. Tôi chỉ muốn nói tôi không chút hứng thú với bức ảnh xanh mướt đó, tôi chỉ muốn xem ảnh của cậu, khỏe thân.

Tôi quá nhớ nhiệt độ cơ thể cậu.

№2357 Giấy tốc mười cây số 2014-4-30 22:17:02

Lầu chủ nghỉ ngơi cho khỏe, uống nhiều nước

~№2358 Bầu trời bao la rất xa Đăng vào 2014-4-30 22:17:35

Nếu Lam Sơn ở đây, ra cả người mồ hôi là tốt rồi

№2359 Máu mũi Stalker Đăng vào 2014-4-30 22:17:59

Đau lòng lầu chủ tiểu yêu tinh QAQ

№2360 Đau đầu bay Đăng vào 2014-4-30 22:18:02

45. Chương 45: Chương 45

Lam Sơn hỏi tôi tại sao mấy ngày nay đều không nói lời nào, cậu hỏi như vậy là vì tôi thích voice mà lại trò chuyện bằng chữ, tôi cảm thấy thanh âm có thể truyền đạt rất nhiều thứ, nhớ nhung, tình yêu, thậm chí dục vọng, còn trực quan hơn một chút.

Tôi không thể làm gì khác ngoài nói cho cậu biết tôi bị cảm, nói chuyện giọng mũi nặng đến mức bản thân còn thấy buồn cười, bảo cậu không cần lo lắng.

Lát sau cậu gửi voice: “Em rất xin lỗi.”

Tôi sửng sốt, gõ thật nhanh một dòng chữ.

Tôi: Tại sao phải xin lỗi?

Lam Sơn: “Em rất xin lỗi, lúc anh cần em lại không ở bên.”

Thật là đáng sợ, các bạn tin không? Vì những lời này của cậu tôi lại cảm thấy viên mắt nóng lên, người bị ốm sẽ đặc biệt yếu ớt những lời này hóa ra là thật!

Tôi: Nào! Đừng như vậy, anh là đàn ông, anh có thể tự chăm sóc bản thân.

Tôi nói đùa: Em nói thêm mấy lời tỏ tình êm tai đi, nói không chừng anh có thể khỏe nhanh hơn chút.

Lam Sơn: “Mong ốm đau cách xa anh.”

Ha ha ha ha, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu nha, cậu lại thật sự nói như vậy.

Tôi: Đây mà gọi là lời tỏ tình! Em phải nói với anh “Em yêu anh, em rất yêu anh, đời này em yêu anh nhất”, như vậy mới giống.

Sau đó cậu ngoan ngoãn học lời tôi: “Em yêu anh, em rất yêu anh, đời này em yêu anh nhất.”

A, dường như thật sự có tác dụng, nghe lời yêu của cậu, tôi cảm thấy cơ thể cũng ấm áp, thật là có tác dụng hơn cả uống thuốc.

№2423 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-5-2 21:23:43

Ngày mai tôi muốn đến gặp nha sĩ, lâu chủ ngay cả bị ốm cũng phải ngọt thành như vậy, quá đủ rồi...

№2424 Thiêu thiêu thiêu Đăng vào 2014-5-2 21:23:58

Hai tháng đã trôi qua, còn bốn tháng nữa Lam Sơn sẽ trở về nha ~ Lâu chủ cố gắng lên!

№2425 Ghét ghê Đăng vào 2014-5-2 21:24:13

Lam Sơn nhất định đau lòng muốn chết, tôi cũng rất đau lòng QAQ

№2426 Lâu chủ mau vào bát tôi Đăng vào 2014-5-2 21:24:35

Chú thích:

(1) Chicken Soup: Bộ sách Chicken Soup For The Soul của hai tác giả Jack Canfields và Mark Victor Hansen xuất bản lần đầu năm 1993.

(2) Mã Vân: (sinh ngày 10 tháng 9 năm 1964) Là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của Tập đoàn Alibaba, một gia đình của các doanh nghiệp dựa trên Internet rất thành công. Tìm hiểu thêm tại đây.

(3) Déjà vu: “đã nhìn thấy”; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ “para” trong tiếng Hy Lạp là , kết hợp với từ “mnēmē” là “memory – trí nhớ, ký ức”) hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào.

46. Chương 46: Chương 46

Hôm nay, Lam Sơn cho tôi xem thức ăn họ ăn hàng ngày, dù tôi đã chuẩn bị tư tưởng từ trước sẽ không tốt đẹp gì, nhưng khi nhìn thấy đồng màu xanh đen đó, tim tôi vẫn không tự chủ được mà đau đớn.

Đây là thức ăn sao? Lam Sơn ăn thứ này như nào? Trời ạ, thứ này thực sự có thể ăn?!

Tôi không dám tin hỏi cậu: “Cả ngày em đều ăn thứ này?”

Dường như cậu cảm nhận được bất mãn trong lời nói của tôi, giải thích: “Mùi vị không tệ như anh nghĩ đâu.”

Tôi căn bản không nghĩ đến mùi vị của nó, thứ đồ chơi này nhìn bề ngoài đã khiến tôi hít thở không thông, tôi quả thực không cách nào tự ngược lại muốn nếm xem nó như nào!

Tôi cam đoan với cậu: “Chờ em trở về, anh sẽ nấu cho em thật nhiều món ngon, đều là món em thích, làm một bàn lớn.”

Dù tôi không đạt tiêu chuẩn đầu bếp Michelin (1), nhưng dù sao cũng hơn nhiều cái đồng... không rõ nguồn gốc này ha.

Lam Sơn cười khê: “Em đã bắt đầu mong chờ.”

Một lát sau, tôi hỏi cậu: “Bọn em ngủ ở đâu?”

“Ngủ trong lều.”

“Trong lều một mình em sao?”

“Một mình em.”

“Anh muốn video với em.”

Cậu đồng ý.

Vì vậy tôi thấy được hoàn cảnh sống của cậu —— cũng rất tệ!

Nhỏ hẹp, thấp lùn, bên ngoài gió còn rất lớn, giàn khung yếu ớt run lẩy bẩy trong cơn cuồng phong, tôi cũng hoài nghi có phải một giây sau nó sẽ bị thổi bay toàn bộ hay không.

Không biết lần thứ mấy trăm nghi ngờ tôi nghi ngờ trong lòng, mình để cậu ấy đi hoàn thành ước mơ có phải là hành động chính xác hay không, thế này càng giống bắt cậu đi chịu khổ chịu tội, nhìn đáng về ăn không no ngủ không ngon của cậu, tim tôi cũng tan nát.

Cuộc sống mấy tháng của tình nguyện viên, Lam Sơn gầy đi, cũng đen đi, khuôn mặt anh tuần góc cạnh rõ ràng, càng thêm quynh rữ.

Không biết cậu đọc được gì từ biểu cảm của tôi, khe khẽ thở dài: “Đừng như vậy, em rất ổn.”

Tôi nặn ra một nụ cười cứng nhắc: “Anh làm sao?”

“Anh vừa mang biểu cảm trời sắp sập.”

Tôi sờ mặt mình một cái, hơi lúng túng.

Một khi gặp phải chuyện có liên quan đến cậu, tôi sẽ mất đi trầm tĩnh, trở nên đặc biệt thiếu quyết đoán, lúc bình thường chuyện này gần như không thể nào xảy ra. Tôi biết cậu cũng không cảm thấy khổ cực, cũng không cần tôi giống như bà mẹ già lo cái này sợ cái kia, nhưng tôi không khống chế được, đều giống hết thấy đàn ông không nhìn nổi người yêu chịu khổ chịu mệt.

Tôi lại hỏi chuyện khác, liên quan đến chi tiết nhỏ trong cuộc sống, cậu đều nói rất tốt, cơ mà tôi nghi ngờ đó là vì không muốn tôi thêm lo lắng khổ sở.

Tôi rất nhớ cậu.

№2589 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-6-15 22:16:16

Lúu lo lúu lo, lâu chủ thật nhân thê, tôi cũng muốn ăn ngon

~№2590 Sasa Đăng vào 2014-6-15 22:16:35

Cmn, đầu bếp của đoàn Lam Sơn là người Anh sao?

№2591 8 8 Đăng vào 2014-6-15 22:16:57

LS lại hắc hủ nhân dân trong nước!

№2592 Người rất thích ăn ngọt Đăng vào 2014-6-15 22:16:59

47. Chương 47: Chương 47

Còn hơn một tháng nữa Lam Sơn sẽ trở về.

Tình yêu của tôi, Sweetheart của tôi sắp trở về!

Các bạn tuyệt đối không cách nào biết được bây giờ tôi ngày càng hưng phấn, tâm trạng vui vẻ, cảm giác cả người đều tràn đầy năng lượng, cho dù đồng nghiệp làm việc liên tục mắc lỗi, tôi cũng có thể mỉm cười đối diện. :)

Tôi đang suy nghĩ đến ngày đó sẽ mặc quần áo thể nào. Chính trang nhìn quá ngọt ngào, T-shirt lại quá tùy ý, tháng chín còn hơi nóng, tôi nghĩ áo sơ mi là một sự lựa chọn không tồi!

Cần đặt hoa tươi chào đón cậu ấy không? Bách hợp, hoa hồng, tulip?

Hay là hoa hồng đỏ đi, tượng trưng cho tình yêu tôi dành cho cậu, nói về màu sắc, mặc dù màu rượu chất đẹp mắt hơn, nhưng màu đỏ cảm giác nhiệt tình hơn một chút.

Trước khi đi đón cậu tôi phải chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, tốt nhất là có thể xử lý đơn giản, như vậy sau khi chúng tôi về đến nhà cậu có thể được ăn mấy món mỹ vị khoái khẩu thật nhanh.

Hy vọng ngày đó thời tiết tốt.

Hy vọng ngày đó chuyến bay không trễ giờ.

Hy vọng ngày đó cậu ấy có thể liếc mắt đã nhìn thấy tôi trong đám người.

Lần xa cách rất lâu này rốt cuộc sắp đi đến điểm cuối, tôi thật sự quá nhớ cậu, mỗi ngày đến gần ngày đó hơn một chút, tôi lại càng điên cuồng nhớ cậu.

№2694 Giây tóc mười cây số 2014-7-19 22:31:34

Bất tri bất giác, theo topic này cũng đã hơn nửa năm, thật sự muốn theo mãi, theo đến khi lâu chủ và Lam Sơn bạch đầu giai lão, con cháu đầy nhà!

№2695 Ba ngàn thế giới Đăng vào 2014-7-19 22:31:58

LS+1

№2696 Hôn hôn Đăng vào 2014-7-19 22:32:14

Chúng tôi cũng rất nhớ Lam Sơn

№2697 = = Đăng vào 2014-7-19 22:32:45

48. Chương 48: Chương 48

Lam Sơn nói vì nguyên nhân thời tiết mà chuyến bay bị hủy, thời gian cất cánh lùi lại, bảo tôi đợi điện thoại của cậu, trời ạ, thế này quá tàn nhẫn!

Thậm chí ngay cả bao cao su tôi cũng đã chuẩn bị xong! Chấn hai hộp! Đừng cảm thấy quá nhiều, bất kỳ người đàn ông nào nửa năm không có tính sinh nhật cũng sẽ đói như khát!

Thậm chí ngay cả ngày mai phải mặc áo sơ mi như nào tôi cũng đã chuẩn bị xong, hoa hồng đỏ còn mang giọt sương!

Bây giờ, cậu, vậy mà, nói với tôi, ngày mai cậu ấy không trở về!!

№2813 Giây tốc mười cây số Đăng vào 2014-8-30 21:15:53

Thời tiết quỷ quái, thế này không phải là hành hạ lâu chủ tiểu yêu tinh sao? Chờ mong nửa năm rồi!

№2814 QAQ Đăng vào 2014-8-30 21:16:05

Lâu chủ đừng gấp đừng gấp, nửa năm cũng chờ được, đợi thêm một ngày thì ngại gì?

№2815 Bánh flan (2) Đăng vào 2014-8-30 21:16:24

49. Chương 49: Chương 49

Nghàn vạn!! Đừng để người yêu của các bạn vượt quá phạm vi chấp nhận cái gọi là “kinh hi”!!

Mười một giờ tối qua, tôi vẫn không nhận được tin nhắn xác nhận cất cánh của Lam Sơn, ôm mắt mát cực độ, tôi tiến vào mộng đẹp.

Nhưng lúc rạng sáng ba giờ, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Tỉnh lại từ trong mộng đã đủ rồi, chứ đừng nói đến bị nhiệt độ xa lạ đè lên người trong bóng tối, tôi tưởng mình gặp cướp bóc trong nhà!

Tôi thử giãy giụa, nhưng sức đối phương quá lớn, căn bản giãy không ra.

“Tôi có thể nói cho cậu biết tiền ở đâu, nhưng xin đừng làm hại tôi.” Nếu đối phương có vũ khí sắc bén, tôi mặc quần áo ngủ căn bản không phải đối thủ, cân nhắc đến an nguy của bản thân, tôi không thể làm gì khác ngoài tỏ ra yếu thế trước đối phương.

Nhưng khiến tôi bất ngờ là, người nợ không trả lời tôi, càng không rời khỏi người tôi, ngược lại đưa tay vào trong quần áo ngủ của tôi.

Động tác của gã rất vội vã, lòng bàn tay hơi thô ráp, lúc xoa nụ hoa khiến tôi cảm thấy đau nhói. Có lẽ gã nhận ra tôi khó chịu, bắt đầu cúi đầu dùng lưỡi liếm ngực tôi.

“Đừng làm hại tôi.” Tôi nhỏ giọng cầu xin gã.

Mà đáp lại tôi chính là mút vào và nụ hôn càng thêm thô bạo, tôi cảm thấy nụ hoa mình cũng bị gã hút cạn máu.

Trong phòng rất tối, tôi chỉ có thể sờ được bắp thịt rắn chắc trên cánh tay gã. Trừ kinh hoảng lúc đầu, sau đó tôi dần tỉnh táo lại, cố gắng đàm phán với đối phương.

“Cậu muốn làm tình với tôi sao?”

Trả lời tôi là gã khẽ cắn một cái vào nụ hoa trước ngực tôi, lực độ vừa đủ để tôi có thể cảm thấy đau đớn, nhưng lại không thật sự khiến tôi bị thương.

Tôi không kim được kêu lên, không tự chủ được ưỡn người.

“Tôi có thể để cậu thao... Nhưng cậu không được làm hại tôi... Được không?” Giọng tôi bất ổn tiếp tục khẩn cầu đối phương.

Ngón tay gã dao động dọc theo eo tôi, đi tới mông tôi, tiếp đó cương quyết xông vào. Không trải qua bôi trơn, nơi đó đột nhiên bị xâm nhập vừa rít vừa đau, tôi khó chịu giãy giụa eo, bị gã không chút lưu tình trấn áp.

“Đầu giường có... dầu bôi trơn.” Tôi nhắc nhở gã.

Gã dừng một chút, đột nhiên có chút phiền muộn nhào lên môi tôi, đầu lưỡi trơn mềm khuấy trong miệng tôi, mãnh liệt mà tàn bạo.

Tôi dần thả lỏng cơ thể, đáp lại nụ hôn của gã.

Cho đến khi khí oxy giữa chúng tôi càng ngày càng mỏng manh, gã mới thở hổn hển lùi ra: “Anh nhận ra em từ bao giờ?”

Tôi bị cậu hôn đến cả người nóng lên, không được thỏa mãn dục vọng kêu gào nhiều hơn.

“Làm trước nói sau.”

Vậy mà cậu hỏi tôi nhận ra cậu từ bao giờ? Đương nhiên là từ lúc vừa bắt đầu!

Lam Sơn không tiếp tục nói lời thừa, rất nhanh lột quần ngủ từ chân tôi, lát sau đùi tôi đã cảm thấy sền sệt lạnh lẽo.

Tôi không để cậu bôi trơn quá lâu, thứ nhất tôi chờ không nổi, thứ hai cậu cũng chờ không nổi.

Hai hộp bao cao su đều chưa mở, tôi để Lam Sơn không mang bao đã tiến vào cơ thể. Trạng thái này, thời gian lấy một cái bao cao su cũng là một loại đau khổ.

Suốt nửa năm, cơ thể tôi trống vắng suốt nửa năm, trong nháy mắt cậu cắm vào, tôi mới cảm thấy thỏa mãn.

Cảm giác thoải mái đó khiến người ta muốn bật khóc.

“Thích em thao anh không?” Giọng nói của cậu trầm thấp mà từ tính, vô cùng đàn ông, dùng giọng nói như vậy thêm mấy câu nữa, tôi nghi ngờ mình cũng sắp bắn.

Tôi không để ý gì cả ôm sát cậu, thoải mái đến mức không kìm chế được, run rẩy nói cho cậu biết tôi thích bao nhiêu, yêu cậu bao nhiêu.

Cậu điên cuồng dùng đưa eo, không cho tôi một chút cơ hội thở dốc, khoái cảm ừn ừn kéo đến vết sạch tôi, khiến tôi chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

“Em có thể bắn trong anh không?”

Lúc cậu yêu cầu bắn bên trong, tôi siết chặt chân quần lấy eo cậu, phía sau từng trận co rút, bị cậu theo đến mức thần chí không rõ.

Tôi mơ mơ màng màng giống như ừ một tiếng, nhưng có thể cậu không nghe thấy, cắn hầu kết của tôi, lại hỏi lần nữa.

“Em muốn bắn, muốn em đi ra không?”

Cũng đã ở ranh giới cao trào, tôi làm sao có thể để cậu rời đi?

Tôi giống như bạch tuộc gắt gao bám vào cậu, cắn răng mới miễn cưỡng nói lời ra miệng. Tôi nhớ tôi bảo cậu đừng rút ra, xin cậu bắn bên trong, phóng đàng đến tôi cũng không dám nhớ lại.

Cuối cùng tôi vẫn bắn trước cậu một bước, tình yêu kịch liệt khiến linh hồn tôi dường như cũng muốn bay lên, cả người nhẹ bẫng, mà cậu trong một lần cắm vào cực sâu cũng tưới tinh dịch vào trong đường ruột tôi.

Bị bắn bên trong là chuyện rất thần kỳ, không thể nói là thoải mái hay khó chịu, dù sao chính là cảm giác khiến người ta ngón chân cũng run rẩy.

Tối qua làm cả đêm, bây giờ Lam Sơn còn đang ngủ, tôi ngược lại không thấy mệt mỏi, thần thanh khí爽 chưa từng có.

Tôi biết các bạn sẽ hỏi, nên khai báo trước, lúc này các bạn đều thỏa mãn rồi chứ? Hy vọng không có vị thành niên.

Lúc trước cảm thấy nửa năm thật khó chịu, bây giờ nghĩ lại cũng không đến mức như vậy. Cậu trở về, ngay bên cạnh tôi, không có chuyện nào tuyệt vời hơn.

Tôi tìm được nửa kia của mình, Lam Sơn của tôi, chân thành của tôi, nếu như ở bên kia màn hình bạn còn chưa tìm được chân mệnh thiên tử/nữ của mình, tôi hy vọng các bạn cũng có thể sớm tìm được.

Đây là lời chúc phúc của tôi dành cho các bạn, nguyện mỗi một thắm mến đều được đáp lại tốt đẹp nhất. :)

№2925 Giấy tốc mười cây số Đăng vào 2014-8-31 12:37:42

Chú thích:

(1) Michelin là một thuật ngữ, hay chính xác hơn là một phương thức đánh giá chất lượng món ăn, dịch vụ tại những nhà hàng cao cấp trên toàn thế giới. Việc gắn sao Michelin cho bất cứ nhà hàng đều phải tuân theo những nguyên tắc hết sức chặt chẽ trong “Michelin Guide” được định hướng từ năm 1900 tại Pháp. Tìm hiểu thêm tại đây.

(2) Bánh flan (Hay caramen): Là loại bánh được hấp chín từ các nguyên liệu chính là trứng và sữa, nước caramen (đường trắng). Đây là một loại bánh có lẽ xuất xứ từ nền ẩm thực châu Âu tuy hiện nay đã phổ biến tại nhiều nơi trên thế giới.

50. Chương 50: Phiên Ngoại 1

Tiêu đề: Tôi vẫn luôn cảm thấy ông chủ và trợ lý của y có một chân (gian tình), cầu thức tỉnh!!!

Chuyện đại khái là như vậy, tháng bảy năm nay lâu chủ tôi vào công ty bây giờ, công ty rất tốt nha, phòng làm việc rất tây, phúc lợi lại tốt, càng quan trọng hơn là... soái ca mỹ nữ rất nhiều!!! Mà cực phẩm nhất trong đó chính là ông chủ của chúng tôi!

Ông chủ là một rùa biển nha, năng lực mạnh trình độ học vấn cao, rất đẹp trai lại chưa có người yêu, lâu chủ dựa trên tinh thần bát quái dò hỏi đủ cách, phát hiện y còn chưa kết hôn.

Nhưng đã đính hôn QAQ...

Có lần lâu chủ đuổi theo thang máy, mạo hiểm dù bị kẹp chết cũng vọt vào, kết quả phát hiện mình nhào vào một lồng ngực vững chắc, lúc đó cái mặt già này đỏ lên ===, đối phương dùng giọng nam trầm thấp nghe vào có thể khiến người ta mang thai hỏi tôi có sao không, tôi hoảng hốt vội nói xin lỗi, sau đó, không sai, lâu chủ thấy được ánh mắt đào hoa của nhân kia của ông chủ.

YOOOOOOO

! Lâu chủ thừa nhận đã từng mộng đẹp với ông chủ khốc huyễn cuồng bá duệ ở thang máy đường hẹp gặp nhau sau đó thiên lôi câu động địa hỏa ông chủ bị tính cách ngốc manh của tôi hấp dẫn, nhưng thực tế thì sau đó lâu chủ căn bản không nói được mấy câu với ông chủ, đau buồn.

Khoảng đầu tháng chín, một ngày nào đó công ty đột nhiên nhiều thêm một siêu ~ cấp đại soái ca, theo như lời nhân viên kỳ cựu của công ty thì, soái ca này trước kia từng làm trợ lý của ông chủ, nhưng giữa chừng lại đến Java (1) để nghiên cứu chất lượng nước hay là con đĩa gì đó, bây giờ mới trở về, tiếp tục làm trợ lý của ông chủ.

Trước kia tôi còn thấy kỳ lạ, bàn làm việc của thư ký ông chủ ở trước cửa phòng làm việc của ông chủ, nhưng trong phòng làm việc của ông chủ còn có một bàn làm việc không có ai dùng, cmn khi đó tôi mới biết hóa ra là giữ lại vì đại soái ca này.

Soái ca này, cùng với ông chủ hoàn toàn là hai kiểu khác nhau, ông chủ đẹp theo kiểu thành thực ưu nhã cơ trí, còn cậu ấy, hoàn toàn chính là đẹp diễn dịch đến từng chân tơ kẽ tóc, cảm giác vô cùng xâm lược khiến người ta hít thở không thông.

Có lần tôi đưa tài liệu vào phòng họp, trên đường đụng phải cậu ấy vừa vặn đi ra giúp ông chủ pha cafe, tôi liền tiện thể nhờ cậu ấy mang tài liệu vào. Dù cậu ấy chỉ nói với tôi mấy câu, nhưng khí chất đó, dáng người cao ráo đó, má ơi, chân tôi cũng mềm nhũn.

Nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn nói cho mọi người biết —— ông chủ của tôi và trợ lý đều là soái bĩ.

Tiếp theo lại nói tại sao tôi nghi ngờ hai người họ có một chân.

Điểm khả nghi thứ nhất: Ông chủ lúc nào cũng cùng vào cùng ra với trợ lý.

Tôi thấy không chỉ một lần, ông chủ đi làm, trợ lý cũng đi làm, sau đó ông chủ tan làm, trợ lý cũng tan làm. Thần kỳ nhất là một lần tôi làm thêm giờ về nhà, thấy xe của ông chủ lái qua trước xe tôi trong nhà để xe dưới lòng đất, mẹ nó nam thần trợ lý ngồi ở ghế lái phụ, ông chủ cười mặt đầy vui vẻ, khóe miệng nam thần cũng mang nụ cười, chói mù mắt chó của tôi.

Điểm khả nghi thứ hai: Có lần vào phòng làm việc của ông chủ, ngày đó nam thần trợ lý đúng lúc xin nghỉ buổi chiều không có ở đó, tôi đi vào lúc ông chủ đang gọi điện thoại, liền nghe thấy y rất dịu dàng hỏi người ở đầu dây bên kia: “Tôi nay em muốn ăn gì? Muốn ăn hải sản? Nhưng em đã khỏi ho đâu?” Tôi lúc ấy cmn, mấy ngày đó nam thần cũng bị ho nha!

Điểm khả nghi thứ ba: Nam thần và ông chủ đều từng đăng ảnh một con mèo xấu xí trên WeChat...

So với mặt mèo đáng yêu, con mèo kia thật sự rất xấu, không có lông, tôi quả thực không cách nào nhận ra có phải cùng một con hay không. Tôi nghĩ người nuôi loại mèo này hẳn sẽ không nhiều ha, huống chi vừa vặn hai người họ đều nuôi, thật là kỳ thích ha!

Điểm khả nghi thứ tư: Chuyện này là cơ sở vững chắc cho nghi ngờ hai người họ có một chân của tôi.

Có lần tôi vào phòng làm việc của ông chủ, phòng làm việc thủy tinh của y có thể đổi từ trong suốt thành cát mài, bình thường tôi khá cẩn thận, thấy thủy tinh là cát mài cũng không để ý, cô thư ký trước cửa lại không có ở đó, liền trực tiếp gõ cửa rồi tiến vào, sau đó thấy ông chủ ngồi sau bàn mặt đầy kinh hoảng nhìn tôi.

Khi đó tôi cũng sửng sốt, có chút thấp thỏm nhìn ông chủ, trong đầu nghĩ cmn ông chủ sẽ không cảm thấy tôi rất lỗ mãng khiến ấn tượng về tôi tệ đi chứ.

“Sau này tôi nói vào mới được vào.” Giọng y lúc nói chuyện rất lạ, như đang hết sức kiềm chế gì đó.

Tôi hết sức lo sợ đáp lại, cam đoan lần sau sẽ không, tiếp đó tôi giao văn kiện cho ông chủ, nhưng khi tôi đến gần y, y kêu ngừng lại.

“Dừng a... tới.”

Đến đây tôi còn chưa lấy lại tinh thần, cảm thấy giọng ông chủ cứ là lạ, sau đó vẻ mặt cũng hơi đỏ, còn tưởng y bị ốm.

“A?”

“Cô ra ngoài trước đi!”

Sau đó y ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong mắt như ngậm nước, càng lộ ra vẻ mặt đa tình, tôi giật mình trong lòng, là người trưởng thành, là người trưởng thành nào động vô cùng lớn, tôi lập tức phân tích tình cảnh lúc ấy. Cuối cùng phát hiện, tình huống khác thường!

“X tổng nếu anh thân thể không thoải mái thì tôi đợi lát nữa lại tới.” Vừa nói tôi liền chạy ra ngoài.

Sau đó tôi đặc biệt để ý động tĩnh trong phòng làm việc của ông chủ, phát hiện không có ai đi ra từ bên trong, cũng không có ai đi vào, nhưng nửa giờ sau, khi thủy tinh lại đổi về thành trong suốt, mẹ nó nam thần trợ lý xuất hiện trong phòng làm việc nha!!!!

Lúc trước tôi đi vào rõ ràng trong phòng làm việc chỉ có mình ông chủ nha! Lúc này đột nhiên xuất hiện một người nói rõ cái gì a!! Nói rõ người này thật ra vẫn luôn ở đó a!! Hơn nữa nhớ lại dị trạng của ông chủ, cộng thêm bàn làm việc của y rất lớn a, phía dưới hoàn toàn có thể giấu một người a!

Cho nên tôi là mắt thấy một trận cấp dưới giúp ông chủ “cẩn” PLAY trong phòng làm việc sao?!!! Nói không chừng thêm cảm giác xấu hổ còn là thuốc trợ hứng cho độ hưng phấn a đáng ghét!

Từ sau chuyện này, tôi càng nhìn càng cảm thấy hai người họ có một chân, càng nhìn càng cảm thấy hai người họ không ổn.

Ngày hôm nay, lần chủ gặp phải nam thần trợ lý trong phòng trà, cậu ấy pha cho ông chủ... Milo OTZ...

Có lẽ là ánh mắt tôi quá sắc bén quá sáng rực, nam thần lại giải thích với tôi, nói ông chủ gần đây dạ dày không tốt, nên không thể uống cafe.

Cmn giọng nói đó thật là say lòng người, nếu có một nam nhân như vậy vì tôi pha Milo tôi lập tức gả cho (đương nhiên phải có nhan sắc của nam thần).

Tiếp đó tôi liếc mắt một cái, lại thấy trên ngón áp út tay trái của nam thần có nhẫn! Phản ứng đầu tiên của tôi là wow cậu ấy còn nhỏ hơn tôi bao tuổi, đại học còn chưa tốt nghiệp mà, sao đã kết hôn rồi? Sau đó mới phát hiện chiếc nhẫn này sao lại quen mắt như vậy?

Cho đến khi nam thần rời khỏi phòng trà, tôi vẫn đang nhớ lại tại sao cảm thấy nó quen mắt.

Cuối cùng tôi đột nhiên phúc chí tâm linh (2), trên đầu thấp sáng một cái bóng đèn, mẹ nó không phải là giống chiếc của ông chủ sao?!!!!

A a a a! Các bạn hoàn toàn không thể nào hiểu được lúc ấy Alpaca (3) chạy như điên trong lòng tôi tâm trạng “Người đặc biệt trên chộc ta sao”, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy chung cục sao?!!!

Cơ mà kiểu dáng của chiếc nhẫn kia thật ra rất đại chúng, một vòng hoa hồng đơn giản, cho nên... cũng có thể là vừa khéo a a _(:) _...

№0 Tiểu Hương Hương Đăng vào 2014-10-14 20:21:32

.....

Lầu dưới tới đây.

№1 = = Đăng vào 2014-10-14 20:21:43

Lầu chủ bạn... lần đầu tới sao?

№2 ... Đăng vào 2014-10-14 20:22:34

LZ bạn đang COS bạn bè thân thích sao? Đừng náo loạn.

№3 Ngọn đèn nhỏ màu tím Đăng vào 2014-10-14 20:22:52

Ha? Lầu chủ không hiểu các bạn có ý gì nha? Tôi là lần đầu tiên tới a, nghe nói nơi này không cần đăng ký đã có thể tạo topic, rất tiện lợi cũng rất riêng tư, cho nên... có vấn đề gì không?

Tôi có thể chỉ trời thề đây tuyệt đối không phải tôi bịa!

№4 Tiểu Hương Hương Đăng vào 2014-10-14 20:23:15

Cho tôi hít ngược lại một ngụm khí lạnh! Tôi cảm thấy là bạn bè thân thích thật đó!

№6 Đồi người quan trọng nhất chính là vui vẻ Đăng vào 2014-10-14 20:23:54

Lầu chủ, tôi muốn giúp bạn chăm nền...

Tiện thể cầu chuyện thường ngày của ông chủ và nam thần, kính nhờ

~№7 Gọi tôi là thiên sứ nhỏ Đăng vào 2014-10-14 20:24:23

Đó là mèo không có lông, tên là Pharaoh, lâu chủ không cần cảm ơn.

№8 Bầy bầy Đăng vào 2014-10-14 20:24:47

Gần mười lâu còn không ai nói cho lâu chủ sao?

№9 Vây xem Đăng vào 2014-10-14 20:24:59

Lâu chủ tôi là người tốt, bạn tìm kiếm một topic tên là “Tôi nghĩ mình đang yêu một cậu trai, sau đó... tôi là đàn ông”, sau khi xem xong cái gì bạn cũng biết...

№10 Đau lòng lâu chủ Đăng vào 2014-10-14 20:25:21

2.

Cmn! Cmn!!!!!!! Cmn a!!!!!!! Cứu mạng!!!!!! Mau dạy tôi cách xóa topic!!!!!! Bị ông chủ biết tôi đã phát hiện topic của y, y sẽ giết tôi!!!!!!!!!!!! A a a a a!!!! Y tức giận rất đáng sợ!!!!!! Cứu mạng!!!!!!!!!!!!!!

№39 Tiểu Hương Hương Đăng vào 2014-10-14 21:47:36

Tác giả: Đợi lâu rồi, ngoại truyện 1 đến đây.

Hai ngày nay rất nhiều cô gái gửi tin nhắn vào WeChat và dưới văn này cho tôi, cơ mà lâu chủ gần đây đi làm siêu cấp bận rộn, quả thực bận đến mức không có thời gian trả lời từng câu, nói ở đây luôn nha, tôi đã đọc từng cái một, rất cảm động ~(3) ?

~_____

Chú thích:

- (1) Java: (Tiếng Indonesia: Jawa) Là một đảo tại Indonesia. Với 135 triệu người, Java là đảo đông dân nhất thế giới, và là một trong những vùng có mật độ dân số cao nhất toàn cầu.
- (2) Phúc chí tâm linh: Khi vận may tới, suy nghĩ cũng linh hoạt khôn ngoan hơn.
- (3) Alpaca

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-ban-cach-theo-duoi-nam-than>